SEVENTH READER

(TAMIL)

ஏழாம் பாட புத்தகம்

(எட்டாம் வகுப்பு)

BY

C. R. NAMASIVAYA MUDALIAR,

Lecturer in Tamil, Presidency College, Madras, (Retd.)
and Editor, Tamil Kadal Series

APPROVED BY THE TEXT-BOOK COMMITTEE
(*Vide Gazette, dated 24th May 1927, Page 57*)

MADRAS:
C. COOMARASAWMY NAIDU & SONS
1934

 [Price 8 As.

ஏழாம் பாட புத்தகம்

(எட்டாம் வகுப்பு)

சென்னை இராஜதானிக் கலாசாலை மாஜித் தமிழாசிரியரும்
'தமிழ்க்கடல்' வெளியீட்டுப் பதிப்பாசிரியரும் ஆகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

எழுதியது

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது

சென்னை :

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

1934

ரெஜிஸ்தர் செய்தது] [விலை 8 அணா

Printed at the 'Caxton Press,' Madras.

முகவுரை

இப் பாட புத்தகத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களுள், 'கண்ணகி' என்னும் பாடம், யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவர் அவர்கள் எழுதியது. 'தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்தது, கீரனைக் கரையேற்றியது' என்னும் இரண்டு பாடங்களும் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் எழுதிய திருவிளையாடற்புராண வசனத்தினின்றும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றின்பொருட்டு அப்பெரியார்க்கு என்றும் மறவா நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். சில பாடங்கள், 'ஜன விநோதினி' என்னும் பத்திரிகையினின்றும் எடுத்து அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

2. 'மனோன்மணி' என்னும் பாடம் திருவனந்தபுரம் காலேஜில் புரொபசராயிருந்து காலஞ்சென்ற, சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிவெளிப்படுத்திய 'மனோன்மணியம்' என்னும் நாடகத்தின் சரித்திரச் சுருக்கமாகும். இவர் மாட்டும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

3. பாடங்களில் ஆங்காங்கு, நீதிவாக்கியங்களும் பழமொழிகளும், கட்டுரைச் சொற்களும், மரபுச் சொற்களும் சமய நோக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

4. உபாத்தியாயர்கள் பாட புத்தகங்களுக்குக் குறிப்புப் புத்தகங்களை உபயோகிக்கும் முறையை முற்றும் நீக்கக் கருதியே, செய்யுட் பாடத்திற்கு அரிய குறிப்புக்கள் அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கா. நம.

பொருள் அடக்கம்

ஏழாம் பாட புத்தகம்

1. கடவுள்

கடவுள் என்னும் சொல், செய்யுள் விக்குள் என்பவற்றைப்போல, உள் விகுதி பெற்ற தொழிற் பெயராம். கடவுள் என்னுஞ் சொற்குக் கடத்தல் என்பது பொருள்; அது தொழிலாகு பெயராய், மன மொழி மெய்களைக் கடந்து நிற்குந் தனிப் பெரும் பொருளுக்குக் காரணக் குறியாய் வழங்குவதாயிற்று.

2. கற்றுவல்ல பெரியோர், கடவுளை உயர்திணையாகவும் அஃறிணையாகவும் காட்டி யுரைப்பர். கடவுள், திணை பால் இடம் முதலிய இலக்கண வரம்பைக் கடந்து, அடி நடு முடிவின்றி, எந்நாளும் மெய்யறிவோடு விளங்கும் மேன்மை யுடையவர். அவர், எல்லாம் உணர்ந்து, எங்கும் நிறைந்து நிற்பவர். அவர் அறிய முடியாத செய்தியும், அவர் ஆற்றலில் அமையாத செய்கையும், அவர் பார்வையிற் படாத பண்டமும் உலகில் ஒன்று உண்டோ! அவர் அண்டங்களை அணுக்களாகவும், அணுக்களை அண்டங்களாகவும் மாற்றவல்ல ஆற்றல் உள்ளவர்.

3. இப்பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவருக்குச் சிறியதோர் இல்லமாம்; இந்த இல்லத்திற்கு அண்ட-

கோளகையைச் சுவர்களாகவும், ஆகாயத்தை விதான-மாகவும் அமைத்துள்ளார். இதனை, அப் பரமபிதா, தம் மக்களாகிய உயிர்கள்பொருட்டே அமைத்-தருளினர். இவ் வீட்டிற்குச் சூரிய சந்திரரை விளக்-கங்களாகவும், நிலைநீர்க் கடலை நீர்க்குடமாகவும், பல-வகைப்பட்ட பண்டங்களையும் கனிகளையும் கந்த மூலாதிகளையும் உணவுப் பொருள்களாகவும் அமைத்-திருக்கின்றனர்.

4. கைம்மாறு கருதாது மழையைச் சொரியும் கார்முகிலேபோல், ஆன்மாக்களிடத்து ஏதும் எதிர்-பாராது, அனைத்தையும் அவ் வுயிர்களின்பொருட்டு அமைத்தருளிய கருணாநிதியாகிய அக் கடவுளுக்குக் கைம்மாறாக நாம் செய்யக்கூடியது யாதேனும் ஒன்று உண்டோ?

'பொன்னாற் ப்ரயோசனம் பொன்படைத்
தாற்குண்டு பொன்படைத்தான்
தன்னாற் ப்ரயோசனம் பொன்னுக்கங்
கேதுண்டத் தன்மையைப்போல்
உன்னாற் ப்ரயோசனம் வேணதெல்
லாமுண்டு உன்றனக்கிங்
கென்னாற் ப்ரயோசனம் ஏதுண்டு
காண்கச்சி ஏகம்பனே'

என்று பட்டினத்தடிகள் கூறியவாறே, நாம் அப் பெருமானுக்கு இயற்றும் உதவி ஏதும் இல்லை; ஆயி-னும், அவரை எக்காலத்தும் வணங்கி வழிபடுவதே நமக்கு இன்றியமையாக் கடமையாகும். அன்றியும், அவர் விதித்தவற்றைச் செய்தலும், விலக்கியவற்றைச் செய்யாது ஒழிதலுமே அவர்க்கு நாம் இயற்றக்கூடிய உதவியென்று உரைக்கலாம்.

5. அறப்பெருங் கடலாகிய அக் கடவுளது கீர்த்திகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துரைப்பது எவர்க்கும் எளிமை யன்று ; இதனை,

‘விலகரும் அருளின் மீக்கூர்
விமலனை வாழ்த்த வேண்டின்
அலகில்பல் யுகங்களே நம்
ஆயுளாய் மும்மைத் தாய
உலகமோர் உடம்பாய் அந்த
உடம்பெலாம் வாயாய் நித்தம்
பலகவி மாலை சூடிப்
பரவினும் முடியும் கொல்லோ’

என்னும் செய்யுளின் கருத்தால் உணரலாகும்.

6. இஃது இவ்வாறாக, சிலர், தாந்தோன்றித் தம்பிரான்களாய், ‘தெய்வம் என்பது சுத்த சூனியம் ; இல்லாத ஒன்றை உண்டென நம்பி, எந்நாளும் இடர்ப்படுவதே, கடவுள் உண்டென்பார் கண்ட பலன் ; கடவுளைக் கண்டவர் யாவர் ?’ என விதண்டாவாதம் பேசி, நாத்தழும்பேறி, அலைந்து திரிவர். இவர்கள் நாஸ்திகர் எனப்படுவார் ; தெய்வநிச்சயம் உள்ளோர் ஆஸ்திகர் எனப்படுவார்.

7. ஆஸ்திகரிற் சிலர், நாஸ்திகர் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடைகூறத் திறனற்று, அவரது மாயவலையிற் சிக்குண்டு மயங்குகின்றனர். ஆதலால், கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதனைச் சில பிரமாணங்களால் இங்கே விளக்குவோம் :

8. கடவுளைக் கண்டவர் எவரும் இலர் என்பது உண்மையே. கடவுளைப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் காண்பது கூடாது. ஆயினும், அவரை அனுமானப் பிரமாணத்தால் அறிதல் கூடும். புகையைக்

கண்டவிடத்து நெருப்பு உண்டென்று தெளிவது போல், இப் பிரபஞ்சத்தையும், இதில் அமைந்துள்ள சராசரங்களையும் கண்டு, இவற்றையெல்லாம் படைத்த தலைவர் ஒருவர் உண்டெனத் தெளிதல் வேண்டும். ஒரு சிறிய வீடும் தானே அமையாதென்றால், இத் தகைய பெரியதோர் உலகம் தானே அமைந்திருக்கும் என்று எண்ணுவது எவ்வளவு பேதைமை! அன்றியும்,

'சந்திர சூரியர் உடு அந்தரமதில் எந்நாளும்
தத்தம்முறை வழுவாது கோட்புறுத லானும்
கந்தரம் வாரியின்மொண்டே பொழிதருத லானும்
கடல்தன் எல்லையைமீறிக் கடவாமை யானும்
செந்தழல் மாருதம் மீறிச் செனியாமை யானும்
திகழ்காலம் பலவிதமாய்ச் சேர்ந்துறுத லானும்
மந்திரத்தாற் பாம்பாதி வசமாகை யானும்
மன்னுயிர் பாரம்பரை மாறுதுறைத லானும்'

கடவுள் ஒருவர் உண்டெனத் தேர்ந்து தெளிதலே நமக்குக் கடப்பாடாகும்.

9. இனி, இவையனைத்தையும் ஒருபுறம் ஒதுக்கி, ஆஸ்திகனது கொள்கையையும், நாஸ்திகனது கொள்கையையும் கண்டு சீர்தூக்கி, அவற்றுள் ஏற்றமுடைய பக்கமே நாம் இயைந்து ஒழுகுவோமாக.

10. ஆஸ்திகன், பெற்றோர்க்கு அடங்கி நடக்கும் பிள்ளையேபோல், கடவுளுடைய ஆணையைக் கடவாது, விதி விலக்குகளை யறிந்து நடப்பான். நாஸ்திகனோ, பெற்றோர்க்கு அடங்காத பிள்ளையேபோல், விதி விலக்குகளைச் சிறிதும் கவனியாது, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் எனக் கூறித் திரிந்து அலைவான். இவ் விருவருள், நாஸ்திகன் எண்ணியவாறு கடவுள் ஒருவர்

இல்லாதொழியின், விதி விலக்குகளை அறிந்து நடந்த ஆஸ்திகன் அடையுந் துன்பம் ஒரு சிறிதும் இல்லையாம். ஆஸ்திகன் கருதியவண்ணம் கடவுள் ஒருவர் உண்டாயிருந்தால், விதி விலக்குகளை அறிந்து நடவாத நாஸ்திகன் கதி யாதாகும்! அந்தோ, அவன் கதி அதோகதியே யன்றோ! அதனால் கடவுள் உண்மை, இன்மை ஆகிய இரண்டிடத்தும், ஆஸ்திகனே நன்மையடையும் நலமுடையவன் ஆகின்றான்; ஆதலின், இருபாலும் இன்பமடைதற்கு இடமாகிய ஆஸ்திக மார்க்கத்தினையே நாம் என்றும் கடைப்பிடித்து, இன்பம் அடைந்து உய்வோமாக.

11. இனி, ஆன்மாக்கள் எண்ணியவாறே கருமங்கள் முடிவு பெறாமையால், அவ்வக் காரியங்களை அவ்வவ் வுயிர்களின் வினைகளுக்கேற்ப முடித்துவைக்க வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றே நாம் தெளிதல் வேண்டும். அதை நன்கு விளக்கவல்ல வரலாறு ஒன்றை ஈண்டுக் கூறுவோம்:

12. வேட்டையாடி வயிறு வளர்க்கும் வேடுவன் ஒருவன், ஒருநாள் காட்டை யடைந்து, தன் எதிரிற் பட்ட யானையொன்றை எய்யுமாறு ஒரு புற்றின் அருகில் மறைந்திருந்தான். யானை அப் புற்றைக் குறுகினவுடன், வேடன் குறிபார்த்து, அதனை ஓர் அம்பினால் எய்து கொன்றான். அம்பு எய்யுங் காலத்து, அவன் காலடி யுறுத்தியதனால் நோவுற்ற அரவம் ஒன்று அவன் அடியில் தீண்டிற்று. தீண்டலும், வேடன் கோபங்கொண்டு அப் பாம்பையும் ஓர் அம்பினால் எய்து கொன்றான். பின்னர், சிறிது போழ்தில் விஷம் தலைக்கேற, அவனும் அங்கே இறந்து கிடந்தான்.

13. இவ்வாறு அங்கு இறந்துபட்டுச் சவமேயாகி விழுந்து கிடந்த யானை, வேடன், பாம்பு ஆகிய அம் மூன்றையும் கண்ட நரியொன்று அண்மையில் வந்து, 'ஆகா, நமக்கு இஃதோர் நற்காலம் ஆயிற்று! நன்மை நேரிட்டால், "நரி முகத்தில் விழித்தனையோ?" என்பர் மானிடர்; நமக்கே இவ்வாறு நற்பயன் கிடைத்த போது, நாம் எவர் முகத்தில் விழித்ததாக எண்ணுவது?' என்று வியந்து, தன்னுள் மகிழ்ச்சியடைந்தது. பிறகு அஃது அப் பிணங்களைப் பார்த்து, 'இவை நமக்கு நெடுங்காலத்திற்கு உணவாகும்; ஆயினும், இன்று நமக்கு விரததினமாதலால் மாமிசபக்ஷணம் செய்யலாகாதே! நாளை முதலாக இவற்றை நன்கு புசிக்கலாம்; இன்று என்ன செய்வது? பசிப் பிணியை யொழிப்பதற்கு வேறு ஒன்றையுங் காணேமே' என்று எண்ணி, முடிவில், 'இன்று இவ் வில்லின் நாணையாயினும் கடித்துப் பசியாறுவோம்; பல் அசைந்தால் பசியாறும் அன்றோ?' என்று நினைத்துக் கொண்டே, நாணின் முனையை நறுக்கெனக் கடித்தது. கடித்தலும், அவ் வில்லின் முனை விரைவில் நிமிர்ந்து நரியின் கழுத்திற் குத்தவே, அந்நரியும் உயிர் துறந்து அப்பால் விழுந்தது.

'கரியோரு திங்க ளாறும் கானவன் மூன்று நாளும்
இரிதலைப் புற்று நாகம் இரண்டுநாள் இரையா மன்றே
விரிதலை வேடன் கையின் விற்குதை நரம்பைக் கவ்வி
நரியனார் பட்ட பாடு நாளைநாம் படவே நிற்போம்'

14. இதனால், ஆன்மாக்கள் எண்ணியது எண்ணியவாறே முடிவு பெறாமையால், 'அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது' என்னும் உண்மை நமக்கு நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ?

2. அற்பம் அற்பம் அன்று

இவ் வுலகத்தில் அநேகர், அற்பங்கள் என்று எண்ணி, அநேக வஸ்துக்களை அலக்ஷியஞ்செய்து விட்டுவிடுகின்றனர். ஆய்ந்து ஓய்ந்து பார்த்தால், அற்பமானது என்று இகழத் தக்கது இவ்வுலகில் ஏதும் இராது. அற்பமானவை யென்று சிற்சில பொருள்களிடத்து நமக்கு அவமதிப்புத் தோன்றுமாயின், முன்னிருந்த அறிஞர் பலர் அனுபவித்துச் சொல்லியுள்ள ஆப்த வசனங்களை நினைத்துப் பார்த்து, நாம் கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள முயலவேண்டும்.

2. சிறந்த சிற்ப சாஸ்திரி ஒருவர், தாம் வார்த்த ஒரு பிரதிமையில் ஒரு பாகத்தைத் திருத்திக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது, அவரது நண்பர் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து, 'இதென்ன, இந்த அற்பத்தை ஒரு பெரிய காரியமாகச் செய்துகொண் டிருக்கின்றீரே!" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சாஸ்திரி, 'நீர் சொல்வது சரிதான், ஆயினும், "பலதுளி பெருவெள்ளம்" என்றபடி, அற்பமான பல பரமாணுக்கள் சேர்ந்தன்றோ ஒரு பெரு மலை ஆகிறது; அப்படியே அற்பமான பல செயல்கள் சேர்ந்தே ஒரு பெருஞ்செயல் ஆகின்றது; ஆனபிறகு, அந்தப் பெருஞ் செயலை அற்பமென்று எண்ண இடமுண்டோ!' எனத் தக்கவிடை கூறினாராம்.

3. நெசவுத்தொழிலில் அமர்ந்து கூலிவேலைசெய்து கொண்டிருந்த ஒருவர், ஒரு கனவானுடைய வீடுகளில் ஒன்றை, அதிலுள்ள சகல சாமான்களோடும் விலைக்கு வாங்கினார். அப்போது அவர், பட்டியிற் குறித்துள்ளபடி, பொருள்கள் அனைத்தும் சரியா யிருக்கின்றனவா

என்று சோதனை செய்து பார்க்கையில், சிறிய கைப்-பெட்டி யொன்று அங்கே காணாமலிருந்தது. வீட்டை வாங்கினவர் அதைப்பற்றி அக் கனவானைக் கேட்-டனர். கனவான், 'ஆம், அது மெய்தான், நான்தான் அந்தப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி கட்டளையிட்டேன்; அதனால் என்ன, இவ்வளவு பெரிய வியாபாரத்தில் நீர் இப்படி அணுவும் விடாமல் கணக்-குப் பார்ப்பீர் என்று நான் நினைக்கவில்லை' என்றார். வீடுவாங்கினவர் அதுகேட்டு, 'பிரபுவே, நான் இவ்வளவு காலமாகச் சிறிதளவும் சோரவிடாமல் பூராயமாகப் பார்த்திராவிட்டால், இந்த வீட்டைத் தங்களிடம் வாங்கக்கூடிய நிலைமை எனக்கு ஏற்பட்டிராது; தமக்கு இஷ்டமானால் இன்னொரு வார்த்தையும் சொல்லத் துணிகின்றேன், என்மேல் சீற்றங்கொள்ளாமல் கேட்க வேண்டும்: தாங்களும் இப்படியே அற்பம் என்று எந்தப் பொருளையும் அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் கவன-மாகப் பார்த்துக்கொண்டு வந்திருந்தால், இப்போது இந்த வீட்டை விற்கவேண்டிய நிலைமை தமக்கும் நேர்ந்திராது' என்று அதி வினயமாய்க் கூறினாராம்.

4. அறிவிற் சிறந்த பெரியோர் அனைவரும் அரிய செயல்களிலேயே ஈடுபடுவர்; அவர்கள் அற்பமான காரியங்களைக் கவனிக்கவே மாட்டார்கள் என்பது சாமானியர் கருத்து; அரிய விஷயங்களைக் கண்டு-பிடித்த அறிஞர் கருத்தோ அதுவன்று. அவர்கள் ஆரம்பத்தில் அற்பமான விஷயங்களையும் ஊன்றிப் பார்த்து ஆராய்ச்சிசெய்த சிறந்த அறிவே, பின்பு அரிய செய்கைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் பேரறிவைப் பெறுவதற்கு ஆதாரமாக இருந்தது. சாமானியரது

கண்ணுக்கு எந்தப் பொருளும் இருள் மூடியதாகத் தோன்றும்; அறிஞர் கண்ணுக்கோ ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒவ்வொரு புதுமை விளங்கிக் காணும்.

5. கடிகாயந்திரத்தில் கால அளவு சரியாக ஏற்படுவதற்காகப் பேண்டுலம் என்னும் கருவியைத் தொங்கவிடவேண்டும் என்று கலிலேயோ என்பவர் அறிந்துகொண்டது, பைசாநகரத்துக் கோயில்மண்டபத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த விளக்கைப் பார்த்ததினாலே யாகும். ஒருநாள் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது, வழியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு சிலந்திக் கூட்டைக் கண்டதனாலேதான், ஸர் ஸாமுயல் பிரௌன் என்பவருக்கு அதேவிதமாக ட்வீட் என்னும் ஆற்றின்மேல் தொங்குபாலம் கட்ட வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று. மிகவும் அற்பமான கடற்பாசி கடலில் மிதக்கக் கண்டதுதான், கோலம்பஸ் என்பவர் அமெரிக்கா கண்டம் வெகு சமீபத்தில் இருக்கிறதென்று உறுதியாகச் சொல்லி, கப்பற் சேனையில் உண்டான பெருங் குழப்பத்தைத் தணிப்பதற்கு ஆதாரமாயிற்று.

6. ஊன்றிப் பார்க்கத் திறமையற்று, மேற்புல்லை மேய்கிறவன் ஒரு பெருங் காடெல்லாம் போய்ச் சுற்றினாலும், ஒரு விறகுக் குச்சியும் கண்டெடுத்துக் கொண்டுவரமாட்டான். ஊன்றிப் பார்க்குந் திறமையுடையவன், தான் பார்ப்பது எவ்வளவு அற்பமானதாக இருந்தாலும், அதிலும் ஒரு புதுமையைக் கண்டுகொள்வான். 'சாதாரணமான மனிதர்கள், ஒரு சிறந்த உப்பரிகையைப் பார்த்து எவ்வளவு தெரிந்துகொள்வார்களோ, அதைவிட அதிகமாகவே அறிஞர் சிலர்

ஒரு சிறு குடிசையைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வார்கள்' என்று ஒரு வித்துவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

7. முதலில் அற்பமாகத் தோன்றுகின்ற எண்ணங்களும் செய்கைகளும், பிறகு நாம் ஒருபோதும் எதிர்பாராத நன்மைகளேயோ தீமைகளேயோ விளேவிக்கின்றன அல்லவா? ஒருவனுடைய வாய்ப்பேச்சினுல் மற்றொருவனுக்கு எவ்வளவு பெரிய நன்மை யுண்டாகக் கண்டிருக்கிறேம்! அப் பேச்சு கெட்டதாயிருந்தால், அதனுல் மிகப் பெரிய தீமையும் உண்டாகக் கண்டிருக்கிறேம் அன்றே!

8. ஆக்ஸ்பர்டு மாகாணத்தில் உள்ள வித்தியாசாலே ஒன்றில், ஒரு கடிகாயந்திரத்தில், 'காலத்தைக் கொல்வது கொலேயாகாது' என்று நினேத்திருப்பவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக, 'நாழிகை வீணுகக் கழிந்து, அந்தக் குற்றத்தை நம்மேல் சார்த்துகிறது' என்னும் கருத்துள்ள வாக்கியம் ஒன்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அதைப்பார்த்தால், 'இஃது ஒன்றையும் ஆரம்பிக்கத் தருணமன்று; இஃது ஒன்றையும் முடிக்கத் தருணமன்று' என்று சொல்லி, நாம் ஒவ்வொரு நிமிஷமாகக் காலத்தை வீணுகப் போக்குவது காலக்கோலே யென்று தோன்றவில்லேயா?

9. முற்காலத்திலிருந்த அறிஞர் பலர், தாம் காலே மாலேயில் உலாவும்போதும், தொழில் செய்யுங்காலத்தில் அவ்வப்போது ஒழிவு நேரும்போதும், வெளியே யாத்திரை செய்யும்போதும், தமக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் வீண்போக்காமல், பல பெருங் காரியங்களேச் செய்து முடித்திருப்பதாக அறிகின்றேம். போஜனத்திற்காக ஒரு நிமிஷம் காக்க-

வேண்டி யிருந்தால், அநேகர்க்கு உடனே பெருங் கோபம் உண்டாகும். ஒரு வித்துவான் அப்படிச் சாப்பாட்டுவேளையில் கிடைத்த ஒழிவு நேரத்திலேயே ஒரு சிறந்த புத்தகத்தை இயற்றியிருக்கிறார். மாஸன் என்னும் வைத்தியர், ஒரு நோயாளியின் வீட்டிலிருந்து மற்றொரு நோயாளியின் வீட்டுக்குப் போகுந் தருணத்தில் லுக்ரீஷஸ் என்னுங் கிரந்தத்தை மொழிபெயர்த்ததாகவும், டாக்டர் டார்வின் என்பவரும் அவ்வாறே அநேக கிரந்தங்கள் செய்ததாகவும், ஹேலி என்பவர், தமக்குக் கீழுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களை மேல்விசாரணை செய்யச் செல்லுங்காலத்தில், தமது அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம் சேர்த்து எழுதியதாகவும், எலியூ என்பவர், வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கருமாரவேலை செய்துகொண்டே, அநேக பாஷைகளை அப்பியசித்ததாகவும், இவ்வாறே இன்னும் பலர் பல அரிய செயல்களை, நிமிஷ நிமிஷமாகக் கிடைத்த ஒழிவு வேளைகளில் செய்து முடித்ததாகவும் அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட அருமையான நிமிஷங்களை யெல்லாம் அற்பம் என்று இகழ்ந்து, அலக்ஷியஞ் செய்து வீணுக்குவது நியாயமாகுமா?

10. 'இந்த நிமிஷத்தில் என்ன செய்கிறது? இந்த நிமிஷத்தில் என்ன முடிக்கிறது?' என்று சொல்லி, அநேகர் நிமிஷம் நிமிஷமாகக் காலத்தை வீணாக்கி, உடலையும் மனத்தையும் சோம்பலுக்கு உட்படுத்தி, துருப்பிடிக்கச் செய்துகொள்வது போலவே, அநேகர் அதிகமாக உழைத்து, உடலையும் மனத்தையும் அதிகமாகக் கரைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களுக்குக் காலத்தை வகையாக

ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துக்கொண் டிருப்பது, நமது பொருள்களைப் பத்திரமாக ஒரு பெட்டியிற் பூட்டிக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண் டிருப்பதுபோ லாகும். பொருளைச் சீராகக் காப்பாற்றிக்கொண் டிருப்பவன் மிக்க நன்மையை அடைவான் என்பது யாவர்க்கும் தெளிவாகத் தெரிந்ததுதானே!

11. அதிசமர்த்தரும், தாம் எடுத்த காரியத்தைப் பெரும்பாலும் சாதித்தும், எள்ளளவு பிசகுவதனால், கடைசியில் ஜயம்பெறாமற் போகிறார்கள். பரீக்ஷையில் விடை எழுதுகிற பிள்ளைகள், கூடியவரையில் கேள்விகளுக்கு நன்றாக விடை எழுதியும், ஒன்று இரண்டு எண்கள் குறைந்துபோவதனால், பலன் அடையாமற் போகின்றனர். ஆகையால், நாம் இப்போது அற்பங்கள் என்று நினைத்துக்கொண் டிருப்பவைகளே நமக்குப் பெருமையும் சிறுமையும் உண்டாக்குகின்றன என்பது திண்ணம். முன்னே இருந்த அரிய பெரிய அறிஞர்களைப்போலவே, நாமும் அற்பம் என்று ஒரு பொருளையும் அலக்ஷியஞ் செய்யாமல், கருத்தோடு பார்த்து வருவோமானால், அது நமக்கு எந்நாளும் நன்மையே பயக்கும் என்பது உண்மையாகும்.

3. வறுமையிற் செம்மை - I

'நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணே
நிறைநெடு மங்கல நாணே
இலகுநன் மார்பில் ஆரமோ உயிரின்
இருக்கையோ மலர்மகட் கினிய
மலர்கோலோ மாயோன் மார்பின்நன் மணிகள்
வைத்தபோற் பேட்டியோ வானோர்
உலகின்மேல் உலகோ ஊழியின் இறுதி
உறையுளோ யாதென உரைப்பாம்'

என, எத்திசையோரும் வியந்து கூறுஞ் சிறப்பினை யுடையது வடமதுரை யென்னுந் திருப்பதி. இது — காசி, காஞ்சி, துவாரகை, அவந்தி, அயோத்தி, மதுரை, மாயை என்னும் முத்தி நகரங்கள் ஏழில் ஒன்றாம். இந்த நகரம் இப்பொழுது மட்ரா என்னும் பெயரினால் வழங்கப்படுகின்றது.

2. மதுராபுரி மற்றை நகரங்களினுஞ் சிறந்து விளங்கியதேபோல், அந் நகரவாசிகளும் மற்ற நகரவாசிகளினுந் தூய்மையராய்ச் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் தம் வாணளை வீணளாக்காமல், நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தனர்.

3. அந் நகருக்கருகில் அழகிய ஆரணியம் ஒன்று உண்டு. அங்கே மா, பலா முதலிய பழமரங்கள் தளிர்த்துத் தழைத்து, பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து, சூரிய கிரணங்கள் பூமியிற் பாயாவண்ணம் செறிந்து விளங்கின. அந்தச் சூழலில், பாவமாகிய கடலைக் கடந்து, முத்தியாகிய கரையிற் சேர விரும்புவோர், தவமாகிய மரக்கலத்தைத் திசைப்பின்றி நடத்துதற்கு ஓங்கி நிற்கும் கலங்கரை விளக்கமேபோல் நெடுங்குன்றம் ஒன்று நிலைத்து நின்றது. அதன் சாரலில் — யான், எனது என்னும் அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை அறவே யொழித்த அருந்தவத்து அந்தணாளர் சிலர் பர்ணசாலைகள் அமைத்துக்கொண்டு தம் மனைவி மக்களோடும் வசித்திருந்தனர்.

4. அம் முனிவர்களுள் சுதாமா என்பவர் ஒருவர். அப் புனிதர், அரிய விரதங்களை அனுஷ்டித்து, எலும் புகள் அனைத்தையும் எண்ணிடக் கூடியவாறு, மிகவும் இளைத்த யாக்கையினை யுடையவர். அப் பெரியார்

சிதைந்ததோர் உடையினை உடுத்துக்கொண்டிருந்த காரணத்தால், கண்டவர் அனைவரும் அவரைக் குசேலர் எனக் கூறத் தலைப்பட்டனர்: அதனால், அவருக்குக் குசேலர் என்பதேகாரண இடுகுறியாய் வழங்கலாயிற்று.

5. தவத் துறையில் படிந்து, இன்பக் கடலில் மூழ்கிவருங் குசேல முனிவர், தமது தவத்திற்கு வேண்டிய குற்றேவல்களை மனவாட்டமின்றிச் செய்ய வல்லவர் ஒருவர் வேண்டுமென விரும்பினர். விரும்பி, அவ்வாறு செய்ய வல்லவள் மனைவியே யாவள் எனத் துணிந்து — அன்னை தயையும், அடியாள் பணியும், பொன்னின் அழகும், புவியின் பொறையும் முதலிய நற்குணங்கள் பலவும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற சுசீலை என்னும் பெண்மணியைப் பெரிதும் விரும்பி மணந்து கொண்டனர். அம் மாதரசி,

'மாசிலாக் குலத்து வந்தாள் வருவிருந் துவப்ப ஊட்டும்
நேசமிக் குடையாள் கோண்கன் நினைப்பறிந் தொழுகு நீராள்
தேசுறு வாய்மை யுள்ளாள் சினந்திடல் என்றும் இல்லாள்
பேசதிண் கற்பு வாய்த்தாள் பெற்றதே கொண்டு உவப்பாள்'

இத் தன்மை வாய்ந்த அப் பெண்மணியோடு குசேல முனிவர் கூடியிருந்து, இல்லறத்தை நடத்திவரும் நாட்களில், அவர் தம் மனைவியை நோக்கி, 'பெண்ணே, சுசிலா, மக்கட் பேற்றை அடையப் பெறாத மாந்தர் முத்தியை அடையார் என்பது வேதப் பிரமாணம்; இல்லறத்திற்கு மக்கட்பேறே சிறந்த அணிகலமாகும் எனப் பெரியோர் கூறுவர்' என்று அவ்வப்போது சொல்லிவந்தனர். பின்பு, அவர் தாம் விழைந்தவாறே, அவர்கட்கு மக்கட்பேறு கிடைப்பதாயிற்று. அப்-பேறு, ஒருவர் இருவரோடு அமையாமல், அசுவினி

முதலிய நக்ஷத்திரங்களேபோல் இருபத்தேழுக்கு இலக்கமாகிவிட்டது.

6. இவ்வுலகில் செல்வத்தாற் சிறந்த சீமான்கள், மன மகிழும்வண்ணம் ஒரு புதல்வனை யேனும் அடை-யப் பெறுமல் வருந்தி நிற்கவும், நித்திய தரித்திராகிய குசேலமுனிவர் இருபத்தேழு புதல்வர்களைப் பெற்றது பெருஞ் சிறப்பேயன்றே! ஆயினும், 'ஐந்துக்குமேல் அரசனும் ஆண்டி' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு அவல-மாகாவண்ணம், அம் முனிவருக்கு அம் மக்களால் வறுமைநோய் மிகுவதாயிற்று.

7. குணக்குன்றுகிய குசேலர், அவ்வறுமையால் சிறிதும் குன்றுமல், செம்மனச் செல்வராய் விளங்கி யிருந்தனர். அவர், தாம் வசிக்கும் அகரத்திற்கு அருகிலுள்ள காட்டகத்திற் சென்று, அங்கே உதிர்ந்து கிடக்கும் ஒருவகைப் புல்லரிசியை அரிதிற் சேர்த்து, அகத்திற்குக் கொண்டுவருவார். 'பெற்றதே பாக்கியம்' என்று எண்ணும் அவர்தம் மனைவி, தன் மணாளர் கொண்டுவரும் அந்த அரிசியை அன்புடன் ஏற்று, உரலிலிட்டு வெள்ளிதாகக் குற்றி, பாகஞ் செய்து, அதில் ஒரு பாகத்தை முதலில் அதிதிக்கு இடுவாள். பின்பு, தன் மணாளரை உபசரித்து உண்பிப்பாள். அம் முனிவர், தாம் உண்டது கால்வயிறே யாயினும், நிறை மனப்பட்டு, நெஞ்சம் மகிழ்ந்து, அவ் வுணவைத் தமக்கு அருளிய எல்லாம்வல்ல இறைவன் அடிகளை இதயத்தில் இருத்தி, ஒரு புறத்தில் அமர்ந்து, யோகு செய்திருப்பார்.

8. முனிவர் வாழ்க்கை இவ்வாறுக, சுசீலை யென்-னும் அப் பெண்மணி, மிகுந்துள்ள கஞ்சியை ஒரு

மட்பாண்டத்திலிட்டு, அகப்பையால் முகந்து, தன் மக்களுக்கு வார்க்கப் புகுவாள்.

'ஒருமகவுக்கு அளித்திடும்போது ஒருமகவு
கைந்நீட்டும் முந்திமேல் வீழ்ந்து
இருமகவும் கைந்நீட்டும் மும்மகவும்
கைந்நீட்டும் என்செய் வாளால்
பொருமி ஒரு மகவழும் கண் பிசைந்தழும் மற்
றொருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்தில் கிடந்தழும் மற் றொருமகவு எங்
ஙனஞ் சகிப்பாள் பெரிதும் பாவம்'

'அந்தோ என் வயிற்றெழுந்த பசியடங்கிற்
றில்லையென அழுமால் ஓர்சேய்
சிந்தாத கஞ்சிவார்க் கிலையெனக்கு அன்
னாய் எனப் போய் செப்பும் ஓர் சேய்
முந்து ஆர்வத்து ஒருசேய் மிசையப் புகும்போ
தினில் ஒருசேய் முடுகி யீர்ப்ப
நந்தாமற் றச்சேயும் எதிரீர்ப்பச்
சிந்துதற்கு நயக்கும் ஓர்சேய்'

இவ்வாறு தம்முள் கலகப்படும் சிறுவரைச் சுசீலை கண்டு, ஏக்கங்கொண்டு, செய்வது ஒன்றுந் தெரியாது திகைத்து நிற்பாள். பின்பு, ஒருவாறு தேறி, அம் மைந்தர்களைத் தன் செங்கரத்தால் அணைத்து, முகத்தைத் துடைத்து, முத்தாடி, உச்சிமோந்து, ஒருவாறு தேற்றி அனுப்புவாள்.

9. அன்னையின் முத்தம் அன்னத்திலும் சிறந்த தாதலால், அச்சிறுவர் திருப்தியடைந்து மனமகிழ்ந்து தெருவிற் சென்று, தம்மை யொத்த சிறுவரோடுஞ் சேர்ந்து, விளையாடத் தொடங்குவர். அப்பொழுது, அயல் வீட்டுச் சிறுவன் ஒருவன், குசேலர் மக்களில் ஒருவனைப் பார்த்து, 'உமது வீட்டில் இன்று என்ன

பதார்த்தம்?' என்று வினவினான். பதார்த்தம் என்பது இன்னதென்று உணராத அப் பையல், விரைந்து வீட்டுக்குள் ஓடி, 'அம்மா, அயல் வீட்டுச் சிறுவன், "பதார்த்தம் என்ன?" என்று கேட்டான்; அதற்கு அர்த்தம் என்ன?' என்றான். அதைக் கேட்ட சுசீலை மனங்கசிந்து, 'ஐயோ! பதார்த்தம் என்பது இன்னது என்று சொன்னால், "அதைச் செய்து கொடு" என்று கேட்குமே, அதற்கு என்ன செய்வது!' என்று தன்னுள் எண்ணி, அப் பிள்ளையை நோக்கி, 'குழந்தாய், அதை யானும் அறியேன்' என்று சொல்லி, ஒருவாறு தேற்றி யனுப்பினாள்.

'வேறுமனைச் சிறான் அயின்ற பட்சணங்கண்டு
ஓடிவந்து விழிநீர் வாரச்
சீறுதல் இல் லாத அன்னை முகம்பார்த்து
இன்னான் இன்ன தின்றான் என்வாய்
ஊறுதலால் இப்பொழுதே செய்தளித்தி
என உடுத்த உடைதோட் டீர்க்கும்
தேறுதலில் சிறுமகவை எடுத்து மார்
பிடை அவணைத்துச் சிந்தை நோவாள்.'

'குண்டலம் மோ திரம் கடகம் சுட்டி அயல்
மனையார்தம் குழவிக் கிட்டார்
புண்டரிகக் கண் அன்னாய் எனக்கு நீ
இடாதிருக்கும் பொருமை என்னே
கண்டெடுத்து இப் போது இடெனக் கரைமதலைக்கு
இல்லாதான் கடன் தந் தானுக்கு
எண்தபச் சொல் வார்த்தையென நாவளக்கு
நாவளக்கென்று இயம்பிச் சோர்வாள்.'

இப்படி ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஓடி வந்து, தாயைத் தழுவிக்கொண்டு, 'அம்மா,

எனக்குப் பருப்பும் வெல்லமும் பரிந்து இடு;
எனக்குப் பாலும் வெண்ணெயும் பகிர்ந்து கொடு:
எனக்குச் சித்திரப் பட்டுச் சிறக்கக் கட்டு'

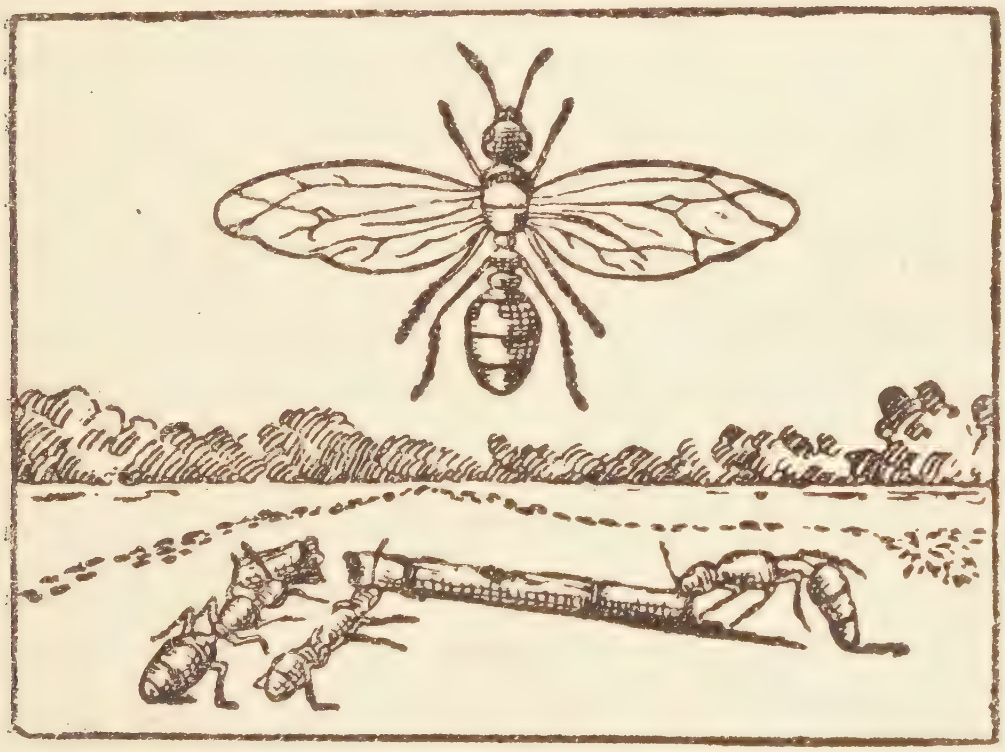
என்று கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யும்; அதற்கு அப் பெண்மணி, அமைதியுடன் ஏற்ற விடை கூறி, இன்புறுத்தி அனுப்புவாள். இந்தப் பிள்ளைகள் படும் பாட்டைக் கண்ணாரக் கண்டும், முனிவர் சிறிதும் கவற்சி அடைவதில்லை. அவ்வாறு தன் மணாளர் பராமுகமாய் இருத்தலைக் கண்டும், சுசீலை அவரிடத்து அணுவளவும் வெறுப்புக் கொள்வதுமில்லை. 'இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள்' என்னும் முதுமொழி அவளிடத்திற் பழுதுபட்டது. ஆயினும், தான் அரிதிற் பெற்ற மக்களுக்கு உண்டாகும் பசிப் பிணியை எவ்வாறு ஒழிப்பது என்னும் எண்ணம் மட்டும் அவளது இதயத்தை விட்டு ஒருபொழுதும் ஒழிந்ததில்லை.

4. எறும்பு

இப் பூகோளத்தின் மேற்பரப்பெங்கும் எண்ணிறந்த ஜீவகோடிகள் நிறைந்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் எண்ணிக் கணக்கிடுவது எவர்க்கும் எளிதன்று. அவற்றை வகைப்படுத்தி யுரைப்பதும் அசாத்தியமேயாகும். அவற்றைப் படைத்த இறைவன் ஒருவனே அவற்றின் தொகையை எண்ணிட வல்லவன் ஆவன். உலகிற்காணும் உயிர்கள்—தம் நிறம், வடிவம் முதலியவற்றால் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டுக் காண்கின்றன. இந்தியாவைப் போன்ற உஷ்ண தேசங்களில் பிராணிகளின் பெருக்கம் அதிகம். அவை அமிதமாகப் பெருகுங்காலத்தில் அங்கே வசிப்பவர்களுக்கு அவற்றின்

மீது வெறுப்பும், பகையும் உண்டாக, அவர்கள் அவற்றைப் பலவகையினும் அழித்து ஒழிக்கமுயல்கின்றனர்.

2. எறும்புகள், பெரும்பாலும், தாம் நிலத்தில் அகழ்ந்த சுரங்கத்தில் கூட்டங் கூட்டமாய் வசிக்கின்றன. எறும்பின் வாச ஸ்தானம் வெவ்வேறு பாகங்களாகப் பிரிந்திருக்கும். சாதாரணமாக எல்லா எறும்புகளும் ஒன்று கூடி உலவவும், பெண் எறும்புகள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கவும், அவற்றைக் காத்து

வளர்க்கவும், வேறு எறும்புகள் தம்மிடம் வந்தால் தங்கவும் தனித்தனியே அறைகள் உண்டு. அன்றியும், தானியங்களைச் சேமித்து வைப்பதற்கான பண்டசாலைகளும் அதில் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றிற் கெல்லாம் தொடர்ந்து செல்ல வழிகள் உண்டு.

3. எறும்பின் வாழ்க்கையையும், தன்மைகளையும் உய்த்துணர ஆர்வங்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்த

அறிஞர் ஒருவர், எறும்பில் ஆயிரம் வகைகளுக்கு அதிகமாகவே இருப்பதைக் கண்டறிந்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் நம் இந்திய தேசத்தில் ஐந்நூறுக் கணக்கான வகைகள் உண்டென்று உரைக்கின்றனர்.

4. எறும்புகள் கோடைக் காலத்தில் மிகவும் சுறுசுறுப்போடு வேலை செய்யும். கோடைக் காலமே அவை தானியம் தேடிச் சேமிக்க ஏற்ற காலமாம். மாரிக் காலத்தில் எறும்புகள் உணவருந்தும் நேரந்தவிர மற்றக் காலமெல்லாம் நன்கு நித்திரை செய்யும்.

5. எறும்பு தன் தொழிலைச் செய்யும்போது, நாம் அதை உற்று நோக்குவோமாயின், நம் மனத்தில் மிக்க வியப்புத் தோன்றும். எறும்பு, தன் கண்ணிற் பட்ட பண்டம், தன் உருவைவிடப் பெரியதாயிருந்தாலும், சிறிதும் சோர்வின்றி, அப்பொருளைப் பற்றியிழுத்துச் செல்லும் செய்கை ஒன்றே அதன் போராற்றலையும், பெருமுயற்சியையும் நன்கு விளக்கும்.

6. எறும்புகளுக்கு நாம் எதும் இடையூறு இயற்றலாகாது. நாம் அவற்றையணுகி, அவற்றின் செய்கைகளுக்கு இடையூறு புரிவதை அவை ஒருபோதும் பொறுப்பதில்லை. அவை வசிக்கும் புற்றுக்கு அருகிலாயினும், அவை ஊர்ந்து செல்லும் வழியிலாயினும் நாம் அணுகி, அவற்றிற்கு ஏதேனும் இடையூறு செய்தால், அவை நம்மை உறுத்துக் கடித்து, உடனே அவ்விடத்தினின்றும், அகற்ற முயலும். எறும்பு உருவிற் சிறியதே யாயினும், அறிவிற் பெரியதென்பது, இயற்கைப் பொருள்களை ஆய்வோர் எவருக்கும், அதன் செய்கையால் நன்கு விளங்கும். இதனால், "சிறியோர் எல்லாம் சிறியரும் அல்லர்" என்னும் முது-

மொழி, எறும்பினிடத்து மிக்க இயைபுடையதாகக் காண்கின்றது.

7. எறும்பின் உடல் மூன்று பிரிவுகளையுடையது. அவை — தலை, இடை, கடை என்பனவாம். எறும்பின் மத்திய பாகம் ஒரு பெட்டகம்போல் அமைந்திருக்கிறது; அதனுள்ளே குடல் முதலிய ஜீரணக் கருவிகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. எறும்பின் கண்கள் அதிக விசித்திரமானவை. எறும்பை நுட்பமாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்தவர்கள், அதற்குப் பல நூறு கண்கள் ஒன்று திரண்டு, இரண்டு கண்களாக அமைந்துள்ளன என்று கூறுகின்றனர். இதுவன்றி, ஸ்பரிசனி என்னும் உணர்ச்சிக் கருவிகள் இரண்டு, எறும்பின் தலையில் அமைந்திருக்கின்றன. அவை, எறும்பிற்குக் கைகளைப் போல் உதவுகின்றன. எறும்பின் பற்கள் மிக்க உறுதியானவை. அதிக கடினமான வஸ்துவையும், எறும்பு, தன் பற்களால் எளிதில் அரித்துவிடுவதை நாம் கண்ணாரக் காண்கிறோம்.

8. எறும்பு, முட்டையிட்டு, அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும்; எறும்புக் குஞ்சு முட்டையிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் ஒரு சிறு புழுப்போல் இருக்கும்; அஃது அப்போது அசையவும் சக்தியற்றுக் கிடக்கும். அது பலநாளளவும் அப்படியே கிடந்து, தன் தாயின் பராமரிப்பிற்கே பாத்திரமாயிருக்கும். இப் பருவத்தில் நாடோறும் அதன் உடலின்மீது ஒருவகைப் போர்வை உற்பத்தியாகும்; அப் போர்வை நீங்குங் காலம் வரின், அதற்கும் உடல் பருக்கும்; பிறகு, அது தானே ஊர்ந்து சென்று, இரை தேடிக் கொள்ளுந் திறமையை அடையும்.

9. எறும்புகளைப்பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து, அதன் சம்பந்தமான பற்பல செய்திகளை உய்த்துணர்வோமாயின், அவற்றின் செய்கைகள் பெரும்பாலும் மனிதர் செய்கைகளை ஒத்திருக்கக் காண்போம். மாந்தர் தம் பகைவர்மீது படை யெடுத்துச் சென்று, தம்மினும் எளியோரைப்பற்றி அடிமையாக்கிக் கொள்வதேபோல, சில எறும்புகள் திரண்டு சென்று, எளிய எறும்புகளைப் பற்றிக் கொண்டுவந்து, தம்புற்றில் அடைத்து, அவற்றைத் தமக்குக் குற்றேவல் புரியுமாறு, ஆண்மையோடு அடக்கி நடத்துகின்றன. இவ்வகையான எறும்புகள், தமக்கு உணவு முதலியவற்றைத் தேடிக் கொண்டுவரும்படி, அந்த அடிமை எறும்புகளையே ஏவுகின்றன.

10. உயிர்நூற் புலவர் ஒருவர், ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டியில் பேரெறும்புகள் சிலவற்றை விட்டு, அவற்றிற்கான உணவுப் பொருள்களையும், சிதைந்ததோர் எறும்புப் புற்றையும் வைத்துப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தனர்; பேரெறும்புகள், ஒன்றும் செய்ய அறியாமல்,

தம் மனம் போனவாறு அங்குமிங்கும் அலையக் கண்டனர். பிறகு, அப் புலவர், அடிமை எறும்பு ஒன்றை அப் பெட்டகத்துள் விட்டனர். அவ்வடிமை எறும்பு, பல குழந்தைகளையுடைய அன்னை, தன் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய உணவை அளித்துக் காப்பதே போல், அங்கிருந்த உணவை எடுத்துக்கொண்டுவந்து, அந்தப் பேரெறும்புகளுக்குக் கொடுத்துப் பராமரித்தது. பின்பு, அஃது அங்கே சிதைந்து கிடந்த அந்தப் புற்றையும் செப்பஞ் செய்ய முயன்றதாம்.

11. எறும்பின் இனத்திற் போர்வீரரும் உண்டு. அவை, எதிரிகளை எதிர்த்து, ஆண்மையோடு போர் புரிகின்றன. இவ்வகைய வீரத்தன்மைவாய்ந்த இரண்டு பகை எறும்புகள் ஒன்றையொன்று சந்திக்க நேரிட்டால், அவை எதிர்த்துப் போர்புரியாமல் விலகிப் போவதில்லை; அவ்வாறு எதிர்ப்பதில் ஒரு வகை முறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அம் முறையை மீறுமல் யுத்தஞ் செய்கின்றன. இவ்வாறு நிகழும் போரில் இரண்டில் ஒன்று இறந்துபட்டாலொழிய அப்போர் முடிவுபெறுது. இறந்துபட்ட அவ் வெறும்பைப் பல சிற்றெறும்புகள் சேர்ந்து இழுத்துக்கொண்டு போய், ஓரிடத்தில் அடக்கஞ் செய்கின்றனவாம்.

12. எறும்பின் இனத்தில் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள வெருட்டு எறும்புகள் (Driver ants) மிகவும் கொடியவையாம். அவ் வெறும்புகள் தம் எதிரிற்பட்ட எந்த உயிரையும் வெருட்டித் துரத்தும் வன்மையுடையன. அவ் வெறும்புகளை எதிர்த்து வெல்லக்கூடியது வேறு எதுவும் இல்லை. அவை பிரயாணஞ் செய்கையில், அவற்றைக் காணும் விலங்குகளும் விலகி ஓடிப்போகுமாம்.

13. ஒருவகை எறும்பு பயிரிடவும் பயின்றிருக்கின்றது. அந்த எறும்பு, காலம் பார்த்து, நிலத்தைக் கிளறிப் பண்படுத்தி, அதிசீக்கிரத்தில் பலன் கொடுக்கக்கூடிய தானியத்தை அதில் விதைக்கின்றது. அது, காலம் அறிந்து, களையும் எடுக்கின்றதாம். கதிர்கள் முற்றியவுடன், தானியங்களை யெல்லாம் விடாமல் சேர்த்து, தன் புற்றில் சேமித்து வைக்கின்றது. இதன் அறிவை என்னென்று இயம்புவது!

14. எறும்புகளுக்குள் பசுக்களும் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அப் பசு வெறும்புகளைச் சாதாரண எறும்புகள், இடையரைப்போல், போற்றிக் காக்கின்றன. பசுவெறும்புகள், பெரும்பாலும், இலைகளிலும் மலர்களிலும் தங்கியிருக்கின்றன. அங்கே, கிடைக்கக் கூடிய இனிய தேனை அப் பசுவெறும்புகள் சேர்த்து, தம் உடலிலுள்ள பையில் சேமித்து வைத்திருக்கும். அந்த இனிய தேனைப் பெறவே மற்ற எறும்புகள் அவற்றைத் தேடித் திரிகின்றனவாம். தேனீக்களை

தேனை ஈட்டுந் திறமையுடையன என்று இதுகாறும் நாம் எண்ணி யிருந்தோம்; எறும்புகளும் இனிய தேனைத் திரட்டிச் சேமிக்குந் திறமுடையவை என்பதை இப்போது அறிகின்றோம். பேரெறும்புகள், தமக்குக் குற்றேவல் செய்யும் சிற்றெறும்புகளிற் சிலவற்றை வெளியே அனுப்பும். அவை மலர்தோறுஞ் சென்று தேனைத் திரட்டி, தம் உடலின் அடிப்புறத்தில் அமைந்துள்ள பைகளில் சேமித்துக் கொண்டு வரும். இந்தத் தேனைப் பேரெறும்புகள்

தமக்கு வேண்டும்போது அருந்துவது வழக்கமாம். தேனெறும்புகள் மெக்ஸிகோ தேசத்தில் அமிதமாக உண்டு. அந்த எறும்புகளை அந் நாட்டினர் திரட்டி விற்று, வியாபாரம் செய்கின்றனர். அதுவுமன்றி, அவர்கள் அந்தத் தேனெறும்பினால் ஒருவகை இனிய பானமுஞ் செய்கின்றனர்.

15. ஒருவகையான எறும்புகள் தாம் பிரயாணம் செய்யும்போது, தம்மீது வெயில்படாம லிருக்கும்படி

ஒருவித இலையைத் தம் வாயினால் பற்றிக்கொண்டு போகின்றன. அந்த இலைகள் அவ் வெறும்புகளுக்குக் குடைகள்போல் உதவுகின்றன. மற்றொருவகையான எறும்புகள் இலைகளைக்கொண்டு அதி விசித்திரமான வீடுகள் அமைக்கின்றன.

16. மழைபெய்து வெள்ளம் பெருகுங் காலத்தில், எறும்புகள், தாம் வசிக்கும் புற்றுக்குள் நீர் வந்து நிறைந்துவிடும் என்று உணர்ந்து, எல்லாம் ஒருங்கு சேரும். உடனே, சிறிய எறும்புகள் ஒன்றை யொன்று பற்றிக்கொள்ளும். பிறகு பெரிய எறும்புகள் அவற்றைச் சூழ்ந்து கவிந்துகொள்ள, அவை அனைத்தும் திரண்டு, பெரியதோர் பந்துபோல் ஆகிவிடும். பிறகு, அவ் வெறும்புப்பந்து நீரின்மேல் மிதந்துகொண்டே, அவ்வெள்ளம் ஓடும் வழியே சென்று, மேட்டு நிலம் தட்டுப்பட்டவுடனே அங்கே தங்கும்; எறும்புகள், தனித்தனியே பிரிந்து சென்று உயிர் வாழும். தல்-லீர் தம் புற்றண்டையே நிலைத்துத் தங்கி யிருக்கு-

மானால், அவ்வெறும்புகள் அவ்விடத்திலேயே மிதந்துகொண்டிருந்து, அந்த நீர் வடிந்தபின், தம் புற்றை அடையும்.

17. ஆப்பிரிக்காவில் ஒருவிதக் கொடிய எறும்பு உண்டு. அவ் வெறும்புகள், தம் ஊருக்கருகில் வரக்கண்டால், அவ்வூரார் அவற்றை உடனே ஒழிக்க முயலுவார். அவர்கள், அவ் வெறும்புகள் தங்கியுள்ள புற்றின்மேல் சருகுகளை வேய்ந்து, தீ மூட்டி வதைப்பார்கள். அப்படிச் செய்தபோதும், அந்த எறும்பு-

களில் சிலவே அழிந்துபடும். பெரும்பாலன தப்பிப் பிழைத்து, அருகிலுள்ள மரங்களில் ஏறிக்கொள்ளும். சில சமயங்களில், அவ்வெறும்புகள் வசிக்கும் மரங்களின் அடியில், சுற்றிலும் அலையுண்டாக்கி அவற்றைக் கொல்ல முயல்வார்கள். அப்போது அவ்வெறும்புகள் திரண்டு சென்று, அம்மரத்தின் கிளை யொன்றின் முனையை அடைந்து, ஒன்றை யொன்று பற்றித் தலை கீழாகச் சங்கிலிபோல் தொடர்ந்து தொங்கித் தரையில் இறங்கிவிடும். அவ்வாறு தொங்கும் எறும்பின் தொடர், 'இது மெல்லியதோர் இரும்புச் சங்கிலியோ! அன்றி, கரிய மலர்களால் தொடுத்த மாலையோ!" எனக் கண்டோர் வியக்குமாறு காணப்படும். பின்பு, பெட்டை எறும்புகளும் குஞ்சுகளும் அத்தொடரின் மூலமாக ஊர்ந்து வந்து பூமியில் இறங்கிவிடும். இவ்வாறே எறும்புகள் அனைத்தும் இறங்கிவிட்ட பின்பு, சங்கிலியாகத் தொங்கிக்கொண் டிருந்த எறும்புகள் அடியிலிருந்து ஒவ்வொன்றாகக் குதித்து ஓடிவிடும்.

18. இவ் வெறும்புகள் தொடராகத் தொங்கி நின்று, நீர் நிலையையும் கடப்பதுண்டு. முற்கூறியபடி மரக்கிளையிலிருந்து நீர்மட்டம் வரையில் தொடராகத் தொங்கி, கடைசி எறும்பு நீரைத் தொட்டதும், மற்றுஞ் சில எறும்புகள் விரைந்துசென்று ஒன்றை யொன்று பற்றி, நீரின்மீது மிதந்து, கரை வரையில் நீண்டு நிற்கும். எஞ்சிநின்ற எறும்புகள், அதன் வழியாகச் சாரை சாரையாக ஊர்ந்து செல்லும். இவ்வாறே எல்லா எறும்புகளும் சென்று கரையை அடைந்த பின்னர், தொடர்ந்து தொங்கிய எறும்புகள் ஒவ்வொன்றாகப் பிரிந்து குதித்துக் கரையை அடையும்.

19. இத்தகைய எறும்புகள் நமது நாட்டில் இல்லாதிருப்பது நன்மையே. ஆயினும், ஒருவகை வெள்ளெறும்பாகிய செல் என்னும் சிற்றுயிர் நமக்குச் செய்யுந் தீங்கிற்கு அளவே இல்லை. செல் எப்போதும் பெருந் தொகையாய் பூமிக்குள் புற்றமைத்து வசிக்கும். அஃது அதி மிருதுவான உடலுள்ளதாக இருந்தாலும், முற்றும் முதிர்ந்து வயிரங்கொண்ட வலிய மரங்களையும் அரித்துவிடும் என்றால், இதன் வன்மையை என்னவென்று இயம்புவது!

5. கண்ணகி

சோழ மண்டலத்திலே, காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் நகரத்திலே, மாநாய்க்கன் என்னும் பெயருடைய செட்டி யொருவன் இருந்தான். அச் செட்டியின் மகளாகிய கண்ணகி யென்பவள், பொற்பினால் இலக்குமி யென்றும், கற்பினால் அருந்ததி என்றும் கண்டோரெல்லாங் கொண்டாடிக் கைகுவித்து வணங்கத்தக்க மிக்கமேன்மையும் நற்குண நற்செய்கைகளும் பெற்றவளாய்ச் சிறப்புற்று வளர்ந்து, பன்னிரண்டாம் வயசென்னும் பருவத்தை அடைந்தாள். இவளுக்குத் தேவந்தி என்னும் பிராமணப் பெண் பாங்கியாக விளங்கினாள்.

2. அக் காலத்திலே அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே பெருஞ் செல்வனும் பெருங் கொடையாளனுமாயிருந்த மாசாத்துவான் என்னுஞ் செட்டிக்கு மகனாய் வந்த கோவலன் என்பவனும்—அழகு, கல்வி, அறிவு, பொறை, ஆண்மை, கீர்த்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து வளர்ந்து, பதினாறாம்வயதென்னும் பருவத்தை அடைந்தான்.

3. இப்படி வயதடைந்து யாவரும் மதிக்கும்படி இவர்கள் இருவரும் விளங்கும் காலத்திலே, இக் கண்ணகிக்கு ஏற்ற கணவனாகுந் தக்கவன் இக் கோவலனே யென்று தந்தையும் பிறரும் நிச்சயித்து, பின்னொரு மங்கல நாளிலே இவர்கள் இருவருக்கும் விவாகஞ் செய்து வைத்தனர்.

4. கண்ணகியும் கோவலன்மேல் அன்புடையவளாய்—துறந்தார், வறியோர், சுற்றத்தார், விருந்தினர் முதலியவர்களையெல்லாம் பேணிப் பெரிதும் உபசரித்து, மனையற நெறியைச் சிறிதும் வழுவாது நடத்திவந்தாள். கோவலனும் கண்ணகிமேல் அளவில்லாத அன்புடையவனாய் அளவளாவி,

'மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே,
அரும்பெறற் பாவாய், ஆருயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வாணிகன் பெருமட மகளே,
மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ!
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே யென்கோ!
யாழிடைப் பிறவா இசையே யென்கோ!
தாழிருங் கூந்தற் றையால் நின்னை.'

என்பன முதலியவாக, அவள் நலங்களைப் பாராட்டி மகிழ்ந்து வாழ்ந்தான். இப்படியே இவ் விருவரும் கலந்து வாழுங்காலில் சில வருடங்கள் சென்றன.

5. அந்நாட்களிலே ஆடல் பாடல்களிலும் அரங்கேறியவளாய், அழகிலும் சிறந்தவளாய் அவ்வூரிலிருந்த நாடகக் கணிகையாகிய மாதவி யென்பவளிடத்திலே கோவலன் காதல்கொண்டு, தன் பொருள்களையெல்லாம் நாளுக்கு நாள் அவளுக்கே கொடுத்து, சில நாள் அவளோடிருந்து, பின்னர் அவளையும் விடுத்து, விட்-

டில் வந்து, தன் பிரிவினால் வாட்டமுற்றிருந்த கண்ணகியைக் கண்டு, 'பெண்ணே, பொய்யெல்லாம் மெய்யாகப் பொருந்தும் பரத்தைக்குப் பொருளெல்லாம் கொடுத்து மிக வறியவனாய்விட்டேன்' என்று சொல்லி இரங்கினான்.

6. அது கேட்ட கண்ணகி, 'இவன் மாதவிக்குப் பின்னும் கொடுக்க விரும்பி இப்படி இரங்குகின்றான்' என்றெண்ணி, 'இன்னும் இரண்டு சிலம்புகள் என்பாலுள்ளன; அவைகளையும் தருகின்றேன்; ஏற்றுக்கொள்க' என்றாள். கோவலன் கண்ணகியை நோக்கி, 'பெண்ணே, இச் சிலம்புகளை மதுரையிற் கொண்டு போய், அங்கே விற்று, வரும் பொருளை முதலாகக் கொண்டு, வாணிகஞ் செய்து, பரத்தையோடு கூடிப் பாழாக்கிய பொருள்களை யெல்லாம் தேடிக்கொள்ள எண்ணுகிறேன்; என்னோடுகூட நீயும் வா' என்றான். கண்ணகியும் 'வருகின்றேன்' என உடன்பட்டாள்.

7. பின்னர் இருவரும் அன்றிரவிற்றானே விடியற் சாமத்தில் எழுந்து, வெளியிற் புறப்பட்டு, மேற்குத் திசையை நோக்கிக் காவிரியின் வடகரையாக வழிக்கொண்டு போய், ஒரு காததூரஞ் சென்று, சோலை யொன்று எதிர்ப்படக் கண்டு, சற்றே இளைப்பாறக் கருதி, அச்சோலையினுள்ளே போய், கவுந்தி யென்னுந் தவப் பெண்ணினைக் கண்டு வணங்கினார்கள். கவுந்தியும் கண்ணகி கோவலன் என்னும் அவ்விருவரையும் உற்று நோக்கி, 'நீவிரோ குடிப்பிறப்பும் ஒழுக்கமும் பிறவும் குறைவற்றசிறப்புடையார்போலக் காண்கின்றீர்! இடுக்கணுடையவர்போல இங்கே வந்த காரணம் யாதோ?' என்று வினவினாள். கோவலன் வேறொன்றுங் கூறு-

ஞர். 'திரவியந் தேடுதற்கெண்ணித் தெற்கேயுள்ள மதுரைக்குச் செல்கின்றேன்' என்று மாத்திரஞ் சொன்னான். அதுகேட்ட கவுந்தி, 'அறிஞரிடத்திலே அறநூற் கேள்விகளைக் கேட்டறிதற்கும், அறிவரைத் தொழுதற்குமாக மதுரைக்குப் போக எண்ணியிருக்கின்றேன்; ஆகலால், யானும் வருகின்றேன்' என்று எழுந்தாள்.

8. பின்னர்க் கண்ணகி, கோவலன், கவுந்தி மூவருஞ் சேர்ந்து வழிக்கொண்டு சீரங்கமடைந்து, அங்கு வந்த சில சாரணரைப் பணிந்து போந்து, ஓடமேறிச் சென்று காவிரியாற்றின் தென்கரையிலே போய், அங்கேயுள்ள ஒரு சோலையிலே தங்கினார்கள். அப்பொழுது குட்டினியாயுள்ள ஒரு தூர்த்தமங்கையும் ஒரு தூர்த்த நாயகனும் அங்கே வந்து, கோவலனையும் கண்ணகியையும் பார்த்து, 'காமனும் இரதியும்போலக் கலப்புடையவராய் இங்கே யாவரோ இருவர் இருக்கின்றனர்; இவ்விருவரும் யாவர்?' என்று கவுந்தியை வினவினார்கள். அவர்களுக்குக் கவுந்தி, 'இவர்கள் என் மக்கள்; காமனும் இரதியும் அல்லர்; மானுட சரீரமுடையவர்; வழிநடையால் வருந்தினர்; நீவிர் அவரை அணுகாமல் அப்பாற் செல்லுதிர்' என்றாள். அவர்கள் உடனே கவுந்தியை நோக்கி, 'நூற்கேள்வி யுடையீர், ஒரு வயிற்றிலே பிறந்த இருவர் நாயகனும் நாயகியுமாகக் கூடி வாழும் கொள்கை எங்கேயாவதுண்டோ?' என்று நகையாடினார்கள்.

9. அத் தீமொழியைக் கேட்டுச் செவிகளைப் பொத்திக் காதலன் முன்னர்க் கண்ணகி நடுங்க, நம்

புக்கோனுதலை நீக்கிப்போமோ இவளென்று கவுந்தி கோபித்து, 'நீவிர் இருவரும் நரிகளாகக்கடவீர்' என்று சபித்தாள். அக்கணமே அவ்விருவரும் குறு நரிகளாய்க் குரல் காட்டினார்கள். அக்குரல் கேட்ட கோவலனும் கண்ணகியும் அஞ்சி நடுநடுங்கி, அவர்கள் மேலே இரங்கி, 'அறிவில்லார் பிழை இகழ்தல் அறிவின்மை' என்றும், 'அவ்விகழ்ச்சியைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் அறிவுடையார்க்கெல்லாம் அழகாகும்' என்றும் சொல்லி, அவ்விருவருக்கும் சாபநிவர்த்தியையும் கவுந்தி வாயாற் சொல்லுவித்தார்கள்.

10. பின்னர், மூவரும் எழுந்து புறப்பட்டுப்போய் உறையூரை அடைந்து, அங்கே ஒருநாள் இருந்து, மறுநாள் எழுந்து, சிறிது தூரம் போய், ஒரு சோலையிலே இளைப்பாறி யிருக்கும்போது, பாண்டியனது கீர்த்திகளைப் பாடிக்கொண்டு பிராமணன் ஒருவன் அங்கே வந்தான். அவர்கள் அவனோடு கலந்து பேசி, மதுரைக்குப் போகும் வழிகளை அவன் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டு, அச் சோலையை விடுத்து அப்பாற் போகும்போது பலரைக் கண்டு பேசியும், பல சிறப்புகளைப் பார்த்தும், வழிகளை விசாரித்தும், காடுகளையும் ஊர்களையும் கடந்துபோய், வைகையாற்றையும் கடந்து, மதுரைநகர்க்கருகிலே முனிவர்கள் வசிக்கும் ஒரு மடத்திலே தங்கினார்கள்.

11. அற்றைநாள் கழிந்து மற்றைநாட் காலையில் கோவலன் எழுந்து, கவுந்தியைக் கைகுவித்து வணங்கி, 'தவமுடையீர், ஒழுக்கம் தவறினவர் போல என் இருக்கையையும் கைவிட்டு, முன் ஒருகாலும் அறியாத தேசங்களிலே வந்து, அரிய வழிகளிலே நடந்து

கொடுமைப்படுத்தினான். இக்காலத்துப் போல் இடம் பார்த்து வரும் வண்டியும் இவனைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்றான். அவன் குடரிளைக் கழற்றி அடித்து, மனம் இரங்கி, அவனை நோக்கி, 'நீ ஏன் வருத்துகின்றாய்? முன்செய்த தீவினை காரணமாக வருந்துபவற்கு. நீ-மேலும் வருத்துவாயோ? நாமும் நமது அட்ட, வினையின் பயனாக வருந்துதல் வருந்தி-னவன் நீ ஒருவன் மாத்திரமோ? அதோ சங்கு அரசனுக்குச் சீராக்கிறான். "தானாக கொலை செய்ய மாத்திரம் இல்லை", என்றவனே, காதலி-மாகிய கொலைப்போவேன் காட்டுப் போய், அவனிருக்க துடிக்கவெல்லாம் அறுவிக்கவில்லையா? நீ குற்றமுள்ளவன் போய்க் கணக்கில்லாத துடிக்க அழைக்கவில்-லையா? என்று இவ்வாறு சொல்லிச் சென்று, கோவ-லன் ஒருவாறு தேறிக் கண்ணகியைக் கவுந்தியிடம் வைத்துவிட்டு, மதுரை நகருக்குப் போய், இடம் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான்.

12. வந்தபின், அந் நகர்ச் சிறப்புக்களைக் கவுந்-தியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கே வந்த மாடலன் என்பவனும் பல செய்திகளையும் அறிந்தனர். மாடலனும் கவுந்தியும், 'துறவிகளாகிய முனிவர்கள் இருக்கும் இவ்விடத்தில் இல்லறத்தோராகிய நீங்கள் இருக்கலாகாது' என்று கூறி விலக்கினார்கள். அப்பொழுது மாதரி என்னும் பெயருடைய ஓர் இடைச்சி அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். அவள் குணங்களையும் செயல்களையும் ஆராய்ந்து நன்கறிந்த அக் கவுந்தி, அவளுக்குக் கோவலன் கண்ணகி என்னும் இருவர்

பெருமைகளையும் எடுத்துக் கூறி, அடைக்கலம் புகுவோரைப் பாதுகாப்போர் அடையும் பயனையும் அறிவித்து, கண்ணகியைச் சிலநாள் வைத்துக் காக்கும்படி அவளிடத்தே அடைக்கலமாகக் கொடுத்தாள்.

13. மாதரி யென்பவளும் ஆதரவோடு கோவலன் கண்ணகி என்னும் இருவரையும் தானிருக்கும் இடைச்சேரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய், அங்கு ஒரு புதுவீட்டிலே வைத்து, வேண்டிய உபசாரங்களுஞ் செய்து, தன் மகளாகிய ஐயை யென்பவளையும் அக்கண்ணகிக்குத் தொண்டு செய்யும்படி வைத்தாள். இடைக்குலப் பெண்களும், மாதரி சொற்படியே கண்ணகிக்கு உண்டியமைத்தற்கு வேண்டுவனவெல்லாம் கொடுத்தார்கள். அவைகளைப் பெற்றுக் கண்ணகி செவ்வனே பாகஞ்செய்து உண்பிக்க, கோவலன், உண்டு மகிழ்ந்தபின், கண்ணகியை அருகிலே அழைத்து, 'பெண்ணே, நம்முடைய பெற்றோர், நீ இவ்வரிய வழியிலே வந்ததற் கிரங்கி யாது துயருற்றாரோ? நாம் இங்கே வந்தது மாயமோ? தீவினைப் பயனோ? நல்லொழுக்கம் தவறிய எனக்கு நற்கதியும் உண்டோ? உனக்கும் சிறுமை செய்தேனே?' என்று பலவாறு பரிந்து கூறி, 'இனி நின் காற்சிலம்புகளுள்ளே ஒன்றைக் கொண்டுபோய் விற்று வருகிறேன்; யான் வரும்வரையும் நீ தனிமையால் வருந்தாதொழிக' என்று சொல்லி, ஆறுதல் செய்து, சிலம்பினை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

14. புறப்பட்ட அவன் பல தெருக்களைக் கடந்து, மதுரைமா நகரின் கடைத் தெருவிற் போனான். போகும்போது காலதூதன் போலத் தட்டான் ஒருவன்

வந்து தலைப்பட்டான். அந்தத் தட்டானை அவன் அணுகி, 'அரசன் தேவிக்கே அணிகலமாகத் தக்க சிலம்பு ஒன்று யான் வைத்திருக்கின்றேன். இந்தச் சிலம்பினை விலைமதித்தற்கு நின்னால் இயலுமா?' என்று வினவிச் சிலம்பினையும் காட்டினான். தட்டான் சிலம்பினுள்ள சித்திரச் செய்கைகளை யெல்லாம் உற்றுநோக்கி, 'இராசாவின் பெருந்தேவிக்குத்தான் இப் பெருவிலைச் சிலம்பு பொருத்தமாகும்; இதனை யான் போய் அரசனுக்குத் தெரிவித்து வருகின்றேன்; அவ்வளவும் நீர் இவ்விடத்தே இருந்திர்' என்று சொல்லிச் சென்றான்.

15. செல்லும்போது, தான் முன்னமே அரசனை அறியாமல் அபகரித்து வைத்திருக்குஞ் சிலம்பு ஒன்று தன்னிடம் உளதென்று வெளிப்படுமுன், இச் சிலம்பையும் இவனையும் காட்டிக் கொடுத்தால், அக் களவு தன் மேல் வாராது நீங்கி, இவனையே சாருமென்று எண்ணி, விரைந்து போய், கோப்பெருந் தேவி தன் கோயிலை நோக்கி, காப்புடை வாயிலின் கடைபோய் நின்ற பாண்டியனைக் கண்டு பணிந்து, 'அரசே, கன்னக்கோல் இல்லை! கவைக்கோல் இல்லை! சுவர் இடிக்கவில்லை! சிலம்பு கவர்ந்த வகையை என்னென்று சொல்லுவேன்! மந்திரத்தாலே வாயிற் காவலரை மயக்கி, கோயிலிற் புகுந்து, சிலம்பினை ஒருவன் அபகரித்தான்! அக் கள்வனும் இங்கேதான் என் குடிலிலே இருக்கின்றான்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

16. அரசனோ, இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்த தட்டான், தன் அரண்மனையிலுள்ள ஒரு சிலம்பினை முன்னமே கவர்ந்து மறைத்து வைத்திருக்கும் ஒரு கள்வன் என்பதையும் ஆராய்ந்து அறியவில்லை! அச்

சிலம்பு வெளியாக ஒருபோது தன்மேல் அரச தண்டம் வரும் என்று அஞ்சி, அது வருமுன்னர் அதனை நீக்குதற்கு உபாயமாக இச் சிலம்பினையும், இவனையும் கொண்டு வந்து பொருந்துகின்றான் என்பதனையும் ஆராய்ந்தறியவில்லை! ஒன்றும் ஆராயாமல், உடனே, 'என் மனைவி சிலம்பு அக்கள்வனிடம் இருக்குமாயின், இக்கணமே அவனைக் கொன்றுவிட்டு, அச் சிலம்பினை இங்கே கொண்டுவருக' என்று, தன் காவலாளர்க்குக் கட்டளையிட்டான். தட்டானும் தன் கருத்து வாய்த்ததென்று மகிழ்ந்து, காவலாளரை அழைத்துக்கொண்டு போய், கோவலனைக் காட்டினான். காவலாளர் கோவலனை உற்றுப் பார்த்தபின், 'இவன் கள்ளன்போலக் காணப்படவில்லை; கொல்லப்படத்தக்கவனும் அல்லன்' என்றார்கள். அவர்களைத் தட்டான் இகழ்ந்து நகைத்து, கள்வர்கள், தம் துணையாகக் கொள்ளும் மந்திரம், தெய்வம், மருந்து முதலிய கருவிகளின் வலிமைகளையும் பிறவற்றையும் எடுத்துக்கூறி, 'இவன் கள்ளன்தான்' என்று சாதித்தான். அப்போது அவருள்ளே கொலைக்கு அஞ்சாதவன் ஒருவன், வாளினை வீசிக் கோவலன் தலையை வெட்டினான்.

17. இவ்வாறு கோவலன் கொலைக்களத்திலே கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்ற ஒரு பெண் ஓடிவந்து, கண்ணகிக்கு முன்னே நின்று, சொல்லவும் இயலாதவளாய், மெல்லமெல்ல இடைப்பெண்களுக்குச் சொல்லி, பின்னர், 'அரசன் மனைவியுடைய சிலம்பினை அபகரித்தானென்று காவலாளர்கள் கோவலனைக் கொன்றார்களே!' என்றாள். என்றவுடனே கண்ணகியும் துயரிலே மிகுந்தாள்! தன் வசமும் இழந்தாள்!

பின்னர் எழுந்தாள்! விழுந்தாள்! 'ஐயோ, என் கணவா! என் கணவா!' என்றாள். 'எங்கே போயினை! எங்கே போயினை!' என்றாள்; 'ஆ' என்றாள்; அழுதாள், புலம்பினாள்; அடுத்த பெண்களை நோக்கினாள்; 'எல்லீருங் கேளுங்கள்! எல்லீருங் கேளுங்கள்!' என்றாள். அப்பாற் சூரியனை நோக்கினாள்: 'சூரியதேவனே, நீ அறியாத காரியமும் உண்டோ? என் கணவன் கள்வனோ? கள்வனோ?' என்றாள். அப்போது, 'நின் கணவன் கள்வனல்லன்; கள்வன் என்ற இவ்வூர் எரிக்கு உணவாகும்' என்ற ஒரு குரல் கூறிற்று.

18. கண்ணகி அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு மிக்க கோபமுடையவளாய், மற்றைச் சிலம்பினை எடுத்தாள்; எடுத்துக்கொண்டு, உடனே புறப்பட்டு, மதுரைமாநகர் வீதியிற் போய், கற்புடை மகளிர்களையெல்லாம் பார்த்து, 'பத்தினிப்பெண்டிர்காள், என் காற்சிலம்புகள் இரண்டினுள்ளே ஒன்றினை இங்கே விற்கக் கொண்டுவந்த என் கணவன் கள்வன்தானோ; பாருங்கள்! இது மற்றைச் சிலம்பு! அரசன் மனைவியுடைய சிலம்பு திருடினான் என்று கொண்டுபோய், என் கணவனைக் கொன்றார்களே! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! அந்தோ! படாத துயரெல்லாம் பட்டேனே! முன்போல் என் கணவனை இன்னுங் காண்பேனோ!' என்று பலவாறு சொல்லி வருந்தி அழுதாள். இப்படியே அழுகின்ற கண்ணகியைக் கண்ட மதுரைமாநகரத்தார் எல்லாரும் அவள் படுந்துயரை ஆற்றும்வழி ஒன்றுங் காணாது தாமும் இரங்கி, 'இப் பெண்ணுக்கு மரணபரியந்தம் நீங்காத பெருங்கவலையை உண்டாக்கி, இவ்வரசன் அநியாயஞ் செய்து விட்டானே! சிலம்பு ஒன்று கையிலே ஏந்திக்-

கொண்டு வந்து இங்கே நிற்பது ஒரு பெருந் தெய்வம்! இதனால் யாது சம்பவிக்குமோ அறியேம்!' என்று சொல்லி, பின் கொலைக்களத்திலே கிடக்குங் கோவலனைக் கண்ணகிக்குக் காட்டினார்கள். கண்ணகி கோவலனைக் கண்டு புலம்பி அழுது, தன் கையாலே தழுவ, கோவலன் உயிர்பெற்றெழுந்து, 'பெண்ணே, நின்முகம் வாடியதே'' என்று கண்ணீர் துடைத்துக் கண்ணகியை, 'இரு' என்று சொல்லி, விண்ணுலகம் போயினான்.

19. கோவலன் போதலைக்கண்ட கண்ணகி, 'இங்கே தோன்றிநின்றது யாதோ? மாயமோ? மற்றொரு தெய்வமோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லை! எங்குப் போய், என் கணவனைத் தேடுவேன்; என்கோபம் தணிந்தபின் கூடுவேன். அரசனைக் கண்டு, 'என் கணவனைக் கொன்ற காரணம் யாது?' என்று வினவி, 'கோபம் தணிவேன்' என்று சொல்லி, அரசனைக் கண்டு கேட்கப்போனாள்.

20. இவையெல்லாம் இவ்வாறு நிகழ, பாண்டியன் மனைவி பற்பல தீக்கனவுகளைக் கண்டு பயந்து, பாண்டியனுக்கு அவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்திலே கண்ணகி போய் அரசனைக் கண்டாள். அரசன் கண்ணகியை நோக்கி, 'பெண்ணே, நீ யார்?' என்றான். கண்ணகி அரசனை நோக்கி, 'அரசனே, என் காற்சிலம்பு ஒன்றை விற்கும்படி இங்கே கொண்டு வந்து நின்பால் அடைந்து கொலைக்களத் தீர்ப்புற்ற கோவலனுக்கு நான் மனைவி; என் பெயர் கண்ணகி; என்னூர் காவிரிப்பூம்பட்டினம்' என்று சொன்னாள். அரசன் கண்ணகியை நோக்கி, 'கள்வனா யுள்ளோனைக் கொல்வித்தல் காவலரா யுள்ளோர்க்குக் கடனாயுள்ள நீதியன்றோ?' என்றான். கண்ணகி, கோவலன் கள்வ-

னல்லனென்று சாதிக்கக் கருதி, தன் காற்சிலம்பின் உள்ளிடு மணி மாணிக்கம் என்ன, அரசன் தன் மனைவி சிலம்பின் உள்ளிடு மணி முத்து என்று, கோவலனைக் கொன்று கவர்ந்த சிலம்பினை முன்வைக்க, கண்ணகி அதனை உடைத்தபோது, உள்ளிட்ட மணி மாணிக்க மாய்த் தெறித்தது. அதுகண்ட அரசன் அஞ்சி நடு நடுங்கி, 'தட்டான் சொற் கேட்டுத் தவறுசெய்த நானோ அரசன்? நானே அரசன்! நானே கள்வன்! என் ஆயுள் கெடுக' என்று சொல்லிச் சிங்காதனத்திற்-றானே விழுந்திறந்தான்.

21. பின்னர்க் கண்ணகி, பாண்டியன் மனைவி பணிந்து வேண்டவும், கோபம் தணியாளாய், 'இங்கு உள்ளார் யாவரும் கேளுங்கள், தேவரும் கேளுங்கள், முனிவரும் கேளுங்கள், என்பால் யாதொரு குற்றமும் இல்லை; என் கணவனைக் கள்வனென்று கொல்வித்த இவ்வரசன் நகரினை இப்போது அழிக்கின்றேன், பாருங்கள்' என்று சொல்லி, வலக்கையாலே தன் மார்பைக் கீறி இரத்தமெடுத்து நகரினைச் சுற்றிவந்து வீதியிலே எறிந்தாள். எறிந்தபோதே அக்கினிதேவன் தோன்றி, கண்ணகியின் கட்டளைப்படி, பார்ப்பார், அறவோர், பசு, மூத்தோர், பத்தினிப் பெண்டிர், குழந்தைகள் என்னும் இவர்களை எரியாது விட்டு, தீங்குள்ளாரையும் அந் நகரினையும் எரித்தான்.

22. எரியும்போது, மதுராபதி என்னும் அதி-தெய்வம் கண்ணகிமுன் சென்று, கோவலன் இறந்-தற்கும், காவலன் இறந்தற்கும், நகரியை எரித்தற்கும் காரணமாய் முன்னே நிகழ்ந்த செய்திகளை யெல்லாம் விரித்துச் சொல்லி, கண்ணகியின் கோபத்துடன்

அக்கினியின் தாபத்தையும் தணிப்பித்துச் சென்றது. சென்ற பின், கண்ணகி, 'நான் கணவனைக் காணு முன் எங்கும் இருக்கவுமாட்டேன், நிற்கவுமாட்டேன்' என்று சொல்லி, துர்க்கை கோயில் வாயிலிலே தன் வளையலை உடைத்தெறிந்துவிட்டு, மதுராபுரியை நீங்கி, வைகை யாற்றங் கரை வழியாக மேற்கே போய், மலை நாட்டுள்ள சுப்பிரமணிய ஸ்தல மாகிய திருச்செங்குன்றிலே நின்ற ஒரு வேங்கை மர நிழலை அடைந்து, பதினைன்கு நாள் சென்ற பின், அங்கே கோவலன் வரக் கண்டு, தேவர்கள் வாழ்த்தொலி கூற, அவனோடு விமானத்திலேறித் தேவ உலகம் போயினாள்.

23. போதற்கு முன்னரே கண்ணகியைக் கண்டு, 'நீவிர் யாவிர் ?' என்று கேட்டறிந்தவராய், அம்மலையில் நின்ற வேட்டுவர்கள், இவ்வாறு கண்ணகி செல்வதை எதிரே கண்டு, பெரிதும் அதிசயமடைந்து, 'நம் குலத்துக்கெல்லாம் இவள் போலத் தெய்வமில்லை; இவளைத் தெய்வமாகக் கொள்ளுங்கள்' என்று பலவுஞ் சொல்லிக் கை கோத்து விளையாட லாகிய குரவைக் கூத்து விளையாடி, அந் நாட்டு அரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்கு இச் செய்தியை அதிசயத்தோடும் அறிவித்தார்கள். செங்குட்டுவன் கண்ணகியின் செய்தியை வேட்டுவர் வாயாற் கேட்டுப் பெருவியப்புக்கொண் டிருந்தான். அப்போது, மதுரைச் சங்கப் புலவருள் ஒருவ ராகிய சீத்தலைச் சாத்தனார் அங்குச் சென்று, செங்குட்டுவனைக் கண்டு பணிந்து, கோவலன் சிலம்பு விற்க வந்தது முதலாக நடந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் நன்றாக அவனறியும்படி விரித்துச் சொன்னார்.

24. 'இவைகளை யெல்லாம் அச் செங்குட்டுவன் கேட்டுச் சாத்தனாரை உபசரித்தான். அப்போது

செங்குட்டுவனை மனைவி, 'நம்முடைய நாடு தேடி வந்த பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியை நாம் பூசித்து வழிபட வேண்டும்' என்றாள். அதற்குச் செங்குட்டுவன் சம்மதித்து, கண்ணகியை உருவப் பிரதிட்டை செய்யக் கருதி, கோயில் கட்டுவித்து, இமய மலையினின்றும் வருவித்த சிலையாலமைத்த விக்கிரகத்திலே பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியைப் பிரதிட்டை செய்து, நித்திய பூசை முதலியன நியமமாக நடக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

25. கோவலன் கொலைக்களத்திறந்த செய்தியை மாடலன் போய்ச் சொல்லக்கேட்ட மாசாத்துவானாகிய கோவலன் பிதாவும் மனம்வருந்தி உலகம் பொய்யென்று துறந்தான்; அவன் மனைவியும் இறந்தாள். மற்றும் கண்ணகியின் பிதாவாகிய மாநாய்கனும், செவிலித்தாயும், அடைக்கலமும் பெருந் துயரில் ஆழ்ந்து, கண்ணகியைக் காண்போம் என்று கருதிக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினின்றும் புறப்பட்டு, வழிக் கொண்டு, மதுரையை யடைந்தபோது, மதுரை எரிந்தது கேட்டு, மாதரி வீட்டிற்குப் போய், கண்ணகியாகிய அடைக்கலப் பொருளை இழந்ததனால் மாதரி இறந்ததையும் கேட்டு, மாதரி மகளாகிய ஐயை என்பவளை அழைத்துக்கொண்டு வையை யாற்றங் கரை வழியாக மலை நாட்டிற்குப் போய், கண்ணகி கோயிலையும், செங்குட்டுவனையும் கண்டார்கள். தமக்கும், கண்ணகிக்கும் உள்ள தொடர்புகளைச் செங்குட்டுவனுக்குச் சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அப்போது கண்ணகி தெய்வ வடிவத்தோடும் வெளிப்பட்டுச் செங்குட்டுவனுக்குக் காட்சி கொடுத்து வாழ்த்தினாள். செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகிக்கு நித்திய பூசையும், திருவிழா-

ளும் செய்யும்படி தேவந்திக்குச் சொல்லி, கண்ணகியை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி நின்றான்.

26. அப்போது சிறையினின்றும் நீங்கிய ஆரிய தேச வாசரும், பிறரும் அங்கே வந்து கண்ணகியை வணங்கி, 'தேவி, இந் நாட்டிலே இச் செங்குட்டுவனே போல எம் நாட்டிலே யாங்கள் செய்யும் வேள்வியினும் இப்படி எழுந்தருளி வந்து கிருபை செய்தல் வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போது, 'அவ்வாறு வரந் தந்தேன்' என்று ஒரு சத்தம் தோன்றிற்று. பின்னர் மதுரைமா நகர்க்கு அரசனாய் வந்த இளஞ்செழியன் என்பவனும், ஆயிரந் தட்டாரைக் கொன்று பலியிட்டு, கண்ணகிக்கு விழாவும், சாந்தியும் செய்து, கோவலன் இறந்த நாள் தொடங்கிப் பெய்யாது வந்த மழையும் வரப்பெற்று, வறுமை நோய் முதலிய சிறுமைகளும் தன் நாட்டினின்று நீங்கப்பெற்றான். அவ்வாறே இளஞ்செழியன் செய்து பெற்றதனைக் கேள்வியுற்ற கொங்க தேசத்து இளங்கோவாகிய கோசரும் கண்ணகிக்கு விழாவும், சாந்தியும் செய்து, தம் நாட்டிலே எந்நாளும் மழை பெய்யப் பெற்றார். அவ்வாறே இலங்கைத் தேச அரசனாகிய கயவாகு என்பவனும் கண்ணகிக்குத் தன் நாட்டிலே கோயில் கட்டுவித்துத் திருவிழாச் செய்து, மழை மிகுந்து தன் நாடு சிறக்கப் பெற்றான். அவ்வாறே சோழன் பெருங்கிள்ளி என்பவனும் தன்னுடைய இராஜதானியாகிய உறையூரிலே, 'இவள் ஒரு பத்தினிக் கடவுள்; யாம் விரும்பியவாறே எமக்கு வரம் தருவாள்' என்று கருதி, கண்ணகிக்குக் கோயிலும் கட்டுவித்து நித்திய விழாவணியும் நடத்தினான்.

6. பூமி கற்பிக்கும் நீதிகள்.

உலகத்து உயிர்கள் உய்வதற்கு வேண்டிய பல நீதிகளையும் கற்பிக்கும் பொருட்டு ஜீவகாருண்ணியரான கடவுள் இரண்டு பெரும் புத்தகங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்; அவை சப்தமும், பிரகிருதியும் ஆம். சப்தமாவது, யாவருக்கும் பிரசித்தமாகத் தெரிந்திருக்கும் வேதமாம்; பிரகிருதியாவது, எப்போதும் சகல பிராணிகளுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சமாம்.

2. அகண்டமான இப் பூமண்டலத்தில் வேதத்தின் பொருள்களை அறிந்தவர் மிகச் சிலர்; வேதாங்தங்களையும், அதிலுள்ள தத்துவங்களையும் காதினாலே கூடக் கேளாதவரோ எண்ணிறந்தோர். வேதத்தை அறிந்துகொள்வது அதிக கஷ்ட சாத்தியமான காரியம். இந்தப் பிரபஞ்சமாகிய புத்தகமோ அப்படிப்பட்டது அன்று? அது யாவரும் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதே; ஒருவன் ஒன்றுந் தெரியாத மிருகமாக இருந்தாலும், அவனுக்கும் ஒரு நல்லாசிரியனாய் நன்மைகளைக் கற்பிக்க அஃது எப்பொழுதும் அவன் அண்டையிலேயே இருக்கின்றது; ஆயினும், அந்த ஆசிரியனது தன்மை இப்படிப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொள்வது மாத்திரம் கடினமாகவே இருக்கின்றது.

3. இவ்விரண்டு புத்தகங்களுக்கும் பொதுவாகச் சில குறிப்புக்கள் உண்டு. இந்தப் புத்தகங்களை எப்போதும் கண்ணெதிரில் நன்றாகப் பரப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அதனால் ஒரு நன்மையும் கண்டறிய மாட்டாத மனிதரும் பலர் உளர். ஒருவன்

வேதம் அனைத்தையும் நன்றாக ஓதியும்; அவன் அதன் பொருளைச் சிறிதும் உணராமலிருக்கலாம். வேதாந்தப் பொருள்களை உள்ளபடி அறிந்துகொள்வதற்கு அதி-சமர்த்தனான ஆசிரியன் ஒருவன் இருத்தல் இன்றியமையாதது. அப்படியே பிரகிருதியாகிய புத்தகமும் எத் திசைகளிலும் நமது கண்ணுக்குத் தோன்றிக்-கொண்டிருந்தாலும், அதைக்கொண்டு நாம் கடவுளைப் பற்றி ஒன்றும் அறிந்துகொள்ளாமல் இருக்கக் கூடும். இச் சிறந்த புத்தகம் நல்ல விவேகமும் புத்தி நுட்ப-மும் உள்ள ஞானிகள் தவிர, மற்றவர்கள் படித்தறியுந்-தன்மையது அன்று, ஈசுவர கடாக்ஷத்தைப் பூர்ணமா-கப் பெற்று, ஞான மார்க்கத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்துகின்ற புண்ணிய புருஷர்களே அதனைப் படித்தறியும் பாரபுத்தியுடையவர். முதலில் ஒருவன் தன் மனத்தைக் கடவுளிடத்திலேயே பற்றச் செய்-வானானல், பின்பு எங்கே பார்த்தாலும் அவன் கண்-ணுக்குக் கடவுளுடைய மகிமைகளே தோன்றும். அப்படியே ஞானிகளுக்கு வேதார்த்தமும் தெளிவாக விளங்கிநிற்கும்.

4. ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் விளைவுக் காலம் மிகவும் முக்கியமானது. அப்போது சகல ஜனங்களும் களிப்புற்றிருப்பார்கள். அக்காலத்தில் பூமி பலவகைப் பொருள்களும் பயனுற நிறையப்பெற்று, கண்டோர் களிக்கக் கவினுற்று விளங்குகின்றது. நாடுகளில் அநேகர் அரிவாளும் கையுமாக, நெல் கோதுமை முத-லிய விளைவுகளை அறுத்துச் சேகரிக்க ஆவல்கொண்டு, நாற்புறமும் செல்வார்கள். அநேகர் அங்கங்கே யுள்ள காட்சிகளைக் கண்டு களிப்படைவார்கள். ஆத-

லால் பூமி கற்பிக்கிற நீதிகளை யாவர்க்கும் குறித்துக்-காட்ட விளைவுக்காலமே மிகவும் ஏற்றதாகத் தோன்று-கிறது. அக்காலத்தில் பூமியை உற்றுப் பார்ப்பார்க-ளானால், அதுவே யாவர்க்கும் வேண்டிய நீதிகளை நன்-ருய்க் கற்பித்துக் கொடுக்கும்.

5. பூமி கற்பிக்கும் நீதிகள் எவை? அவை பல-விதமாயிருக்கும்; அவற்றை அறுதியிட்டு முற்றுமுணர ஒருவராலும் முடியாது. ஆயினும், முக்கியமான சில விஷயங்களைமட்டும் இங்கு எடுத்துச் சொல்லுவோம் :

I கடவுளுடைய அறிவும், ஆண்மையும் இப்படிப் பட்டவை யென்பதை பூமி நன்ருகக் காட்டுகிறது.

இந்த விஷயத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு அத்தாட்சி யொன்றும் வேண்டுவதில்லை. நிரீசுவரவாதிகள் தவிர மற்றெவரும் இந்த விஷயத்தை மறுக்கத் துணியார். சகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமாக அமைக்கப்-பட்டுள்ள இப் பூமிக்கு முதல்வன் ஒருவன் இருக்க வேண்டும். இந்த உலகமெங்கும் எவரும் கண்டு வியக்க விளங்கும் அநேக அற்புதங்களும், சூக்ஷ்மக்கண்ணாடியால் பார்க்கும்போது அதி நுட்பமான பிராணி முதலியவற்-றில் தோன்றும் பல புதுமைகளும் நம்மைப் படைத்த கடவுளின் பெருமையை விளக்குகின்றன அல்லவா? இவற்றை யெல்லாம் மறுத்து உரைக்க எவரால் ஆகும்? இவற்றிற்கு ஆதி ஒன்று இல்லையென மறுத்து உரைப்பதைவிட, உண்டென்று சாதிப்பது எளிதான காரியம். ஆயினும், இவ்வுலகம் உண்டான நாள் முதல் இதிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் எதிரியொன்று உண்டாயிருப்பது போலவே, கடவுளுக்கும் விரோ-திகள் அநேகர் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். முற்காலத்தி-

யிருந்த தத்துவ ஞானிகள் அநேகர் ஈசுவரன் இல்லை யென்னும் துர்வாதத்தை மேலோங்க வொட்டாமலே அவ்வப்போது கண்டனஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இப்போது சிற்றறிவினரா யிருந்துகொண்டே பேரறிவுடையோம் என்று அகங்கரித்து நிரீசுவர வாதஞ்செய்யத் தலைப்பட்டிருப்பவர்கள், நாம் நிலையில்லாத தேகமுடையோம் என்று எண்ணி, அநாதியாய், சகல ஜீவராசிகளிலும் அந்தர்யாமியாய், தன்னை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களுக் கெல்லாம் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைத் தந்தருளி, அகிலாண்டங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஞானாநந்த மயமாய் விளங்கும் பரப்பிரமம் ஒன்று உண்டு என்பதற்கு நிதரிசனமாக முன்னோர் அனுபவித்து அறிந்து சொல்லியுள்ள உண்மைகளை ஆய்ந்து உணர்ந்து பார்ப்பாரேல், ஈசுவர நிச்சயத்தை ஒருபோதும் நிராகரிக்க மாட்டார்கள்.

11. மனிதர்களுடைய பிறப்பும் வளர்ப்பும் இத் தன்மையன என்பதை இந்தப் பூமி நமக்கு நன்கு அறிவிக்கின்றது.

தெய்வச் செயலால் இப் பூமியில் உண்டாகின்ற சிறந்த பயிர்களைச் செழிப்பாக ஓங்கவொட்டாமல் அடக்கி, நன்றாகப் பலிக்கவொட்டாமல் அழிக்கின்ற விரோதிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. பயிர்கள் முளைப்பதற்கு முன்னமே அவை செவ்வையாய்த் தலை யெடுக்காதபடி அடக்கிக்கொண்டு விரத்துடன் வரும் களைகள் அநேகம் உண்டு. அவற்றை உடனே வேரோடு களைந்துவிடாமற் போனால் பயிர் ஓங்கி வளராது, அதுவு மல்லாமல், பயிர்களை அழிக்கின்ற பூச்சிகளும், புழுக்களும் எண்ணிறந்தன. இன்னும், பயிர்களை

வளரவொட்டாமற் செய்யும் நோய்களும் பல. இவையெல்லாம் எங்கிருந்து உண்டானவை? யாராவது விதை போட்டுப் பயிராக்கிறார்களா? இல்லை. ஆயினும் அவை தாமே உண்டாகி, விலக்குவார் இல்லாவிட்டால், தாமே விருத்தியாகி வளர்ந்து பயிரின் பயனை அழித்துவிடுகின்றன.

மனிதர்களுடைய வாழ்வையும் இந்தப் பயிர்களின் வாழ்வுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். பாவமானது மனிதர்களுடைய நல்வாழ்க்கைக்கு முக்கியமான இடையூறா யிருக்கின்றது. இப் பூமியையும், இதில் வாழ்வதற்காகப் பிராணிகளையும் கடவுள் படைத்தபோது பாவத்தையும் படைத்தா ரென்பது பொருந்தாது. பயிர்களுக்குக் களையும், செம்புக்குக் களிம்பும் இயற்கையா யிருப்பது போலவே அநாதியான ஜீவகோடிகளுக்குப் பாவமும் இயற்கையானதே. அதை மேலெழ வொட்டாமல் நமது நல்லொழுக்கமாகிய கோடாரியால் வேரோடு வெட்டிக்கொண்டு வருவோமானால், கடவுளுடைய பொன்னடியாகிய பெரும் பயனைப் பெறலாம். அவ்வா றின்றிப் பாவத்திற்கு இடங்கொடுப்போ மானால், ஒரு நாளும் சுகத்தை அடையமாட்டோம்.

III. செங்கோ லரசன் ஒருவன் தன் குடிகளைச் செவ்வையாகப் பரிபாலிப்பது போலவே, கடவுளும் ஜீவகோடிகளை மிகவும் பரிவுடன் பரிபாலிக்கிறார் என்பதைப் பூமி தெளிவாக விளக்குகிறது.

ஒவ்வொரு வருஷமும் இப் பூமியில் அசேதனங்களான விருக்ஷம் முதலிய வடிவமாகக் கோடாநுகோடி ஜீவராசிகள் வந்து பிறக்கின்றன. அவற்றின் தொகை-

ணையக் கணக்கிட்டுச்சொல்ல, அவற்றைப் படைத்தவனு-லல்லது, மற்றெவனாலும் ஆகாது. அப்போது உண்டானவைகளுள் அநேகம், மறுபடியும் கோடாநுகோடி விருக்ஷாதிகள் உண்டாவதற்கு விதைகளாக ஏற்படுகின்றன. 'நட்டதெல்லாம் செடியாமா? பெற்றதெல்லாம் பிள்ளையாமா?' என்பதுபோல, விதையாகப் போட்டவற்றுள் சிலவற்றைப் பறவை, பூச்சி முதலியவை பொறுக்கிப் புசித்து விடுகின்றன; சிலவற்றை மனிதர்களே புசித்துவிடுகின்றார்கள்; சில முளைக்க மாட்டாமல் பூமியிலேயே நசித்து மட்கிப் போகின்றன. வயல்களை நாம் எவ்வளவு ஜாக்ரதையாகச் செப்பனிட்டு, விதை விதைத்துப் பாதுகாத்து வந்தாலும், போட்ட விதைகளெல்லாம் முளைக்கின்றன என்பதில்லை. சில அழிந்து போகின்றன; மிகுந்த விதைகளினின்றும் அநேக ஸ்தாவரங்கள் உண்டாகின்றன; அவை முதிர்ந்து மறுபடியும் அழிகின்றன.

இவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்போது நமக்கு ஒரு விதமான உண்மை தோன்றவில்லையா? ஊன்றிப் பாராதவர்களுக்கு இவற்றில் அதிசயம் ஒரு சிறிதும் தோன்றாவிடினும், ஆழ்ந்துபார்ப்பவர்களுக்கு ஈசுவரன் ஜீவனிடத்தில் கொண்டிருக்கும் கருணையின் பெருக்கம் தெளிவாக விளங்குமே. பரலோக ஐசுவரியத்தைப் பெறமாட்டாமல், பாவக்கடலுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அநேககோடி ஜீவன்களைப்பார்த்துத் திருவுளம் இரங்கி, அவர் இவை எப்படியாவது இந்தப் பாவத்தினின்றும் மீண்டாற்போதும் என்று, அதற்கேற்றபடி மரம், செடி, பூச்சி, பறவை முதலாக மனிதர் ஈறாக அநேகவித வடிவங்கள் ஏற்படுத்தி, அவற்றிற்கு வேண்டிய உறுப்புக்-

களும், தம்முடைய உண்மையைக் கண்டறிவதற்கு அறிவும் கொடுத்து, எவ்விதத்திலாவது கடைத்தேறட்டும் என்று கருணை கூர்ந்து கடாக்ஷித்து வருகின்றார்.

IV. ஒவ்வொன்றுக்கும் வேண்டிய உபாயங்களைச் சரியாக உபயோகிக்க வேண்டுவது நமது கடமை என்பதைப் பூமி நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது.

இந்தப் பூமியில் விளையும் எல்லாப் பொருள்களும் தாமாகவே மேன்மேலும் வளர்ந்து விருத்தியாகுந் திறமை யுடையவைகளா யிருக்கின்றன. இவ்விஷயம் தோட்டக்காரர்களுக்கும், வேளாளர்களுக்கும் செவ்வையாகத் தெரியும். செடி, கொடி முதலியவைகளுக்கெல்லாம் அவர்கள் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்வதில்லை. அவைகள் உண்டாகும் பொழுதே நன்றாக வளர்ந்து விருத்தியாகவும் பலிக்கவும் வேண்டிய திறமை இயற்கையாகவே அவற்றுள் அமைந்திருக்கின்றது. பின், அவர்கள் செய்வது என்னவெனில், நிலத்தை நன்றாய் உழுது, எருவிட்டு, நீர்க்கால்கள் வாட்டமாக வெட்டி, திட்டமாகத் தண்ணீர் பாய்ச்சி, களை பறித்து, பக்குவமாகப் பாதுகாத்து வருவதே யாகும். அப்படிச் செய்வதனால் அவர்கள் விசேஷ பலனை அடைகிறார்கள்.

இவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்போது மற்றொரு விஷயம் நம் மனத்தில் நன்றாக உறுத்துகின்றது. ஒரு ஜீவனுக்கு வேண்டிய உறுப்புக்களையும் உயிரையும் கொடுப்பது மனிதர்களால் ஆகத்தக்க காரியமன்று; அது கடவுள் ஒருவராலேயே ஆகத்தக்க காரியம். இந்த மகோபகாரத்தைக் கடவுள் நிறைவேற்றிய பிறகு, அவர் கொடுத்த உறுப்புக்களை நாம் சரியாக

உபயோகித்து வந்தால், ஒப்புயர்வில்லாத பெரும் பயனைப் பெறக்கூடும்.

பரமாநந்தத்தை அடைய வேண்டும் என்னும் விருப்பமுடையவர்கள், தம்முடைய கவனத்தை நல்ல விஷயங்களிலே செலுத்தவேண்டும்; சோம்பல் முதலிய துர்க்குணங்கள் தம்மை அண்டாமல் காத்து, கடவுள் காட்டியுள்ள நல்வழியிலேயே நடக்கும்படி வருந்திப் பாடுபடுதல் வேண்டும். நீதி நூல்களிற் சொல்லி யிருக்கிற நியாய மார்க்கங்களை ஐயமறத் தெரிந்து கொண்டு, அவ் வழிகளிலேயே நடத்தல் வேண்டும். தம் மனத்தையும், வாயையும் காத்தல் வேண்டும்; கெட்டவர்களுடைய கூட்டுறவை முழுதும் விலக்கல் வேண்டும். அவ்வப்போது செய்யவேண்டிய கடமைகளைத் தவறாமல் செய்தல் வேண்டும்.

V. மாந்தரது உடல் கடைசியில் இத்தன்மையதாகிறதென்று அதன் முடிவைப் பூமி நன்றாய் விளக்கிக் காட்டுகிறது.

இப் பூமியில் நமது கண்ணெதிரிலேயே புதியன புதியனவாகப் பல செடிகளும் கொடிகளும் மரங்களும் முளைக்கக் காண்கிறோம்; அவையெல்லாம் முளைத்துத் துளிர் விடும்போது, எவ்வளவு அழகுடையனவாய் இருக்கின்றன! பிறகு, அவை, நாளுக்குநாள் பார்ப்பவர்களுக்கு அதிக சந்தோஷங் கொடுத்துக்கொண்டு, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, பூவும் காயுங்கொண்டு யாவர்க்கும் விநோதமான காட்சியை அளித்து வருவதுமல்லாமல், தம் அரையாலும், இலையாலும், காய் கனிகளாலும் அவரவர்க்கு வேண்டியபடி உதவுகின்றன. இத் தன்மை-

யாகப் பலர்க்கும் ஆதாரவாயிருக்கும் அவை, செழித்திருக்கும் காலம் மிகவும் சொற்பமானதே. அந்தக் காலம் கழிந்து போனால், பிறகு, அவை கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பலவீனப்பட்டு, ஒரு காரியத்திற்கும் உதவியற்றவையாகி, கடைசியில் கீழே விழுந்து உருமாறிப் போகின்றன.

நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்த்தால், மனிதர்களுடைய உடலின் நிலையும் இப்படிப்பட்டதே யாகும். மனிதர் முதலில் இப் பூமியில் குழந்தைகளாக உற்பவித்து, நாள்தோறும் சுறுசுறுப்பும், உற்சாகமும் கொண்டு வளர்ந்து வருகின்றனர்; நல்ல பருவத்தை அடைந்தபோது உலகில் பற்பல காரியங்கள் செய்து, கடைசியில் அடல் குறைந்து, உடல் மெலிந்து இறந்து போகின்றனர். இந்த உடலின் தன்மை இதுவென்று அறியாமல், பலர் இதனிடத்திலே விசேஷமாகப் பற்று வைத்து, இதைப் பெற்றிருப்பதே பரமானந்தம் என்று நினைக்கின்றனர்.

தம்முடைய சரீரத்தின் நிலையும், ஆன்மாவின் உண்மையும் இத் தன்மைய என்று நன்கு உணராதவர்கள், எந்த நாளும் கடைத்தேற மாட்டார்கள். எங்கும் இருப்பவரும், எல்லாம் உணர்ந்தவருமான கடவுள், உயிர்களுடைய மனத்தின் தன்மையையும் நன்கு உணர்ந்தவராதலின், வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க திறமை யாவர்க்கும் இராதென்று தெரிந்து, அசேதனங்களுக்கும் நியாயங்கள் நன்றாகத் தெரிவதற்கு ஓர் அறிகுறியாக, இந்த உலகத்தையும், இதில் பற்பல பொருள்களையும் படைத்திருக்கின்றார். இவ்வுலகத்தி

லுள்ள மற்றப் பொருள்கள் அழிவதுபோலவே, மனித சரீரங்களும் அழிந்துபடும். மரம், செடி, கொடி முதலியவைக ளெல்லாம் வசந்த காலத்தில் நன்றாய்ச் செழிக்கவும், இலையுதிர் காலத்தில் அழியவும், மறுபடி வசந்தகாலத்தில் தளிர்க்கவும் கடவுள் ஏற்படுத்தியிருப்பது, 'நீரில் எழுத்தாகும் யாக்கை' என்பதை நமக்கு நன்றாகத் தெரிவிப்பதற்காகவே என்று தெளிந்து, நற்கதி பெறுவதற்கு ஏற்ற நன்னெறியில் நடப்போமாயின், நமக்கு நிகராவார் உலகில் ஒருவரும் இரார் என்பது நிச்சயம்.

7. வறுமையிற் செம்மை — II

ஒருநாள் கற்பரசியாகிய சுசீலை, தன் கணவனார் அடிகளில் வணங்கி, யாதோ ஒன்றை அவரிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள விரும்புவாள்போல மயங்கி நின்றாள். குசேலர் அவளது அகத்துக் குறிப்பை முகத்திற் கண்டனர்.

> 'அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
> கடுத்தது காட்டும் முகம்'

என்பது உண்மையே யன்றோ! பின்பு,

குசேலர் — பெண்ணே, சுசீலா, நீ இப்போது என்னிடம் வேண்டி நிற்பது யாது?

சுசீலை — என் ஆருயிர்த் தலைவரே, அடியாள் மனத்தில் நெடுநாளாக ஒரு விருப்பம் உண்டு; அது நமது சிறுவரைப் பற்றியதே யாகும். தேவரீர் திருஉளங்கொண்டு அதனைக் கேட்டருளல் வேண்டும்.

குசேலர் — அப்படியா, அது யாது? சிறுவரைப் பற்றிய செய்தி யாது? அவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது?

சுசீலை — நம் சிறுவர், பிறந்த நாள்தொட்டு இதுகாறும் வறுமை யென்னும் பிணியால் வருந்துகின்றனர்; வறுமையினும் கொடியது வேறொன்றும் இல்லையே. 'கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது' என்று, தேவரீரைப்போன்ற ஆன்றோர் கூறியிருப்பது தாம் உணர்ந்ததே யன்றோ?

குசேலர் — பெண் பேதாய், நீ அறியாமையால் வருந்துகின்றனை. அவரவர் செய்தநன்மை தீமைகளுக்கு ஈடாகச் செல்வமும் வறுமையும் வந்து சேரும்; நன்மை செய்தோர் நலம்பெற்று இன்பமடைவர்; தீமைசெய்தோர் வறுமையுற்றுத் துன்பமடைவர். ஆதலால், நீ இதன்பொருட்டு வருந்துவது பேதைமையாகும்.

சுசீலை — தேவரீர் கூறுவது உண்மையே. ஆயினும், 'அன்னமயம் பிராணமயம்' என்பதும், 'பசிக்கு முன் பத்தும் பறக்கும்' என்பதும் தாம் அறியாதன அல்லவே. நமது சிறுவருக்கு ஒரு நாளேனும் பசி தீர்ந்தபாடு இல்லையே! அதனை ஒழிக்க முயல்வது நமது முதன்மையான கடமை யன்றோ?

குசேலர் — பெண்ணே, இவ்வுலகில் மனிதராய்ப் பிறந்தவர் ஒவ்வொருவரும் என்றும் நன்மையுறவே நாடுவர்; தம் நிலைமைக்கு மேம்பட்ட பதவிகளை யெல்லாம் அடைய எண்ணி, மனோராஜ்யம் செய்வர்; அவையெல்லாம் அவர்கள் எண்ணுமாறே எப்படி எய்தும்; எய்தாது, எய்தாது. ஆதலால், எல்லாம் தெய்வத் திருவருள் என்றெண்ணி, வினையளவாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு அனுபவித்து, அமைந்திருத்தலே அறிவுடைமையாகும்.

சுசீலை — என் ஆருயிர்த் தலைவரே, யாவும் வினைப் பயனாகத் தெய்வத் திருவருளினாலேயே அமைகின்றன; ஆயினும், ஒருவன் ஒரு பொருளை அடைய விரும்பினால், அவன் அதன்பொருட்டுத் தக்கவாறு முயலவேண்டும்; முயன்றால், அதனை முட்டின்று முடித்து வைப்பது அக் கடவுளின் கடமையாகும்; எல்லாவற்றையும் அவனருளே கூட்டிவைக்கும் என்றெண்ணி வாளா இருத்தல் ஏற்றதாகுமோ?

'முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்திவிடும்'

என்பர் பெரியோர். பாற்சோற்றை வெள்ளியங்கலத்திலிட்டு முன்வைப்பின், அதனை எடுத்து அருந்தும் முயற்சியேனும் ஒருவற்கு வேண்டுமன்றோ? ஒருவன் உழுங் காலத்தே ஊர் திரிந்து, அறுக்குங் காலத்தே அரிவாளை எடுத்துக்கொண்டு சென்றால், அவன் என்ன பெறுவான்! ஆதலால், எதற்கும் முயற்சிவேண்டும்.

குசேலர் — ஆம், ஆம், முயற்சிவேண்டும் என்பது உண்மையே. அந்த முயற்சியால் இந்த மைந்தர்களைக் காக்கப் பொருளைத் தேடி வருக, என்கின்றனையோ? அந்தோ என்ன பேதைமை! காட்டில் திரியும் பல வகை விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் மற்றுமுள்ள உயிர்களுக்கும் தினமோ வாரமோ மாதமோ ஏதேனும் வரும் என்னும் நிச்சயம் உண்டோ? தாய் தந்தையர் தேடிவைத்த சம்பத்து உண்டோ? அவைகள் தமக்கு அன்றன்றும் தம் வினையளவாகக் கிடைக்கும் உணவை அருந்தி அமைந்திருக்கவில்லையோ? அவை, 'இன்று நாம் பசி தீர்ந்தோம், நாளை என்ன செய்வோம்?' என்று கலிதலுண்டோ? அல்லது, நம் உறவினர் செல்வத்தாற்

சிறந்து வாழ்கின்றனரே, அங்கே சென்று சில நாள் தங்கி வருவோம்' என்று ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு வாழ்தல் உண்டோ? அல்லது, ஒன்று ஒரு பொருளைத் தேடுதலும், மற்றொன்று அதனை உண்டு, இடிப்புண்டு வாழ்தலும் உண்டோ? இவ்வாறெல்லாம் பிழைப்பது மானிடர்க்கே யன்றோ இயல்பாக இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட மாந்தரைவிட அப்படிப்பட்ட விலங்கு முதலிய உயிர்களே உயர்ந்தவை யன்றோ?

சுசீலை — தேவரீர் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையே; ஆயினும், நாம் அரிதிற்பெற்ற மக்கள் பசியால் படுந்துயர் சிறிதன்று. ஆதலால், அந்நோயைத் தீர்த்து, அவர்களைக் காப்பாற்ற முயலுதல் வேண்டும் என்பது ஒன்றையே அடியேன் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகின்றேன். அடியாளுக்கென ஏதும் பெற எண்ணவில்லையே.

குசேலர் — பெண்ணே, யான் எவ்வாறு இவர்களைக் காக்கவல்லேன்? நம்மால் ஓர் உயிரைப் படைத்தலும், காத்தலும், அழித்தலும் இயலுமோ! இயலாதன்றே. அப்படியிருக்க, இப்பிள்ளைகளின் பொருட்டு நீ ஏன் இப்படி வருந்தவேண்டும்?

'கல்லினுள் சிறுதே ரைக்கும்
கருப்பைஅண் டத்து உயிர்க்கும்
புல்லுண வளித்துக் காக்கும்
புனத்துழாய்க் கண்ணி அண்ணல்
ஒல்லும்நின் மைந்தர்க் காவாது
ஒழிவனோ ஒழியான் உண்மை
மெல்லியால் கோண்ட துன்பம்
விடுவிடு மறந்தும் எண்ணல்,'

சுசீலை — தேவரீர் உரைக்கும் நீதிகள் யாவும் உண்மையே. இப்பிள்ளைகளை நாம் இளமையிற் பாது-காத்தால், அவர்கள் நமது முதுமைப் பருவத்தில் நமக்கு வேண்டிய அன்னபானாதிகள் அளித்து நம்-மைக் காக்கக் கடமைப்பட்டவர் அல்லரோ?

குசேலர் — பேதாய், நீ அப்படியா நினைத்தனை! இஃது அறியாமை யாகும். இம் மைந்தர்கள் யார்? நீ யார்! இவையனைத்தும் உரைக்கும் பால் யார்?

'மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம்
வளர்த்திடு நாளும் துன்பம்
விதலைநோய் அடையின் துன்பம்
வியன்பருவத்தும் துன்பம்
சுதருறு காலர் வந்து
கைப்பற்றில் கலக்கில் துன்பம்
இதமுறல் எங்ஙன் சேயால்
எற்றுரைக்கும் துன்ப மாறல்.

சுசீலை — என் இன்னுயிர்த் தலைவரே, 'கடந்தோர்களும் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காதல்' என்பர் பெரியோர். அன்றியும், கற்புடைய மடந்தையர்க்குக் காந்தனே கடவுள். அடியார்கொண்ட விருப்பத்தை அன்புடன் முடித்தருளும் ஆண்டவனேபோல், அடி-யாள் கொண்ட விருப்பத்தை முட்டின்றி முடித்துத் தருதல் தேவரீரது கடமை யன்றோ?

குசேலர் — ஆம், அதற்கென்ன ஐயம், நீ இப்-போது விரும்புவது யாது?

சுசீலை — பெருமானே, அடியாள் விருப்பம் நமது மக்களைப் பற்றியதே யாகும். தேவரீர் இளமைப் பரு-வத்தில் கண்ணபிரானொடு ஒரு சாலை மாணாக்கராய்

சாந்தீப முனிவரிடத்தே சகல கலைகளையும் ஓதி யுணர்ந்ததாகக் கூறுகின்றனர். ஆதலின், தேவரீர் மனங்கொண்டு, அப் பெருமானிடம் சென்று, சிறிது செல்வம் கொணர்ந்து, நமது செல்வர் கொண்ட தீராச் செல்லலைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்.

குசேலர் — பேதாய், இதுவோ நின் விருப்பம்! நன்று, நன்று! கற்பகத்தைச் சார்ந்தோர் காஞ்சிரங்காயை விழைவதே போல, கண்ணபிரானை அணுகிப் பொன்னைப் பெற விரும்புவது? நின் புன்மதி இருந்தவாறு வெகு நன்று!

'சிறியரே மதிக்கும் இந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞான்றே
வறியபுன் செருக்கு மூடி வாயுள்ளோர் மூக ராவர்
பொறியணி செவியு ளாரும் பயிறரு செவிட ராவர்
கூர்பெறுங் கண்ணு ளாரும் குருடராய் முடிவர் அன்றே'

இத்தகைய பொருளின் தன்மையை நீ அறிந்திலை போலும்! அன்றியும், வறியனொருவன் செல்வரிடத்திற் சென்றால், அவனை அவர்கள் ஒரு பொருளாக மதியாது, அவனது மனம் கன்றுமாறு பேசுவார்கள். 'இல்லானை எல்லாரும் எள்ளுவர்' என்பது உறுதியுரை யன்றோ? தாய் தந்தையரும், மனைவி மக்களும் கூட வறியனை வெறுப்பரெனின், மற்றையோர் வெறுப்பர் என்பதை வற்புறுத்தவும் வேண்டுமோ? தரித்திரனாகிய ஒருவன், தனவானாகிய சிநேகனொருவனைக் காணுமாறு சென்றால், அத் தனவான், 'ஆகா, இவன் இன்று ஏதோ ஒன்றைப் பெறக் கருதி நம்பிடம் வந்தான் போலும்!'' என்று உன்னி, அவ்வறியன் தன் மனங் கன்றி வருந்துமாறு, குறிப்புரைகள் பற்பல கூறுவன். ஆதலால், செல்வரிடம் சென்று, அவன

பெற்றது சிறுமையே யாகும். உலகில் சாமானியர் செய்கை இது; எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய கண்ண பிரான் இவ்வாறு செய்வரென்று யான் கூறுகின்றேனில்லை. அழிந்துபடும் பொருளின்மீது நீ இச்சை கொள்வது ஏற்றதன்று என்பதை வலியுறுத்தவே இவை யனைத்தும் உனக்கு எடுத்துக் கூறினேன்.

சுசீலை — அடியாள் அந்தப் பொருளைச் சிறிதும் இச்சிக்கவில்லை; சிறுவர் படும் துன்பத்தைக் காண மனம் பொறாமல் அதனை விரும்பினேன், வேறன்று.

குசேலர் — 'அஃது எவ்வாறாயினும் ஆகுக; என்றும் அழிதலில்லாத இன்பவீட்டினை விரும்பினும் எளிதில் ஈயவல்ல இறைவனை அணுகி, இப் பொருட் செல்வத்தையோ ஏற்பது? நின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற ஒருவாறு மனங்கொண்டு செல்லலாமெனின், கையுறை ஏதேனும் வேண்டுமே! தெய்வசன்னிதானத்திற்கும், ராஜ சமுகத்திற்கும், ஆசிரியர் பாலர் கர்ப்பஸ்திரிகள் முதலானவர்கள் உள்ள இடத்திற்கும் வெறுங்கையோடு ஏகலாகாதே. கண்ணபிரான், நமக்குக் கடவுளாகவும், காவலனாகவும், நண்பினனாகவும் இருக்க, அப்புருஷோத்தமனிடம் கையுறை ஏதுமின்றி எவ்வாறு செல்வது?' என்று கூறினர்.

அது கேட்ட சுசீலை, உள்ளத்தில் உவகை பூத்து, தன் எண்ணம் பலித்ததென்று பூரித்து, அன்றுமுதல் உபவாசமிருந்து, அந்தணர் அரிதில் தேடிக்கொண்டுவரும் தானியத்தில், தன் பாகத்திற்கானதை எடுத்து, ஒருபால் சேர்த்து வைப்பாளாயினள். பின்னர், ஒரு நாள் அவள் அத்தானியத்தை நீரில் நனைத்து, நன்கு ஊறவைத்து, பதமுற வறுத்து, உலக்கைகொண்டு

வெள்ளியதாகக் குற்றி, கரிசு போக்கி, வெள்ளிய அவலாக்கி, அதனைக் குசேலருக்கு அறிக்கையிட்டனள். அதுகேட்ட குசேலர், உவகைகொண்டு, உளந்துணிந்து, துவாரகைக்குச் செல்ல மனங்கொண்டனர்.

பின்னர் அக்கற்பரசி அந்த அவலை ஒரு கந்தையில் வைத்து முடிந்து கொடுத்து, வணங்கி நின்றாள். குசேலர் அந்த அவற் பொதியை அன்புடன் ஏற்று, அடக்கஞ் செய்துகொண்டு, கண்ணபிரான் அமர்ந்து அரசு புரியும் துவாரகையை நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

8. மனோன்மணி

முற்காலத்தில் மதுரைமா நகரில் ஜீவகன் என்னும் பாண்டியன் ஒருவன் அரசு புரிந்துவந்தான். அவன் பளிங்குபோலக் களங்கமில்லாத நெஞ்சினன். அவன் மந்திரி, குடிலன் என்பவன், ஒப்பற்ற சூழ்ச்சித் திறம் உடையவனாயினும், முற்றும் தன்னயம் ஒன்றே கருதும் தன்மையனாக இருந்தான். அதனால் அரசனுக்கு மிகவும் உண்மையுடையவன்போல் நடித்து, அவனை எளிதில் தன வசப்படுத்திக்கொண்டான். அங்ஙனம் சுவாதீனப்படுத்திய பின்பு, தன் மனம் போனபடியெல்லாம் அரசனையாட்டி, தான் செல்வமும், செல்வாக்கும் வளர்த்துக்கொள்ள, தொன்னகராகிய மதுரை இடங்கொடாது என உட்கொண்டு, அந்நகரின்மேல் பாண்டியனுக்கு வெறுப்புப் பிறப்பித்து, திருநெல்வேலியென்னும் பதியில், கோட்டை, கொத்தளம் முதலியன இயற்றுவித்து, அவ்விடமே தலைநகராக, அரசன் இருந்து அரசாளும்படி செய்தான். முதுநகராகிய மதுரையைத் துறந்து, கெடு மதியனாகிய

குடிலன் கைப்பட்டு நிற்கும் நிலைமையால் ஜீவகனுக்கு யாது விளையுமோ என இரக்கமுற்று, அவனுடைய குலகுருவாகிய சுந்தரமுனிவர் அவனுக்குத் தோன்றாத் துணையாயிருந்து ஆதரிக்க எண்ணி, திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள ஓர் ஆச்ரமத்தில் வந்து அமர்ந்தருளினர்.

2. முனிவர் எழுந்தருளி யிருப்பதை உணர்ந்து, ஜீவகன், அவரைத் தன் சபைக்கு அழைப்பித்து, தன் அரண்மனை, கோட்டை முதலியவற்றைக் காட்டி, அவையே சாசுவதம் என மதித்து வியந்துகொள்ள, அவ் விருமாப்பைக் குறிப்பாகக் கூறியும் அரசன் அறியாதொழிய, அவன் குடும்பத்திற்கும், கோட்டை முதலியவற்றிற்கும் க்ஷேமகரமாகச் சிற்சில கிரியா விசேஷம் செய்யும்பொருட்டு, அவன் அரண்மனையில் ஓர் அறையைத் தம் சுவாதீனத்து விடும்படி கேட்டு, அதன் திறவுகோலை வாங்கிக்கொண்டு, தம் ஆச்சிரமம் போயினர். ஜீவகவழுதிக்குச் சந்ததியாக மனோன்மணி என்னும் புத்திரி யொருத்தியே இருந்தனள். அப் பெண்மணி அழகிலும், நற்குண நற்செயல்களிலும் ஒப்புயர்வற்றவள்; அவளுக்கு அப்பொழுது வயது பதினாறாக இருந்தும், அவள் உள்ளம், குழந்தையின் கருத்தும், துறந்தோர் நெஞ்சமும்போல, யாதொரு களங்கமும், பற்றும் அற்றதாய், நிர்மலமாகவே இருந்தது. அவளுக்கு உற்ற தோழியாக இருந்தவள் வாணி. இவள் ஒழுக்கம் தவறாத உள்ளத்தினள்; தனக்கு நன்றெனத் தெள்ளிதில் தெரிந்தவற்றையே நம்புந் திறத்தினள்; அல்லனவற்றை அகற்றுந் துணிவும் உடையவள். இவ்வாணி, நடராஜன் என்னும் அழ-

கமைந்த ஆனந்த புருஷன் ஒருவனை யறிய, அவர்கள் இருவர் உள்ளமும் ஒரு வழிப் படர்ந்து, அன்பு நேர்ந்தது. அதற்கு மாறாக இவ் வாணியினது பிதா, மிக்க பொருளாசை யுடையோனாதலால், குடிலனுடைய மகன் பலதேவன் என்னும் துன்மார்க்கனுக்குத் தன் மகளை மணம் புரியின், தனக்குச் செல்வமும், கௌரவமும் உண்டாகும் என்னும் பேராசை கொண்டு, அவ்வாறே அரசன் அநுமதி பெற்று, விவாகம் நடத்தத் துணிந்தனன். அதனால் வாணிக்கு விளைந்த சோகம் அளவற்றதாயிற்று. இச் சோகம் நீங்க மனோன்மணி அவளுக்குப் பலவாறு ஆறுதல் கூறிவரும் வழக்க முடையவளா யிருந்தாள்.

3. இவ்வாறு இருக்கும்போது, முனிவர், கோட்டையைக் காண வந்தார். இரவில், ஈடும் எடுப்புமற்ற சேர தேசத்தரசனாகிய புருடோத்தமவர்மனைப் பூர்வ மலபரிபாகத்தால் மனோன்மணி கனாக் கண்டு இச்சை கொள்ள, அதுவே சுரமாகி அவளுடலை வருத்தியது. அச்சுரம் இன்ன தன்மையதென்று உணராது வருந்தும் ஜீவனுக்கு, தெய்வ கதியாகத் தம் அறைக்கு மறுநாட் காலை வந்த முனிவர், மனோன்மணியின் மனநிலை இன்னது எனக் குறிப்பால் உணர்ந்து, அவள் நோயை நீக்கும் மருந்து மணவினையே எனவும், அதற்கு எவ் விதத்திலும் பொருத்தமுடையோன் சேரதேசத்துப் புருடோத்தமனே எனவும், அவ் வாசனது கருத்தினை நன்கு உணர்ந்து அம் மணவினை எளிதில் முடிக்க வல்லோன் நடராஜனே எனவும் உபதேசித்து அகன்றனர். வாணியினது காதலனாகிய நடராஜன்மேல் அவள் பிதா ஆரோபித்திருந்த அபராதங்களால்

வெறுப்புக் கொண்டிருந்த பாண்டியன், அக் குரு மொழியை உட்கொள்ளாதவனாய், குடிலனுடைய துன மந்திரத்தை விரும்பினன். குடிலனோ தன்னயமே கருதுவோனாதலால், சேரதேசத்து அரசன் மருமகனாக வருங்காலத்தில், தன் சுவாதந்திரியத்திற்கு எங்ஙனம் கெடுதி வருமோ என்ற அச்சத்தாலும், ஒருகால் தன் மகனாகிய பலதேவனுக்கே மனோன்மணியும், அவட்குரிய அரசாட்சியும் சித்திக்க லாகாதா என்ற பேராசையாலும், முனிவர் கூறிய மணத்தைத் தடுப்பதற்குத் துணிந்து, தொடக்கத்திற் பெண்வீட்டார் மணம் பேசிப் போதல் இழிவென்னும் வழக்கத்தைப் பாராட்டிப் புருடோத்தமன் மனக்கோள் அறிந்தே, அதற்கு யத்தனிக்க வேண்டும் என்றும், அப்படி அறிதற்குப் பழைய சில விவாதங்களை மேற்கொண்டு ஒரு தூது அனுப்பவேண்டும் என்றும், அப்போது கலியாணத்திற்குரிய சங்கதிகளையும் விசாரித்துவிடலாம் என்றும் ஒரு சூது கூற, அதனை அரசன் நம்பி, குடிலன் மகன் பலதேவனையே இவ் விஷயத்திற்குத் தூதனாக அனுப்பினான்.

4. சேர தேசத்திலே புருடோத்தமன் தனக்குச் சில நாளாக நிகழ்ந்து வரும் கனாக்களில் மனோன்மணியைக் கண்டு விருப்புற்று, அவள் இன்னாளென வெளிப்படாமையால் மனம் புழுங்கி, யாருடனேனும் போர் நேர்ந்தால் அவ் வழியிலாயினும் தன் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கனா ஒழியாதா என்ற நோக்கத்துடன் இருக்கும் சந்தியாக இருந்தது. அதனால் பலதேவன் சென்று, தன் பிதா தனக்கு இரகசியமாகக் கற்பித்தனுப்பியபடி, சேரன் சபையில் அகௌரவமான

துர்வாதம் சொல்லவே, புருடோத்தமன் கோபமூண்டு, போர்க் கோலம் பூண்டு, பாண்டிய நாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் புறப்பட்டான். அச்செய்தி அறிந்து ஜீவகனும் போருக்கு ஆயத்தமாகவே, இரு படையும் திருநெல்வேலிக்கு எதிரில் கைகலந்தன.

5. அப்படிப் போர் நடக்கும்போது, பாண்டியன் சேனையின் ஒரு வியூகத்திற்குத் தலைவனாக இருந்த பலதேவனை, அவன்கீழிருந்த ஒரு சேவகன், தன் வேலாலே தாக்க, அதனால் அவன் மூர்ச்சிக்கவும், படை முழுதும் குழம்பித் திகைத்து ஓடலாயிற்று. அப்படித் தாக்க நேரிட்ட காரணம் ஏதென்றால், பலதேவன், மனம் போனவழி நடக்கும் துன்மார்க்கனாதலால், அப் படைஞனது சகோதரியை வலுவில் மணக்கக் கருதியதால் உண்டான வைரமே என்பது, படைஞன் வேலாற் பலதேவனைத் தாக்கிய பொழுது கூறிய வன்மொழியாலும், அவன் தங்கைக்கு அரண்மனையினின்றும் பலதேவன் திருடிப் பரிசாக அளித்த ஒரு பொற்றொடி அவன் கையில் அக்காலம் இருந்தமையாலும் வெளிப்பட்டது. படைநியதி கடந்த அச் சேவகனை, அருகு நின்ற வீரர் அக்கணமே கொன்றுவிட்டார்கள். பலதேவனும் மூர்ச்சை தெளிந்துகொண்டான். ஆயினும், படையிற் பிறந்த குழப்பம் தணியாது பெருகிவிட்டதனால், பாண்டியன் சேனை சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறுண்டு, ஜீவகன் உயிர் தப்புவதும் அரிதாகும்படி தோல்வி நேர்ந்தது. சத்தியவாதியாகிய நாராயணன் என்னும் சுத்தவீரன் அக்காலம் வந்து உதவி செய்திராவிடில், அப் போர்க்களத்தில் ஜீவகன் மாண்டே யிருப்பான்.

6. இந்த நாராயணன் யாரென்றால், நடராஜனுடைய நண்பனானவன். இவன் குடிலனுடைய சூதுகள் தெரிந்தவன்; அரசன் நிந்தித்துத் தள்ளினும், அவனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவனை விட்டு நீங்காது, மதுரையினின்றும் அவனோடு தொடர்ந்து வந்த பரோபகாரி. குடிலன், இவனது திறமும் உண்மையும் அறிந்துளானாதலால், இந் நாராயணன் போர்முகத்திருக்கில், தான் எண்ணியபடி ஜீவகனுயிருக்குக் கேடு வரவொட்டான் எனக் கருதி, சண்டை ஆரம்பிக்கு முன்னமே, அவனைக் கோட்டைக் காவலுக்காக நியமித்து அனுப்பினான். ஆயினும், அப் போர்க்களமே கண்ணாக இருந்த நாராயணன், சேனையிற் குழப்பம் பிறந்தது கண்டு, சில குதிரைப்படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, திடீரென்று பாய்ந்து சென்று, அரசனையும் எஞ்சின சேவகரையும் காப்பாற்றிக் கோட்டைக்குள் கொண்டுவந்து விடுத்தான்.

7. சுத்த வீரனாகிய அரசன் இங்ஙனம் தான் பகைவருக்கு முதுகிட்ட இழிவை நினைந்து நினைந்து, துக்கமும் வெட்கமும் தூண்டவே, தற்கொலை புரிய யத்தனிக்கும் எல்லை, நாராயணன் மனோன்மணிக்கு வேறு ஆதரவின்மையை அரசனுக்கு நினைப்பூட்டி, அக் கொடுந்தொழிலிலிருந்து விலக்கிக் காத்தான். அவனது நயவுரையால் அரசன் ஒருவாறு தெளிவடைந்திருக்கும்போது, சேரன் விடுத்த தூதுவன் ஒருவன் வந்து, ஒரு குடம் தாமிரவருணி நீரும், ஒரு வேப்பந்தாறும், போரிலே தோற்றதற்கு அறிகுறியாகக் கொடுத்தால், சமர் நிறுத்துவதாகவும், அன்றேல் மறுநாட் காலையிற் கோட்டை முதலிய யாவும் வெற்-

றிடமாம்படி தும்பைசூடிப் போர் முடிப்பதாகவும் கூறினான். போரில் ஒரு முறை தான் புறங்கொடுத்த புகழ்க்கெடுதியை உயிர்விடுத்தேனும் நீக்கத் துணிவு-கொண்ட ஜீவகன், அதற்கு உடன்படாமல் மறுத்து-விட்டு, பின்னும் சமருக்கே யத்தனித்துத் தனது அரண்களைச் சோதித்து நோக்குங்கால், அவை ஒரு நாள் முற்றுகைக்கேனும் தகுதியற்றபடி அழிந்து இருப்பதைக் கண்ணுற்று, அவ்வளவாகத் தன் படை முற்றும் தோற்க நேரிட்ட காரணம், குடிலனோடு வினா-வலாயினான். தன் கருத்திற் கெதிராக அரசனைக் காப்-பாற்றிவரும் நாராயணன்மேல் தனக்கு உள்ள பழம் பகை முடிக்க இதுவே தருணம் எனக் கண்டு, அரண்-காவலுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நாராயணன், காவல் விடுத்-துக் கடமை மீறி, யுத்தகளம் வந்ததே காரணமாகக் காட்டி, கோபமூட்டி, படையிற்பிறந்த குழப்பத்திற்கு ஏதுவாகப் பலதேவனை ஒரு சேவகன் வேலால் தாக்-கினதும் தெரிவித்து, அதுவும் வியூகத் தலைவனாக ஆக்கப்பெறாத பொறாமையால் நாராயணன் ஏவிவிட்ட காரியமே எனவும், அந்தத் தொழிலிற்கும் பரிசாக அவன் அரண்மனையினின்றும் திருடிக் கொடுத்ததே அவன் கையிலிருந்த அரண்மனை முத்திரை பொறித்த பொற்றொடி எனவும், குடிலன் ஒரு பொய்க் கதை கட்டி, அதனை அரசன் நம்பும்படி செய்தான். அவ்-வாறே களவு, கொலை முதலிய குற்றங்களை நாரா-யணன்மேற் சுமத்த, அவற்றிற்காக அவனைக் கழு-வேற்றும்படி விதியும் பிறந்தது.

8. இத்தருணத்தில் சுந்தரமுனிவர் அத்தியந்த ஆவசியகமான ஓர் இரகசியாலோசனைக்கு அரசனை

அழைப்பதாகச் செய்தி வந்தமையால், நாராயணனை அவ் விதியின்படி கழுவேற்றவில்லை. முனிவர் இப்போது வந்த காரணம் என்னவென்றால், ஜீவகன் குடிலன் வசத்தனாய் நெல்வேலிக் கோட்டையே சாசுவதமென இறுமாந் திருந்தமை கண்டு, பரிதாபங் கொண்டு, தமக்கென இரந்து வேண்டிக்கொண்ட அறைமுதல், தம் ஆச்சிரம வெளிவரையும், ஆபத்துக்காலத்தில் உபயோகமாக அதிரகசியமான ஒரு சுருங்கை இழைத்துச் சமைத்துக் கொண்டு, பற்றுக் கோடற்று நின்ற ஜீவகனையும் அவன் மகளையும், கேடுற்ற கோட்டையினின்றும் தமது ஆச்சிரமத்திற்கு அச் சுருங்கைவழி அழைத்துச் செல்லும்பொருட்டே யாகும்.

9. கோட்டையின் நிலையாமையை உணர்ந்தும் அதன்மேல் வைத்த அபிமானம் ஒழியாமையால், அஃதுடன் தான் முடியினும் இன்னும் ஒரு முறை போருக்கஞ்சிப் புறங்கொடுத்தல் தகாதென ஜீவகன் துணிந்து மறுக்க, மனோன்மணி, பாண்டியர் குலத்திற்கு ஏகசந்ததியாக இருப்பதனால், மற்றையர் எக்கேடு உறினும் அவளையேனும் காப்பாற்றுதல் தம் கடமையென ஒருதலையாக ஒறுத்து முனிவர்கூற, மன்னன் அங்ஙனம் இயைந்து, நடுநிசியில் முனிவரோடு தன் மகளை ஆச்சிரமம் அனுப்புவதாக ஒப்புக்கொண்டான். முனிவரும் சம்மதித்து அகன்றார். உடனே நிசாமுகம் தோன்றிற்று. தன் அருமை மகளைப் பிரியும் வருத்தம் ஒரு புறமும், பிரியாதிருக்கில் அவட்கு உண்டாகும் கெடுதியைக் குறித்த அச்சம் மற்றொரு புறமுமாக ஜீவகன் சித்தத்தைப் பிடித்தலைக்க, கலக்கமுற்று, குருமொழியிலும் ஐயம் பிறந்து, குடிலனை வா-

வழைத்து, முனிவர் அதிரகசியமாகக் கூறிய சுருங்கை முதல் சகல சங்கதியும் தெரிவித்து, அவனது அபிப்பிராயம் உசாவுவானாயினன். அதற்கு அப் பாதகன் இதுவே தன் மனக்கோள் நிறைவேறற்கு ஏற்ற காலம் எனத் துணிந்து கொண்டு, மனோன்மணியை இடம் பெயர்ப்பது தற்கால நிலைமைக்கு எவ்விதத்திலும் உத்தமம் எனவும், ஆயினும் மணவினை முடியா முன்னமே அனுப்புதலால், கன்னியாகிய அவளுக்குப் பழிப்புரைக்கு இடமாவதே யல்லாமல், அரசனுக்குச் சற்றும் சித்தசமாதானத்திற்கு இட மில்லை யெனவும் சொல்லி, அவன் நெஞ்சில் சஞ்சலம் விளைவித்து, ஜீவகன் தானாகவே பலதேவனுக்கு மனோன்மணியை அன்றிரவே கலியாணம் செய்து கொடுத்து, முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்கு மகளையும், மருமகனையும் சேர்த்து அனுப்புவதாகத் துணியும்படி தூண்டிவிட்டு, தான் நெடுங் காலமாகக் கொண்டிருந்த அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டான்.

10. ஆயினும், அவ்வளவோடு நில்லாமல், தன்னை யறியாமல் முனிவர் வகுத்த கள்ளவழியைக் கண்டறிய வேண்டும் என்று விருப்புற்று, அஃது அவர் வந்த அன்றே தமக்காகப் பெற்றுக்கொண்ட அறைக்குச் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பதே இயல்பென ஊகித்து, அவ்வறையிற் சென்று நோக்கி, அச் சுருங்கையைக் கண்டுபிடித்து, அவ் வழியே போய் வெளியேறிப் பார்க்குங்கால், சத்துரு பாசறை அருகே தோன்றிற்று. அன்று பகலில் தன் மகனுக்குச் சண்டையில் நேரிட்ட மோசடிபோலத் தனக்கும் இனி வரக் கிடக்கும் கொடும் போரில் உட்பகையாலோ வெளிப்பகையாலோ

யாதேனும் அபாயம் நேரிட்டு விடலாம் என்ற பயத்தாலும், மனோன்மணி விவாகம் எப்படியும் அன்றிரவே நடந்தேறும் என்ற துணிவாலும், நடந்தேறில் ஜீவகனது பிரீதியால் சிந்திக்கத் தக்கது வேறொன்றும் இல்லையென்ற உறுதியாலும் கோட்டைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் விடுபட்டது. தான் வருந்திக் கண்டுபிடித்த கற்படையைச் சேரனுக்குக் காட்டி, அவ் வழியே அவனை அழைத்துச் சென்று யாதோர் உயிர்ச் சேதத்திற்கும் இடமில்லாமல், பாண்டியனையும் அவன் கோட்டையினையும் சுலபமாகப் பகைவன் கையில் ஒப்பித்துவிட்டால், ஒரு குடம் ஜலத்திற்கும், ஒரு பூமாலைக்குமாகச் சமரை நிறுத்தித் தன் ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணிய சேரன், தன்னையே முடிசூட்டிச் சிங்காதனம் சேர்க்காது ஒழிவனோ என்னும் பேராசை பிடர்பிடித்து உந்தவும், ஊழ்வலி ஒத்து நிற்கவும், அத் துரோகியாகிய குடிலன், மெள்ள மெள்ளப் பாசறை நோக்கிப் போகவே, கனவில் மனோன்மணியினது உருவங் கண்டு விருப்புற்ற நாள் முதலாக யாதொன்றிலும் மனஞ் செல்லாதவனாய் இரவெல்லாம் நித்திரையற்றுத் தனியே திரிந்துவருந்தும் புருடோத்தமனை நடுவழியிற் சந்தித்துக் கொண்டான். அதுவும் தனது பாக்கியக் குறியாகவே மதித்து மகிழ்ந்த குடிலன், எதிர்ப்பட்ட சேரனிடம் தனது துரோக சிந்தனையை வெளிப்படுத்த, தன்னயங் கருதாச் சதுரனாகிய புருடோத்தமன், தனது சேவகரைக் கூவிக் குடிலன் காலிலும் கையிலும் விலங்கிடுவித்து, வீரமே உயிராக வுடைய வஞ்சி வேந்தருக்கு வெற்றி யன்று விருப்பு, இவ்வித இராஜ துரோகிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து, மாற்றலாகிய மன்னரையும் இரட்சித்துப்

பின்பு வேண்டுமேற் பொருது தமது வீரம் நாட்டலே-யாம், என அவனுக்கு விடை கூறி, அவன் கூறிய சுருங்கை வழியே ஜீவகன் சபைக்கு வழி காட்டி வரும்படி கட்டளையிட்டான். இம் மொழி கேட்ட பாவி, இடி யொலி கேட்ட பாம்பு போல் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து நின்றான். ஆயினும், தானிட்ட கட்டளை மீறில் சித்திர வதையே சிக்ஷையாம் என்று சேரன் சினந்து கூற, அதற்கு அஞ்சி அவ்வாறே கற்படைக்கு வழி காட்டி நடப்பானாயினான்.

11. அப்பால் ஜீவகன் தன் மகளைப் பலதேவ-னுக்கு மணஞ் செய்வித்து, இருவரையும் முனிவர் ஆச்சிரமம் அனுப்புவதே தகுதி யெனத் தெளிந்த-வாறே இச் செய்தியை மனோன்மணிக்கு அறிவிக்க, அது, அவள் செவிக்குக் காய்ச்சின நாராசம் போல் இருந்ததாயினும், தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த ஆபத்துக் காலத்தை நன்குணர்ந்து, அவனுக் கேற்றபடி நடந்து, அவனைத் தேற்றுவதே தற்கால நிலைக்கு ஏற்ற தனது கடப்பாடு எனத் தெளிந்து, அங்ஙனம் ஒப்புக்கொண்-டதுமன்றி, தன் பாடு எங்ஙனமாயினும், தன்னைச் சார்ந்தவர் சுகத்தைப் பாராட்டும் பெருங் குணத்தால் காதல் கொண்டிருக்கும் வாணி, தன் கருத்திற் கிசைய நடராஜனை மணம் செய்துகொள்ளவும், நெடுங் கால-மாகத் தன் குடும்ப ஊழியம் தலைக்கொண்டு நின்ற நாராயணன் செய்த தவறு யாதே யாயினும் அதைப் பொறுத்து அவனைச் சிறைவிடவும், தன் பிதாவினிடம் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டனள். அப்படியே ஜீவகன் அநுமதிகொடுத்து, அகமகிழ்ந்து மணவினைக்கு ஆயத்-தம் செய்யவே, நடுநிசி சமீபிக்க, முனிவரும், நடராஜ-

னும் வந்து சேர்ந்தார்கள். தாம் போய் மீளுவதற்குள் குடிலன் செய்த துராலோசனையும், அதற்கு உடன்பட்ட மன்னவனுடைய ஏழைமையும், கருணை விலாசம் இருந்தமையும் கண்டு வியந்து, அரசன் நிச்சயித்த வண்ணமே நடத்தச் சுந்தரர் இசைந்தார்.

12. கற்படைக்கு அருகி லுள்ள மணவறையை விவாக முகூர்த்தத்திற்கு இசைந்தவாறு அலங்கரித்து, அதில், குடிலன் ஒழிய, மற்ற மந்திரி பிரதானிகளுடன் முனிவர் ஜீவகன் நடராஜன் பலதேவன் நாராயணன் முதலிய அனைவரும் கூடி, குடிலன் வரவிற்குச் சற்று எதிர்பார்த்திருந்தும், வரக் காணாமையால், மணவினைச் சடங்குகள் தொடங்கி, பலதேவனுக்கு மாலை சூட்ட மனோன்மணியை வரவழைக்கும் எல்லை, குடிலன் வழிகாட்டக் கற்படை வழி வந்த புருடோத்தமனும் முனிவர் அறையில் வந்து சேர்ந்து, அடுத்த அறையாகிய மணவறையில் நடக்கும் ஆகோஷம் என்ன என்று நோக்கவே, தன் திரைவிட்டு வெளி வந்து, பலதேவனெதிரே மணமாலையும், கையுமாய்ச் சித்திரப் பிரதிமைபோல உணர்வற்றுச் செயலற்று நின்ற தன் காதலியாகிய மனோன்மணியைக் கண்ணிரண்டும் களிக்கக் காணலும், பள்ளத்துட் பாயும் பெரு வெள்ளம் போல், அவா பெருகி யீர்த்தெழ, திடீரென்று கடிதிற் குதித்து யாரும் அறியாது சபையுட் புகுந்து, கரை யற்ற சோகத்தால் மனமிறந்து நின்ற மனோன்மணியின் கண்முன் சென்று நின்றனன்.

13. தன் உள்ளத்து இருந்த தலைவன் இங்ஙனம் பிரத்யக்ஷப்படலும், அக்கணமே ஆனந்த பரவசப்பட்டு, மனோன்மணி, தான் கைக்கொண்ட மண

மாலையை அவன் கழுத்தோடு சேர்த்து, தற்போதம் இழந்து, அவன் தோள்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சை யாயினள். இங்ஙனம் அயலான் ஒருவன் சபையுட்புகுந்ததும், மனோன்மணி அவனுக்கு மாலைசூட்டி மூர்ச்சித்ததும் கண்டு ஜீவகனுதியர் திடுக்கிட்டுச் சூதெனக் கருதி, பொருதற்கு எழுங்கால், சுந்தர முனிதர் கையமைத்துச் சமாதானம் பிறப்பிக்க, புருடோத்தமன், குடிலன் தன்னிடத்தில் வந்து கூறிய துரோக சிந்தனையும், தான் அதற்கிசையாது அவனையே கால்யாப்பிட்டு ஜீவகனிடம் ஒப்பிக்கக் கொணர்ந்தமையும் கூறி, குடிலனை விலங்கும் காலுமாகச் சபை முன் நிறுத்திவிட்டு, தனக்கு உயிர்நிலையாக நின்ற மனோன்மணியுடன் பாசறைக்கு மீள யத்தனிக்குமளவில், சுந்தர முனிவர் ஆஞ்ஞையால் ஜீவகன் மனந் தெளிந்து, மகளையும் மருமகனையும் வாழ்த்த, அதுகண்ட யாவரும் கண் படைத்த பெரும் பயனை யடைந்து, அருட்டிறத்தைப் புகழ்ந்து, ஆநந்தம் அடைந்தனர்.

9. உஷ்ணம்

எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒளியும் அனலும் இன்றியமையாதன; ஆயினும், 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு' என்பதுபோல், இவ்விரண்டும் அளவு கடந்தால் கேட்டை விளைவிக்கும். உஷ்ணம் குறையக்குறையச் சீதளம் மேலிட்டுப் பிராணநாசம் விளைவிக்கும். பூமியின் உத்தரபாகத்தில் சீதமண்டலத்துக்குச் சமீபமாயிருப்பவர்க்குக் குளிர்போன்ற சத்துரு வேறொன்றும் இல்லை. அதன் கொடுமையைக் குறைக்கும் பொருட்டே, அன்னோர் தம்மால் இயன்றமட்டும் முயல்-

கின்றனர். தம் சுகங்களுக்குப் பெரும்பகையாகிய அதனைப் போக்க எவ்வளவோ பாடுபடுகின்றனர். மழை, பனி முதலியவற்றால் உண்டாகும் குளிரை நீக்கும்படி அனல் உண்டாக்குவது எவ்விடத்தும் வழக்கம். குளிரைச் சகிக்கமுடியாமல், மந்தையிலிருக்கும் ஆடுமாடுகள்போல, சிலர் நெருங்கி வாசஞ்செய்கின்றனர்; பலகணி முதலியன இல்லாமல் ஒடுக்கமாக வீடு கட்டுகின்றனர்; இடையில் வெளியில்லாமல் கட்டடம் அமைக்கின்றனர். இதுவே பல கொடிய நோய்களுக்கு மூலம். இஃது எப்படிப்பட்டதெனின், ஒளிக்க இடமற்று, தலையாரி வீட்டில் புகுந்ததுபோ லாகும்.

2. மாந்தர்நாகரிகத்தில்வளரவளர,செயற்கையளவிற்கு வேண்டிய வெப்பத்தை மேன்மேலும் விரும்புகின்றனர். சில தேசங்களில் அக்கினிஸாதனம் அகப்படுதல் அரிது. அகப்பட்டாலும், சமையல் செய்வதற்கு அது போதுமோ போதாதோ என்றிருக்கும்.

3. திபேத், ஐஸ்லாண்ட், ஆசியா அமெரிக்காக் கண்டங்களின் உத்தரபாகம் முதலிய குளிர்நாடுகளில் வசிப்பவர் கதி இதுவே யாகும். வேறு சிலரோ, ஸாதனம் அகப்பட்டாலும் சோம்பலால் கஷ்டப்பட்டு நெருப்புமூட்டிப் பாகம் பண்ணுவதை விட்டுவிட்டு, பலவகையான மாம்சங்களைக் கண்டங் கண்டமாக அறுத்து வெயிலில் உலர்த்திப் புசிப்பர். தென் அமெரிக்காவில் லாப்பிளாட்டா என்னும்மாகாணத்தில் வசிக்கும் குவாக்கஸ் என்பவர்கள், இவ்வாறே செய்கின்றனர். ஆபிரிக்காவின் மத்தியபாகங்களில் இருப்பவர் முழுமூடரா யிருந்தாலும், அக்கினி ஸாதனங்களை அரும்பொருள்போல நாடித் தேடி,அனல்மூட்டி லோக

சுத்தி செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்களா யிருக்கின்றனர். இவ்வாறே, மங்கோலியா, துருக்கமானியா, சீன துருக்கிஸ்தானம் முதலிய தேசங்களில் குடியிருக்கும் வனவாசிகள், கம்மாளன் உலைக்களத்துக்கு உதவும் வேர் விறகு முதலியவற்றைப் பொன்போல மதித்துச் சேர்த்துவைப்பார்கள்.

4. அக்கினிஸாதனங்களுக்கு, தொன்றுதொட்டுப் பெரும்பான்மையாகிய சுதந்தரம் உள்ளது விறகே. கடவுள் வரையாது கொடுத்தவற்றுள் இஃது ஒன்று என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. விறகைச் சுதந்தரமானது என்று மேலே கூறியது என்? நம் முன்னோர் வனங்களைப் பரிபாலிக்காமல், கண்டபடி வெட்டிக் கொளுத்தி விட்டிருந்தால், விறகு எப்படி யகப்படும்? இக்குறை ஒன்றோ? மேகமானது சூல்கொண்டு மழை பொழிவதற்கு முக்கிய காரணபூதமா யிருக்கும் விருக்ஷாதிகளை விவேகமின்றிக் குறைப்பதால் மழைகுன்ற, வனங்கள் அனைத்தும் குன்றிப்போகும்.

5. வட அமெரிக்கா, தன் எல்லையில் மேகமண்டலத்தை அளாவிய மரங்கள் அடர்ந்த, கங்குகரையில்லாத முல்லைநிலங்களெல்லாம் வெட்ட வெளியாய்ப் பாழடைந்த பாலைநிலம்போ லிருப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்து, இந்தியா, கிரீஸ், பிரான்ஸ் முதலிய தேசங்களைப்போலப் பரிந்து வருந்திப் பெருமூச்சுவிடுகின்றது. நாகரிகம் முதிர்ந்த நாடுகளில் விறகு என்னும் அக்கினிஸாதனம் அரும்பொருள்களில் ஒன்றாகி விட்டது. இஃது இவ்வாறானதற்கு, முன்குறித்ததைவிட வேறு காரணங்களும் உள. மரத்தை வெட்டி வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டு போவது கஷ்டம். உருவிற்

பெரியது, பளுவில் அதிகமானது ; அது கொடுக்கும் அனல் சிறிது. நிலக்கரி, சுடுகரிகளினால் உண்டாகும் அனலினும் விறகினால் உண்டாவது பாதியளவேயாகும். சில இடங்களில் கரிக்குப் பதிலாகப் 'பீட்' என்னும் இளங்கரியை உபயோகிக்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டின் அடுப்பினும் உண்டாகும் அனல் மிதமானது. இவ்வனல் சற்றே அதிகப்பட்டால், இரும்பை நெருப்பெழக் காய்ச்சவும், மெல்லிய வெள்ளித் தகட்டை உருக்கவும் கூடியதாகும். பொன் இரும்பு முதலிய கடினலோகங்களை உருக்கவேண்டுமானால், கம்மாளன் உலைக்களத்திலிட்டு, பெருந் துருத்திகொண்டு ஊதி, சூட்டை அதிகப்படுத்தினாலொழிய முடியாது. இப்படிச் செய்தும் பயன்பெறாது போவதும் உண்டு. பேஸ்மீயர் எஃகை உருக்குவதற்காவது, கட்டி இரும்புக் குவையை வெண்ணெய்போற் குழைத்து மிகப் பெரிய கப்பல்களுக்குக் கவசமாகத் தக்க தகடாக விரிப்பதற்காவது முன்சொன்ன முறை உதவாது என்று எண்ணி, அதற்கு வேறுவிதமான உலைக்களம் கட்டியிருக்கின்றனர். அவ்வுலைக்களம் மணங்கு மணங்காகக் குவிக்குங் கரியைப் பக்ஷித்துவிட்டு, கண்ணைப் பறிக்கும்படி கனன்று சுவாலை வீசுவதைப் பார்த்தால், 'இஃது எனக்கென்ன மணக்கக் காணுமா ? இன்னும் போடு போடு' என்று கேட்பதுபோல் இருக்கின்றது. அதன் உக்கிரத்தை நாம் கண்டால், 'இதுதான் வடவையோ ! அல்லது, அதன் கூறோ ! வடவையே இடம் பிறழ்ந்து வந்ததோ !' என்று அஞ்சுவோம். இரும்பைப் பாளம்பாளமாய்க் கட்டிக் கட்டியாய் வாங்கிக் கொண்டும் இன்னும் போதாது என்ற பாவனையாய்ச் சிங்கவேறுபோற் குமுறி முழங்கும் அதி உக்கிரமான

உலேக்களுழும் இளேக்கும்படியான அனலே, ரஸவாதி, மிகச்சிறிய ஸாதனங்களேக்கொண்டு ஆரவாரமென்னும் சத்தமே இல்லாமல் செய்வானென்ருல், யார்தாம் ஆச்சரியத்தோடு, 'அஃது எப்படி! அஃது எப்படி!' என்று வினவாதுவிடுவர்? அவனுக்கு வாயுவே அக்கினி ஸாதனம். சில பாத்திரங்களும் குழாய்களுமே உலேக்களம். இவற்ருல் உண்டாகும் அனலுக்கு நிகரேயில்லே. ஜலிலே (Hydrogen) அமிலே (Oxygen) எண்ணும் இரண்டுவாயுவின் சேர்க்கையால் ஜலம் உண்டாகிறது. இவ்விருவகையான வாயுவையும் சிறு குழாய்கள் அமைந்த இரு பாத்திரங்களில் நிரப்பி, அவற்றிலுள்ள அடைப்பாணிகளே விரலால் திருப்பினவுடனே, உள்ளிருக்கும் வாயு, குழாய் வழியே செல்லும். இக் குழாய்களேப் பொருத்தி, பொருத்துவாயில் ஒரு தீவர்த்தியைப் பிடித்தால், அவ்விருவாயுவும் எரியும். அதில் பிளாட்டினம், ரோடியம் என்னும் கெட்டியான லோகங்களோ, உருக்கக் கூடாதது என்று தொன்றுதொட்டுக் கூறிய இதரமான லோகங்களோ, எரியின் இழுதுபோல் கரையும். இது மாத்திரமோ? தாதுவர்க்கங்களே எரிக்க, உருக்க, மாற்ற, சேர்க்க, பிரிக்க, மின்ஸாரம் இன்னுஞ் சிறந்தது.

6. ரஸவாதிகள் அதிசூக்ஷ்மமாக அனல் உண்டாக்குவார்கள். வெந்த சுண்ணும்புக்கல், திராவகம், சில லோகங்கள் ஆகிய இவற்றில் தண்ணீர் சேர்ந்தால், அவற்றில் சமஷ்டிரூபமாயிருந்த அனல் வெளிப்படும்; ஆனல், இந்த ஸாதனங்களே அக்கினியைக் கொண்டே செய்யவேண்டும். இவற்றை உண்டாக்குவதற்கு வேண்டிய அனலினும், இவை கொடுப்பது குறைவானபடி

யால், இவ்வகையிற் பயன்படாது. விறகு முதலியவற்றை எரித்து, சூடுஉண்டாக்குவதே எளிது; ஆனால், வேண்டிய விறகு எளிதில் அகப்படாதென்று முன்னே கூறியிருக்கிறோம். அக்கினி ஸாதனங்களில் ஒன்றாகிய கரியோ, இன்னும் மனுஷர் கைப்படாமல் வட அமெரிக்கா, இந்தியா, ஆஸ்ட்ரேலியா முதலிய இடங்களில் உள்ள விஸ்தாரமான கனிகளில் இருக்கின்றது. இருந்தால் என்ன? வரவர, சகல வஸ்துக்களின் விலையும் தொழிலாளிகளின் கூலியும் அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வருவதால், மேலே சொன்ன சுரங்கங்களினின்று கரியைவெட்டி யெடுத்தாலும், விலை இறங்கிப் போகும் என்று சொல்ல இடமில்லை. அக்கினி ஸாதனங்கள் மலியாவிட்டாலும், அவற்றின் குறைவைப் பரிகரிப்பதற்கு ஒருவழியுண்டு. விறகுமுதலியவற்றை எரிக்கும்போது புகையாமலும் அனல்கண்ட பக்கத்தில் வீசிச் சிதையாமலும் காப்பதுதான் இவ்வகை. இம்முறையை அனுசரித்து இத்தேசத்தில் வைத்தியர் புடம் வைக்கின்றனர்; வண்டிக்காரர் சமையல் செய்கின்றனர்.

7. ஒளியும் அனலும் உண்டாக்கும்படி வாசஸ்தானங்களில் வாயுவையும், வேலைசெய்யும் இடங்களில் பெத்ரோலியம் என்னும் கல்லெண்ணெயையும் இனிமேல் சாதாரணமாக உபயோகிப்பார்கள். ஆனால், வாயுதீபத்தால் உண்டாகுந் துர்க்கந்தத்தை நீக்கும்படி தகுந்த பலகணிகள் வைத்து, வேண்டிய காற்று உலாவும்படி செய்துகொள்ளவேண்டும்.

10. வறுமையிற் செம்மை — III

அருந்ததி, அநசூயை முதலிய கற்பரசிகளும் கைதொழுது ஏத்தும் தெய்வம் போல்பவளாகிய சுசீலை முடிந்து கொடுத்த அவற்பொதியினை ஏற்று, கண்ணபிரானைக் காணச் செல்லுங் குசேல முனிவர், தம் நாட்டை விட்டு வழியிலிருந்த காடுகளையும், குன்றுகளையும் அரிதிற் கடந்து சென்று, ஒரு பாலை வனத்தின் எல்லையை அணுகினார்.

2. அவர் அந்தச் சுரத்தைக் கண்டு, உள்ளம் நடுங்கி, 'அந்தோ, இவ் வெப்பத்தினை ஊழித் தீக்கு உவமை கூறினும் ஒவ்வாதே! செல்வஞ் சிறந்தும் தினையளவும் ஈயாத புல்லரைப் பாடிப் பரிசு பெறாமல் திரும்பிவரும் புலவர் மனத்திற்கு இதனை உவமை கூறுதல் ஒருவாறு ஒப்புமையுடையதாம். இனி, என்ன செய்வது! இதனை எவ்வாறு கடந்து செல்வது!' என்று மயங்கி நின்று, ஒருவாறு தேறி, அப் பாலை வனத்தைக் கடந்து, அப்பால் நடக்கையில், கிளைவழியொன்று குறுக்கிட்டது. முனிவர் அதைக் கண்டு மயங்கினர்; பின்னர் அவர் உய்த்துணர்ந்து சென்று மேலைக் கடற்கரையை அடைந்தனர்.

3. அங்கே துவாரகைக்குச் செல்லுவோர் சிலர் மரக்கலத்தில் ஏறுவதைக் கண்டு, 'ஓகோ, இதற்கு யாம் என்ன செய்வது! இக் கலம் உகைப்பவனுக்குக் கூலி கொடுத்தல் வேண்டுமே! நம்மிடம் இம்மியும் இல்லையே!' என்று எண்ணி, இன்சொல் பல இயம்பினர். நல்லோர் தரிசனத்தால் நற்குணம் அடைந்த அப்படகோட்டி, குசேல முனிவரிடத்தில் பேரன்பு

பூண்டவனாய், அவரைத் தன் மரக்கலத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போய், துவாரகைப்பதியின் துறைமுகத்தில் இறக்கினன்.

4. துவாரகைக் கரையில் இறங்கிய முனிவர், கண்ணனையே கண்டாற்போலப் பெருமகிழ்வடைந்து, அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுவாராயினர். அவர் ஆண்டுத் தோன்றிய சிறப்புக்களைக் கண்டு இறும்பூது எய்தினர். பின்னர், அப்பெரியார், கண்ணபிரானது அரண்மனையை அடைந்து, அங்கிருந்த கடைகாவலரை நோக்கி, 'மக்களுள் மிக்க மாதவ முடையீர், யானோர் அந்தணன், குசேலன் என்னும் பெயரினன், கண்ணபிரானோடு இளமையில் சாந்தீப முனிவரிடத்து ஒருசாலை மாணாக்கனாய் வாசித்தவன்; ஆதலின், எனது வரவைத் தயவுசெய்து அப் பெருமானுக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டனர்.

5. அங்கு நின்ற காவலரிற் சிலர், அக் குசேல முனிவர் கூறிய செய்திகளைக் கேட்டு, வயிறும் புண்பட நகைத்து, 'ஏ பிராமண, நீயும் நின் கோலமும் இருந்தவாறு நன்று நன்று! நீ அரசவையை அடையுமாறு நினைத்ததும் வெகு நன்று! மூப்பின் மிகுதியினால் பகுத்துணர்வு அற்றனைபோலும்! அந்தோ, நின் புன்மதி இருந்தவாறு என்னே!' என்று இழித்துக் கூறி மற்றுஞ் சொல்லுவர்: 'மணிமுடி தரித்த மன்னர் பலர் ஈண்டு நெடுங்காலமாகக் காத்திருந்தும், அரசரைக் காணும் அமயமறியாது வாடி நிற்கின்றனர், காணாய்! எமது நிருபர் நிலையையும் நின் நிலையையும் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, யானையும் எறும்பும் போலும்! அது நிற்க, அரசவையை அடைய விரும்பு-

வார்க்கு வேண்டிய சிறப்புக்களுள் ஒரு சிறிதும் அற்ற நீ, அரசனை எவ்வாறு காண்பை? பாலிய சிநேகம் என்கின்றனையே, அதனைத் தம் உள்ளத்திற் கொண்டிருப்பாராயின், ஒரு முறையேனும் அப்பெருமான் உன்னைக் காண விரும்பி யிராரோ? அந்தோ, வீணே வருந்தினை! மெய்யும் இளைத்தனை! பேரவா பிடர் பிடித்துத் தள்ள வந்தனை போலும்' என, முனிவர் மனங் கன்றுமாறு, இழிமொழிகள் பற்பல இசைத்தனர். பின்னும் அவர், 'ஏ அந்தண, இதோ காணுய், இவர் அயோத்தியரசர்; இவர் கோசல நாட்டுக் கோமான்; இவர் மகத நாட்டு மன்னவர்; இவர் கலிங்கநாட்டுக் காவலர்; இன்னோர் அனைவரும், நாள் பல கடந்தும், மன்னர் திருமுன் நண்ணுதற்கின்றி, வாட்டமுற்று வருந்தி நிற்கின்றனர். இவர்களை நோக்குமிடத்து நீ என்னுவை! ஆதலின், வந்தவாறே வழிக்கொண்டு, நின் மனைக்குச் செல்லுதலே சாலச் சிறப்பாகும்' என்றனர்.

6. இவையனைத்தும் செவிமடுத்த குசேல முனிவர், 'இஃது என்னே! சிறிதும் எண்ணிப் பாராது, மனைவி சொற் கேட்டு, இம் முயற்சியில் தலையிட்டுக் கொண்டோம்!

"எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்ப திழுக்கு"

என்னும் மறை மொழியையும் மறந்தோமே! இனி, மன்னனைக் காணவென்றால், ஆரமாம், மதாணியாம், பட்டாம், ஊர்தியாம்; இவை யனைத்தும் நம் மூதாதை காலத்தும் கேட்டறியோமே!" என எண்ணி ஏங்கி நிற்குமளவில், அங்கிருந்த துவாரபாலகர் அக் கயவரை நோக்கி, 'பேதையீர், இம் முனிபுங்கவரை எள்ளாதீர்,

ஏத்துமின்; "துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு" என்பதே போல, மெய்ஞ்ஞானியராகிய இவ்வந்தணர் பெருமானுக்கு, நம்மாலும், நம் அரசராலும் ஆகும் பயன் என்? இப்பெரியார் வரவு எம்பெருமான் வரவை ஒப்பதாகும். அருளுரு வாய்ந்த அடிகளும் அடியவரில் அடக்கம் என்றால், அப்பெரியார் பெருமையை அளவிட்டுரைக்க நம்மாலாகுமோ?' எனக் கூறி, அவர்தம் வாயடக்கிய பின்னர், குசேல முனிவரை நோக்கி, 'ஐம்புலன் அடக்கிய அந்தணர் பெரும, இப்பாதகர் அறியாது கூறிய பழிமொழியைப் பாராட்டாது பொறுத்தருள்க,

"சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்
பெரியோ ராயிற் பொறுப்பது கடனே"

என்பது தாம் அறியாததன்றே' எனப் பற்பல இத வார்த்தைகள் கூறி வணங்கி, 'ஐய, சிறிது போழ்து பொறுத்தருள்வீரேல், விரைந்து ஓடி, எமது வேந்தர்க்குத் தம் வரவை அறிவித்து வருகின்றோம்' என்று ஓடோடியுஞ் சென்று, அந்தப்புரத்தை அணுகினர்.

7. ஆண்டு, அவர்கள் கண்ணபிரானைக் காணப் பெறாமல், உவளகத்தை யடைந்து, அங்கே கண்டனர். கண்டு, தம் சிரத்திற் குவித்த கரத்தினை யுடையராய் வணங்கி நிற்க, எல்லாம்வல்ல எம்பெருமான் காவலரைக் கடைக்கணித் தருளினர். அப்பொழுது, அத்துவாரபாலகர் உடல்நடுங்க, நாக்குழற,

'மாமறைத் தலைவா போற்றி மதிக்குல விளக்கே போற்றி
காமரிந் திரன்முன் னோர் காண்பதற் கரியாய் போற்றி
தாமரைக் கண்ண போற்றி தரியலர் ஏறே போற்றி
தோமறு செல்வம் வாய்ந்த துவாரகைக் கிறைவா போற்றி'

என்று தொழுது, எம் இறைவனே,

ஆதிநா ளையில்நின் ஞேடும் அருங்கலை கற்று ளானும்
போதவும் சிறந்த நட்புப் பூண்டுகோண் டவனும் கந்தை
மேதகக் கோண்ட நீரான் மெய்ம்மறை யவர்கு லத்தான்
கோதறு குணத்தின் மிக்கான் குசேலனேன் றியம்பி ஞன்பேர்.

எனக் கூறக் கேட்ட கண்ணபிரான், கனிந்த மனத்துடன் விரைந்து இருக்கையை விட்டெழுந்து,

'தாயது வருகை கேட்ட தனியிளங் குழவி போன்று
நேயமிக் குடையோ னுகி நேஞ்சினுள் உவகை பூப்பப்
போயழைத் திடுமின் இன்னே போயழைத் திடுமின் இன்னே
போயழைத்திடுமின் இன்னே' எனவிரைபோருளிற்சோற்ருன்.

அது கேட்ட காவலர் விரைந்தோடி, குசேல முனிவர் அடிகளில் தம் முடி பட வணங்கி, 'அந்தணர் பெரும, பலவாறு கூறிப் பயன் என், தேவரீர் எம்முடன் விரைந்து வாராது காலந் தாழ்ப்பீராயின், வேந்தரே இங்கு வந்துவிடுவர்' எனலும், குசேலர், உள்ளத்தில் உவகை பொங்கக் காவலரைப் பின்பற்றிச் சென்று,

'எண்ணவனக் கிலங்கு மார்பம் ஈந்தருள் பிராவண நீல
வண்ணவனத் திகிரி சங்கம் வலமிடம் உறக்கோண் டாவண
மண்ணவனத் தும்பு ரக்கும் வாசுதே வனம ணக்கும்
கண்ணவனத்துளவத்தா மக்கண்ணவனக் கண்ணிற்கண்டான்,

காண்டலும், கண்ணபிரான் மடையுடைந்த வெள்ளமே போல் எழுந்து, மறையவர் மலரடியில் தன் முடி பட வணங்கி வழுத்தி, 'தேவரீர் அடியேனது வேண்டுகோளையும் வேண்டாமலே ஈண்டு அடைந்தமை, யான் இயற்றிய தவமோ? அன்று இத் துவாரகை செய்த அருந் தவமோ? யாதோ அறியேன்! என் நற்றவப் பயன் இன்றே பலித்தது. அடியேனது இல்லமும் தூய்மை அடைந்தது. இனி, அடியேன் பெறத்தகும் பேறு வேறு யாதுளது?' என்று பல்வாறு புகழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

11. நிலக்காற்றும் கடற்காற்றும் உண்டாவது எப்படி?

காலைப் பொழுதிலும் பகற்பொழுதிலும் நிலத்திலிருந்து கடலை நோக்கி அடிக்குங் காற்றுக்கு **நிலக்காற்று** என்று பெயர். மாலைப் பொழுதில் கடலிலிருந்து நிலத்தை நோக்கி அடிக்குங் காற்றுக்குக் **கடற்காற்று** என்று பெயர். இவ்விரு வகைக் காற்றும் நாடோறும் மாறி மாறி வருவது ஒவ்வொருவரும் அறிந்த செய்தியே. கடற்காற்று தேகத்திற்கு அதிக ஆரோக்கியத்தைத் தரத்தக்கது. பகற்காலத்தில் சூரிய உஷ்ணத்தின் மிகுதியினால் வாடித் துன்பப்படும் உயிர்கள், மழையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் பைங்கூழ்போல, கடற்காற்றை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன. நிலக்காற்று அவ்வளவாகத் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியமானது அன்று. இனி, மாறி மாறி வீசும் இவ்விருவகைக் காற்றுக்கள் உண்டாவதற்குக் காரணங்களை அடியில் காட்டுகிறோம்:

2. பகற்காலத்தில் சூரியோதய காலம் முதல் நிலத்திலுள்ள கல்மண் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் யாவும், சூரிய உஷ்ணத்தினால் வெகு சீக்கிரம் மிக்க வெப்பத்தை அடைந்து விடுகின்றன. அப்படி உஷ்ணக் கொதிப்பேறிய பொருள்களுக்குச் சமீபமாயுள்ள நிச்சல * வாயுவும் வெகு சீக்கிரத்தில் வெப்பமாய் விடுகின்றது. அந்தப்படி அங்குள்ள வாயு வெப்பமானவுடனே, அது நுண்ணியதாகி மேலெழுந்து வெளிப்

---

* வாயு எங்கும் உள்ள பொருள். அஃது அலை மோதி இடம் விட்டு பெயருகையில் அதற்குக் காற்று என்று பெயர்; அங்ஙனமின்றி அஃது இயக்கமற்று நின்ற நிலையில் இருக்கும்போது அதற்கு நிச்சலவாயு (Air) என்று பெயர்.

பரப்பில் போய்விடுகின்றது. அதே காலத்தில் கடலிலுள்ள தண்ணீரும் சூரிய உஷ்ணத்தினால் வெப்பமாகிக்கொண்டே வருகிறது. ஆனால், கல் மண் முதலிய கனமான பொருள்கள் உஷ்ணத்தை எவ்வளவு விரைவில் கிரகித்துக்கொண்டு வெப்பமாகின்றனவோ அவ்வளவு விரைவில் கடலிலுள்ள தண்ணீர் உஷ்ணத்தைக் கிரகிப்பதில்லை. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கொஞ்சம் மணலையாவது, சில கற்களையாவது ஒரு புறத்திலும், தண்ணீரை ஒரு பாத்திரத்தில் வார்த்து அதை மற்றொரு புறத்திலும் வெயிலில் ஒரு மணி நேரம் வரையில் வைத்துப் பார்ப்போமாயின், அந்தக் கற்களுக்கும், மணலுக்கும் உண்டாகும் உஷ்ணக் கொதிப்பு எவ்வளவோ அதில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கும் அந்தப் பாத்திரத்தி லுள்ள தண்ணீருக்கு உண்டாகாமல் இருப்பதை நாம் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். அந்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளாகவே அத் தண்ணீரின் உஷ்ணத்தையும், அது வார்க்கப்பட் டிருக்கிற பாத்திரத்தின் உஷ்ணத்தையும் தொட்டு ஒத்திட்டுப் பார்க்கையில், தண்ணீரைவிட அப்பாத்திரம் மிக்க வெப்பமாயிருப்பதை நாம் நன்கு அறியலாம். ஆகையால், கடல் நீரைவிடக் கல் மண் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் விரைவில் வெப்பத்தை யடைகின்றன. அப்படி வெப்பத்தை யடையும் நிலத்தி லிருந்து மேலெழுந்து செல்லும் நிச்சலவாயு இருந்த இடத்தை நிரப்பும்படி கடல்நீரின் மேற்புறமாயுள்ள குளிர்ச்சியான நிச்சலவாயு நிலத்தை நோக்கி அடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தப்படிக் கடலிலுள்ள நிச்சலவாயு நிலத்தை நோக்கி மோதும் போதுதான் அதற்குக் கடற்காற்று என்னும் பெயர் ஏற்படுகிறது.

3. நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் உஷ்ணத்தை எவ்வளவு விரைவில்கிரகித்து வெப்பத்தை அடைகின்றனவோ அவ்வளவு விரைவிலேயே அவை உஷ்ணத்தை வெளி விட்டுக் குளிர்ந்து போகின்றன. அந்தப்படி அவைகள் சூரிய அஸ்தமனத்துக்குப் பின்பே குளிரத் தொடங்குவதனுல் வெகு சீக்கிரத்தில் அவைகள் குளிர்ந்து சில்லென்று போய்விடுகின்றன. கடலிலுள்ள நீர், சூரிய உஷ்ணத்தை எவ்வளவு மெதுவாகக் கிரகிக்கின்றதோ அவ்வளவு மெதுவாகவே அந்த உஷ்ணத்தை வெளி விட்டுக் குளிர்கின்றது. ஆகையால், சூரிய அஸ்தமனத்துக்குப் பின் மறுநாள் சூரியோதயம் வரையில் நிலத்திலுள்ள மண் கல் முதலிய திண்ணிய பொருள்கள் யாவும் குளிர்ந்திருக்குங் காலத்தில் கடலிலுள்ள நீர் உஷ்ணமாகவே இருக்கின்றது. இரவிலும் வைகறையிலும் கடலிலாவது தடாகங்களிலாவது ஸ்நானஞ் செய்ய இறங்கும்போது தண்ணீர் உஷ்ணமா யிருப்பதை நாம் அனுபவ சித்தமாகக் காண்கிறோம். உஷ்ணமா யிருக்கும் பகற் காலத்தில் சீதளமா யிருக்கவும், சீதளமா யிருக்கும் இராக்காலத்திலும், பிராதக் காலத்திலும் உஷ்ணமா யிருக்கவும் தண்ணீருக்கு இயல்பை அமைத்து வைத்த கடவுளது கருணையே கருணை!

வாவியுறை நீரும் வடநிழலும் பாவகமும்
....
மேன்சீத காலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனில்
இன்பாருஞ் சீதளமா மே.'

தடாகத்து நீரும், ஆலமா நிழலும், பாவுகல் போட்ட கருங்கற் கட்டடமும் சீதளகாலத்தில் வெப்பமாயும் உஷ்ணகாலத்தில் சீதளமாயும் இருக்கின்றன என்று

தமிழ்ப் புலவர்கள் இவ் வுண்மையை நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே அறிந்து கூறியுள்ளார்.

4. இப்படிக் கடவுள் அமைத்து வைக்காவிட்டால், உஷ்ணகாலமாகிய பகற் பொழுதில் வேறு சீதள ஸ்தானம் இல்லாமையாலும், சீதளகாலமாகிய இராக்காலத்திலும் வைகறையிலும் வேறு உஷ்ண ஸ்தானம் இல்லாமையாலும் உயிர்த் தொகைகள் என்ன பாடுபடும்! இராக்காலத்திலும் பிராதக்காலத்திலும் நிலத்திலுள்ள கல் மண் முதலிய யாவும் குளிர்ந்துபோ யிருக்கும்போது, கடல்நீர் உஷ்ணமாகவே இருக்கிறபடியால், அங்குள்ள உஷ்ணமான நிச்சல வாயு மேலெழுந்து போய்விடுகின்றது. அந்த இடத்தை நிரப்புவதற்காக அப்போது நிலத்தின் மேற்புறமா யுள்ள சீதளமான நிச்சலவாயு கடலை நோக்கி அடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தப்படி நிலத்திலுள்ள குளிர்ச்சியான நிச்சலவாயு கடலை நோக்கி மோதும் போதுதான் அதற்கு நிலக்காற்று என்னும் பெயர் ஏற்படுகிறது.

12. தாய்மொழியை அலட்சியஞ் செய்யாமை

நமது நாட்டுச் சிறுவர்கள் தற்காலத்தில் அங்கிலேய பாஷையிலும், அப்பாஷை வாயிலாக அங்ககணிதம், பீஜகணிதம், க்ஷேத்திரகணிதம் முதலிய பற்பல கணித சாஸ்திரங்களிலும், மனோதத்துவ லக்ஷண சாஸ்திரத்திலும், தர்க்க சாஸ்திரத்திலும், பௌதிக லட்சண சாஸ்திரத்திலும், வானசாஸ்திரம் முதலிய அளவிறந்த சாஸ்திரங்களிலும் மிக்க தேர்ச்சியடைந்து, பாண்டித்திய சின்னங்களாகிய சிறந்த பட்டங்கள் பெற்றுச் சிறப்படைதல், நம்மனோர் யாவர்க்கும் பெருமகிழ்ச்-

சியை விளக்கின்றது. ஆயினும், அம் மகிழ்ச்சியை அறவே கெடுத்து நம்மனோரைப் பெருந் துக்கத்துக்கு இலக்காக்கத் தக்கதோர் பெருங்குறையும் உளது. அக்குறை நந்தம் சிறுவர்கள் தம் தாய்மொழியை முற்றும் புறக்கணித்து வருவதேயாம். அங்கில பாஷையில் தேர்ச்சி யடைந்து பரீக்ஷைகளில் தேறப் போவாவுடைய ஒவ்வொரு வித்தியார்த்தியும், தன் சுவபாஷையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள அளவுக்குத் தேர்ச்சி யடையவேண்டும் என்னும் நிபந்தனையைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்துப் புலவர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கிற காரணத்தினாற்றான், மாணுக்கர் ஒருவாறு தம் தாய்மொழியின் முகத்திலாயினும் விழிக்கின்றனர். இத்தகைய நிபந்தனை ஏற்பட்டிராவிடில், பல யாண்டுகளுக்கு முன்னரே சுதேசபாஷைகள் இருந்த இடமுந் தெரியாமற் போயிருக்கும். ஒருவன் அந்நியபாஷையில் எவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்து சிறந்த சாஸ்திர உண்மைகளை அறிவானாயினும், அவ்வுண்மைகளைத் தன் மனத்தில் ஆவாகனஞ் செய்து கொள்ளும்போது, குழந்தைப் பருவத்தில் தான் தனக்குத் தெரியாமலே கற்றுக்கொண்ட தாய்மொழியே அவனுடைய மனத்திற் பேசிக்கொள்ளும் பாஷையா யிருக்கிறதென்னும் வாய்மை ஒவ்வொருவருக்கும் அநுபவ சித்தமானது. ஆகையால், இப்படிப்பட்ட தாய்மொழியை ஒருவன் முற்றுங் கைசோரவிட்டு, அந்நிய பாஷையில் தேர்ச்சியடையப் போவாக் கொள்ளுதல், முதற் பணமில்லாமலே வட்டியைச் சேகரிக்க முயல்வதை ஒக்கும்.

2. இக்காலத்தில் அங்கில பாஷையில் கல்வி பயின்றுவரும் சில இளம்பக்குவிகள் சுவபாஷையில்

பிறருடன் வசனிப்பதும் பிறர்க்கு எழுதுவதும் தமக்கு அதிகௌரவமென்று மதிமயக்கங் கொள்ளுகின்றார்கள். அவர்தம் பேதைமை, அம்மம்ம, பரிதபிக்கத்தக்கதாம்! சுவபாஷையில் சாதாரண விஷயங்களையும் வசனிப்பதற்கு வேண்டிய சொற்கள் அவர்களுக்கு முற்றுந் தெரியாமையே அவர்கள் அங்ஙனந் துரபிப்பிராயங் கொள்ளுவதற்கு ஏற்ற காரணமாகும். டைம், ரெடி-லேட், க்ளீன் முதலிய அங்கில மொழிகளைச் சிறுவர்கள் தம் வீட்டிலும் வழங்குவதனால், ஸ்திரீகளும் அச் சொற்களைப் பெருமையாகக்கொண்டு பேசுகின்றனர். இவ்வண்ணம் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாரும் அங்கிலேய வார்த்தைகளையே சாமானிய விஷயங்களுக்கும் உபயோகித்துக்கொண்டு வருவார்களானால், அந்தோ, நந்தம் தாய்மொழியின் கதி என்னாவது! சாதாரணமாக வசனிப்பதற்கு வேண்டிய முக்கியமான சொற்களும் வழங்காமற் போகின்றமையால், நம் தாய்மொழி முற்றும் ஒளிமழுங்கிப் புனிதங்குன்றி க்ஷீணித்து விடுமன்றோ?

3. நம் தேயத்தின் ஒரு பெரும் பகுதியாகிய வங்காள (Bengal) வாசிகள் அங்கிலேய பாஷையின் உருசியினால் மதி மயங்கித் தம் சுவபாஷையாகிய பங்காலி பாஷையைச் சில யாண்டுகளுக்குமுன் வரையில் முற்றும் அலட்சியம் செய்துவந்தனர். அவர்களுடைய ஸ்திரீகளும் அங்கிலேய பாஷாபிமானத்தினால் புருஷர்களைப் போலவே நடிக்கத் தலைப்பட்டனர். இவ்விபரீதத்தைக்கண்ட சில தேசாபிமானிகள் அங்கு அடிக்கடி பற்பல உபந்நியாசங்கள் செய்து மாந்தரின் மதிமயக்கத்தை மாற்றிய காரணத்தினால், இப்போது பங்காலி

பாஷை அந்நாட்டில் யாவராலும் போற்றிக் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. அங்கிலேய பாஷையில் அதிக பாண்டித்தியம் அடைந்து, சிறந்த பி. ஏ., எம். ஏ., பட்டங்கள் பெற்ற வித்துவச் சிரோமணிகளாகிய சில பங்காலிகள் ஒருவர்க்கொருவர் கடித சம்பாஷணை செய்யும்போதும், சுதேசாசார சம்பந்தமான கூட்டம் கூடும்போதும், தத்தம் கிருகங்களில் வசனிக்கும்போதும், மற்றும் அநேக சந்தர்ப்பங்களிலும் சுவபாஷையை யன்றி அங்கில பாஷையையாவது அப்பாஷையின் வார்த்தைகளையாவது கூடுமானவரையில் உபயோகிக்கலாகாது என்று பெருஞ் சபதம் பண்ணிக்கொண்டு, ஒரு கட்டுப்பாடாயிருந்து வருகின்றார்கள். அன்றியும், அச் சுவபாஷையில் இப்போது சில பத்திரிகைகளை, அங்கிலேய பாஷா ஞானிகளாகிய சில சிறந்த பங்காலிப் பண்டிதர்கள் நடத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அங்கிலேய பாஷையிலே எழுதப்பட்ட சில சிறந்த பத்திரிகைகளைப் போலவே பங்காலி பாஷையில் எழுதப்பட்டு வரும் அப்பத்திரிகைகளும் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. நமது பங்காளத்துச் சகோதரர்கள் செய்து கொண்ட வண்ணம் ஒருவித சங்கேதத்தை இத்தேசத்து ஏனைய பிரதேசவாசிகளும் செய்துகொள்வது சர்வோத்தமமாகும்.

4. நம்முடைய தேசத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வாராத அப்பியாசங்கள் முதலியவற்றிற்கும், இங்கு அகப்படாத பண்டங்கள் முதலியவற்றிற்கும், நமது சாஸ்திரங்களில் கூறப்படாத கோட்பாடுகள் முதலியவற்றிற்கும் சுவபாஷைகளில் வார்த்தைகள் அகப்படு-

வது துர்லபந்தான். அப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்காக மாத்திரம் அந்நிய பாஷையிலுள்ள வார்த்தைகளைக் கையாள வேண்டியது இன்றியமையாததே.

5. அந்நிய ஜாதியாருடன் கூட்டுறவு கொண்டு வருகையில், அவர்களுடைய நடை யுடை பாவனைகள் நம்மிடத்துப் படிவனபோல், அவர்களுடைய பாஷையின் சொற்களும் நம்முடைய பாஷையில் பையப் பையப் புகுவது இயல்புதானே.

'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே.'

இரண்டு ஜாதியார் ஒருவரோடொருவர் கலந்து உறவாடும்போது, அவர்களுடைய பாஷைகளும் உறவாடாமற் போகமாட்டா. முகம்மதியர் இத் தேசத்தை அரசாண்டு வருகையில், அவர்களுடன் நம்மவர் கலந்து உறவாட நேர்ந்த காரணத்தினால் தயார், ஆஜர், பதில், பத்திரம், பந்தோபஸ்த், உஷார் முதலிய சொற்கள் நம் பாஷையில் இடம் பெற்றுவிட்டன. அந்நிய தேசத்தார் நம் தேசத்து அரசர்களாக இருப்பார்களாகில், அவர்களுடைய நடையுடை பாவனைகளும் வார்த்தைகளும் சாதாரணமாக நம் மனத்தைக் கவர்ந்துவிடும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

6. நம் தேசத்து வாலிபர்கள் தம் சுவபாஷைகளை அலட்சியஞ் செய்து வருவதனால் விளையும் தீமைகளில் மற்றும் சிலவற்றை ஈண்டுக் கூறுவோம்: நம்மைத் தற்காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் அரசாண்டு வருகிற காரணத்தினாலேயே அங்கில பாஷை உயர்ந்தது என்றும், நாம் ஆளப்படுபவர்களா யிருக்கிற காரணத்தினாலேயே நம் தேச பாஷைகள் தாழ்ந்தன என்றும்

அநேகர் மதிமயக்கங் கொள்ளுகிறார்கள். அத்தகையோர், அங்கில பாஷையிலேயே முழுவதும் எக்காலத்தும் வசனித்துக்கொண்டிருப்பது பெருங் கௌரவம் என்றும், அங்ஙனம் வசனிக்கச் சக்தி போதாவிடத்து அப் பாஷையின் பதங்களையேனும் சுவபாஷையின் பதங்களுடன் இடையிடையே கலந்து பேசுவதே ஒருவிதத்தில் கௌரவம் என்றும், இவ்விரு வகையான சக்தியும் அமையப்பெறாத சுதேசிகள் சுதேச பாஷையில் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாயிருக்கினும், அவர்கள் நன்கு மதிக்கப்படுவதற்கு எவ்வளவும் அருகரல்லர் என்றும் துரபிப்பிராயங் கொள்கின்றனர். இத்தகைய துரபிப்பிராயங் கொண்ட சில சிறுவர்கள், தம் சர்வகலாசாலையில் கல்வி பயின்று, உயர்ந்த பரீட்சைகளுக்குப் போகும்போது, அங்கிலேய பாஷையிலானும், வேறே கணிதம், தர்க்கம், பூகோளம், சரித்திரம் முதலியவற்றுள் எதிலாயினும் போதுமான அளவுக்குத் திறமை பெற்றிராத காரணத்தால் பரீட்சையில் தவறுவார்களாகில், அவர்கள் தம்முடைய நண்பர், உறவினர் முதலியோர், 'எந்தப் பாடத்தில் தவறிப்போனீர்?' என்று பரிந்து உசாவுகையில்,வாஸ்தவத்தில் சுவபாஷையில் தவறிப்போகாமலிருந்தும், அதிற்றான் தவறிப் போனதாகப் பொய்யுரை கூறிப் போலிக் கௌரவம் பாராட்டிக் கொள்ளுகின்றனர். தாய்மொழியில் தவறுவது ஏனைய பாடங்களில் தவறுவதைக் காட்டிலும் அதிக அவமானமானதென்பதை அன்னோர் உணர்ந்திலர் போலும்!

7. நந்தம் சிறுவர்கள் உண்மையில் அங்கில பாஷையிற் சிறந்தோங்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம்

சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தவர்க்கிருக்குமாயின், அவர்கள் பிரதமத்தில் சுதேசச் சிறுவர்களைத் தம் சுவபாஷையில் நல்ல பாண்டித்தியம் அடையுமாறு செய்வது அத்தியாவசியகம் என்று, சில வருடங்களுக்கு முன் இச் சென்னையில் துரைத்தனத்தார் சார்பிலே நியாய துரந்தர மஹா நிபுணரா (Abvocate - General) யிருந்த கன்னிங்ஹாம் துரையவர்கள் ஓர் உபந்நியாசம் செய்தனர். சர்வ கலாசாலைப் பரீட்சைகளில் தேறவேண்டிய சிறுவர்கள் தத்தம் சுவபாஷையில் மொத்த எண்ணில் நான்கிலொரு பாகம் பெற்றால் போதும் என்று முன்னே ஏற்பாடு செய்திருந்த இச் சென்னைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கப் புலவர்கள், இப்போது சுவபாஷையிலே மொத்த எண்ணில் மூன்றில் ஒருபங்கு பெற்றால்தான் அவர்கள் பரீட்சையில் தேறினவர்களாக எண்ணப்படுவார்கள் என்னும் நிபந்தனை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் உசிதமான நிபந்தனையென்று யாம் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றோம். சுவபாஷையிலே மொத்த எண்ணில் ஒவ்வொரு சிறுவனும் குறைந்தது செம்பாதியாவது பெறவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தால் பின்னும் உசிதமா யிருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

8. ஒருவன் அந்நிய பாஷையைக் கற்கப் புகுவதன்முன், குறைந்தது நாலைந்து வருடமாவது தன் சுவபாஷையிலே இலக்கண இலக்கிய ஞானம் பெற்றிருப்பது பெரும் பயனை யளிக்கும். பின்னர், அவன் அந்நிய பாஷையைக் கற்கப் புகுவானாயின், அஃது அவனுக்கு அதிலேசாய் வந்துவிடும். ஏனெனில், சற்றேறக் குறைய, சகல பாஷைகளும் ஒரே மாதிரி-

யான மூலாதாரக் கோட்பாடுகளை அனுசரித்தே அமைந்திருக்கின்றன. இப்போது நமது துரைத்தனத்தார் சிறுவர்களின் கல்வி அபிவிருத்தி விஷயத்தில் மிக்க நாட்டம் உடையவர்களாகி, அளவிறந்த உசிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றார்கள்; ஆயினும், ஒருபெருங்குறை எமக்குப் புலப்படுகின்றது. அஃது யாதெனில் — இப்போதைய ஏற்பாட்டின்படி சிறு குழந்தைகள் முதலில் தத்தம் சுவபாஷையின் நெடுங்கணக்கை ஆரம்பிக்கும்போதே ஆங்கில பாஷையின் நெடுங்கணக்கையும் ஆரம்பித்து கற்கவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இஃது ஒரு பெருங்குறையென்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. சிறுவர் அங்கிலேய பாஷையின் எழுத்துக்களையும், அசைகளையும், சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் கற்கும்போது எவ்வளவு சிரமம் அடையவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்களோ, அவ்வளவு சிரமத்தைத் தம் சுவபாஷையின் எழுத்துக்களையும், அசைகளையும், சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கற்கும்போதும் அடையவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்கள். இவ்வாறே அங்கில பாஷையில் முதற்பாட புஸ்தகம் படிக்கும் சிறுவர்கள் சுவபாஷையில் முதற்பாட புஸ்தகத்தைத்தான் வாசிக்க வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றனர். ஆகவே, அங்கிலேயவகுப்புப் பாடங்களும் சுவபாஷைவகுப்புப் பாடங்களும் சிறுவர்களுக்கு ஒரு தன்மையனவாகவே இருக்கின்றன. இதனால், அந்நிய பாஷையாகிய அங்கிலேய பாஷை சிறுவர்களுக்கு எவ்வளவு பிரயாசையாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு பிரயாசையாகவே சுவபாஷையும் அவர்களுக்கு இருக்கின்றது. இளமைப் பருவத்தில் சிறுவர்களுக்கு அதிக பிரயாசை கொடுப்-

பதனுல், அவர்களுடைய மனோபலமும் தேகபலமும் குன்றி விடுகின்றன. இப்படி யாகுமானுல், அவர்களுடைய வாழ்நாள் எல்லாவிதத்திலும் க்ஷீணித்துப் போகுமே! அங்கில பாஷையின் இலக்கணத்தைக் கற்கத் தொடங்குமுன், ஒவ்வொரு வித்தியார்த்தியும் தன் சுவபாஷையின் இலக்கணத்தைச் செவ்வையாய் வாசித்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், அந்நியபாஷையிலுள்ள சொற்களுக்குள்ளே பெயர் வினை இடை உரி என்னும் பாகுபாடுகளையும், வாக்கியங்களில் அச்சொற்களுக்குள்ள சம்பந்தங்களையும், இன்னும் பாஷைநடையைச் சேர்ந்த பல அமைதிகளையும் அறிந்து கொள்வது அதிக துர்லபமாக முடியும்; ஆகையால், அந்நியபாஷையைக் கற்கத் தொடங்கும் ஒருவன், தன் சுவபாஷையைக் குறைந்தது நாலைந்து வருடம் வரையிலாயினும் கற்றுத் தேர்ச்சியடைவானுகில், அவ்வந்நிய பாஷையை அவன் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளக் கூடியவனுவான் என்பது நிச்சயம்.

9. மேற்கண்ட காரணங்களினுல் பிரதமத்திலேயே நம் தேசத்துச் சிறுவர்கள், இக்காலத்துக் கல்வி ஏற்பாட்டின் குறைவினுலே, தம் சுவபாஷையை அந்நிய பாஷையைப்போலவே பாவிக்க வேண்டியவர்களாகின்றூர்கள். இதனுல், அங்கிலேய பாஷையில் அவர்கள் விரைவில் தேர்ச்சியடையக் கூடாதவர்களாகின்றூர்கள். இங்கிலாந்திலே அங்கிலேய பாஷையில் பாண்டித்தியம் பெற்ற பல கனவான்கள் ஐரோப்பாகண்டத்தில் வழங்கும் பற்பல பாஷைகளையும், நம் தேசத்துக் கஷ்டமான சம்ஸ்கிருதம் திராவிடம் முதலிய பாஷைகளையும் நாலைந்து வருடங்களுக்குள்ளே கற்றுத் தம்-

முடைய சுவபாஷையிலே மொழி பெயர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய நிபுணத்துவம் அடைந்து விடுகின்றார்கள். அவர்கள் அங்ஙனம் ஆவதற்குக் காரணம் யாது? தம்முடைய சுவபாஷையில் அடைந்த தேர்ச்சியே அதி சீக்கிரத்தில் ஏனைய பாஷைகளிலும் அடையும் தேர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. இத்தேசத்துக் கல்விமான்களுக்குள் அநேகர் தம் சுவபாஷையிலுள்ள கிரந்தங்களை அங்கிலேய பாஷாந்தரம் அதிலேசாகச் செய்யக் கூடியவர்களாயிருந்து அங்கிலேயர்களுக்குப் பயன் படுகின்றார்களே யன்றி, அங்கிலேய பாஷையிலுள்ள கிரந்தங்களைத் தமது சுவபாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துத் தம் நாட்டவர்களுக்குப் பயன்படுவதில்லை. இஃது என்ன விபரீதம்! அங்கிலேய கனவான்கள் தம் தேசத்திடத்தும் தம் தேசத்தாரிடத்தும் கொண்டிருக்கும் அபிமானம் நம் தேசத்துக் கனவான்களுக்கு நம்முடைய நாட்டிடத்தும் நாட்டவரிடத்தும் இல்லைபோலும். அந்நிய பாஷையில் அடைந்திருக்கும் அவ்வளவு தேர்ச்சி, அக் கனவான்களுக்குத் தம் சுவபாஷையில் இராமையே அதற்குக் காரணம். இத்தேசத்துக் கனவான்கள் அநேகர் இராமாயணம் பாரதம் முதலிய காவியங்களின் சரித்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகையில், அங்கிலேயர் அங்கில பாஷையில் தம் நாட்டவருடைய உபயோகத்துக்காகச் செய்து கொண்ட மொழி பெயர்ப்பையே எடுத்து வாசிக்கின்றார்கள். இஃது அங்கிலேயர்களுடைய நகைப்புக்கு எவ்வளவு இலக்காகும்!

10. இக் காலத்திலே நமது சிறுவர்கள் வித்தியாரம்பஞ் செய்யும்போதே சுவபாஷையையும் அந்நிய

பாஷையாகிய அங்கிலேய பாஷையையும் ஏககாலத்தில் ஒருபடித்தாகக் கற்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறபடியால், அவ்விரண்டு பாஷைகளும் ஒருதன்மையனவாகவே கஷ்டத்தைப் பயக்கின்றன என்று முன்னமே கூறினேம். பிறகு, அவர்கள் மேல்வகுப்புகளுக்குச் செல்லும்போது, சுவ பாஷையைப் படிப்பதெல்லாம் ஒரு மணி நேரந்தான். மற்ற ஐந்து மணி நேரமும் அங்கிலேய பாஷையையும், அந்தப் பாஷை வாயிலாகக் கணிதம், பூகோளம், சரித்திரம், தர்க்கம் முதலிய பாடங்களையுமே அவர்கள் கவனிக்க வேண்டியவர்களா யிருக்கிறபடியினால், தினம் ஒரு மடங்கு சுவ பாஷையில் நாட்டமும், அதற்கு ஐந்து மடங்கு அந்நிய பாஷையில் நாட்டமும் அவர்கள் வைக்க வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்கள். இந்த ஸ்திதியிலே அவர்களுக்குச் சுவ பாஷையில் எங்ஙனம் உருசியும், ஞானமும் பிறத்தல் கூடும்? எதை வாசிப்பது ஒருவனுக்குச் சுலபமா யிருக்கின்றதோ, அதிலேதான் அவனுக்கு உருசியுண்டாகும். மேற் போந்த நியாயங்களினால் சுவ பாஷை, அங்கிலேய பாஷையைக்காட்டிலும் சிறுவர்களுக்குக் கஷ்டமா யிருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு அஃது அங்கிலேய பாஷையைவிட உருசி குறைந்ததாகக் காட்டுகிறது; இஃது இயற்கையே.

11. ஒவ்வொருவனும் இளமைப் பருவத்திலேயே தன் தன் தேசாசாரம், மதலட்சணம், தெய்வலக்ஷணம் முதலியவைகளைத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். அதற்குச் சுவ பாஷையின் ஞானம் இன்றியமையாதது. ஆகையால், தாய்ப் பாஷையில் ஞான சூனியர்களா யிருக்கும் சிறுவர்கள், பெரும்பாலும் தெய்வ நம்பிக்கை

யற்றவர்களாயும், தேசாசார முதலியவைகளை உணராதவர்களாயும் இருக்கின்றனர். இந்த ஸ்திதியைக்காட்டிலும் நமது தேசத்துச் சிறுவர்களுக்கு வேறே ஈன ஸ்திதியும் உண்டோ? மேற்காட்டிய நியாயங்களைச் சித்த சமாதானத்துடன் கவனித்து, நம் தேசத்துச் சிறுவர்கள், தத்தம் தாய்ப் பாஷைகளை அலட்சியம் செய்யாம லிருப்பார்களாக.

13. அடக்கமுடைமை

'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆர்இருள் உய்த்து விடும்.'

அறிவுள்ளவனே அரிய பெரிய புரவலன்; அவனுக்குத் தன் உள்ளத்திலேயே ஓர் ஆட்சி யுண்டு; அறிவு, ஆள்பவன் என்னும் அரியணையின்மேல் வீற்றிருந்து, செங்கோல் செலுத்தும். அவனுடைய அந்தக்கரணங்கள் எல்லாம் வணக்கமுள்ள ஏவலரைப் போல் அவனைப் பணிந்து நிற்கும். அவ்வரசு சிற்றரசாகக் காணப்படினும், அதன் அரசன் மிக்க செல்வாக்கும், சிறப்பும் உள்ளவனாகி, சக்கரவர்த்தியினும் மேம்பட்டவன் ஆவான். அந்தக்கரணமும் அறிவும் ஒற்றுமையின்றி, என்றும் ஒழியாத உள்ளூர்க் கலகமேபோல், தம்முள் சச்சரவு நடத்திக்கொண்டே இருக்கும். இவ்விரண்டினுள் எது மேற்கொள்ளுமோ அதற்குத் தக்கவாறு நாம் நல்லோராவதும், தீயோராவதும் ஏற்படும். நாம் புலன்களையடக்கி, அவற்றை அறிவோடு இணங்கச் செய்யவல்லோமாயின், அதனால் ஏற்படுவது போன்ற பேரானந்தம் வேறொன்றும் இராது.

2. பகைவரது கூரிய அம்பினும், அடங்காப்புலன்களே கொடியனவாகும்; அவற்றிற்கு நாம் ஆட்பட்-

டிருத்தல், பகைவரிட்ட பெரிய விலங்கில் அகப்பட்டிருத்தலினும் கொடிது. தன்னைக் கெடுக்கும் நெஞ்சுக்குக் குற்றேவல் செய்பவன், பிடிபட்ட களிற்றுக்கு ஒப்பாவான். இயற்கையில் சினமுள்ள ஒருவன், சான்றோர் இனத்தைச் சார்ந்திருத்தல் வேண்டும் ; அவ்வாறு செய்வதனால், அவன் எளிதில் நற்குணம் உள்ளவனாகலாம் ; அதனால், ஒழுக்கமும் குணமும் மாத்திரமே அல்ல, அவனது விருப்பமும் அவனை அறியாமலே சீர்பெறும். தன்னை அடக்கி ஆள்பவன் இவ்வுலகத்தையும் அடக்கி ஆள்கின்றான் ; நாம் மற்றவர்களை அடக்கி ஆள்வதிலும், நம்மை நாமே அடக்கி ஆள்வது மிகச் சிறப்புடையதாகும்.

'நின்னை யறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே
பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன் — நின்னை
அறப்பெறு கிற்பனேல் பெற்றேன்மற் றீண்டு
துறக்கம் திறப்பதோர் தாள்.'

3. பிறர் நமக்கிழைத்த சிறு பிழைகளை எண்ணாமல், அவற்றை மறப்பதே நன்று ; அவற்றை மறப்பதனால் நாம் உயர்ந்தோராவோம் ; மறவாமல், தீங்குக்குத் தீங்கு இழைப்போமாயின், அவரினும் நாம் இழிந்தோரேயாவோம்.

'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.'

4. சினம் என்பது, மனத்திற்குள் தோன்றுவதோர் வெப்பு நோயாம். நோய் நீங்கியபின்பு, துர்ப்பலம் உண்டாவதுபோலவே, சினங்கொண்டவர்களுக்கும், அது நீங்கிய பின்பு, தேகத்தில் பலக்குறைவு உண்டாகும். புலன்களனைத்தையும் ஒருங்கே அடக்கி

ஆள்வது சிலருக்கு மிக்க வருத்தமாதலால், அத்தகையோர் அவற்றை ஒருவாறு நாளடைவிலாயினும் அடக்க முயல்வது நன்று.

> 'உணர்ச்சி யச்சாக உசாவண்டி யாகப்
> புணர்ச்சிப் புலனைந்தும் பூட்டி — உணர்ந்ததனை
> ஊர்கின்ற பாகன் உணர்வுடைய னாகுமேல்
> பேர்கின்ற தாகும் பிறப்பு.'

5. நமது சினம் செல்லுமிடமும் உண்டு, செல்லாத இடமும் உண்டு. நம்மினும் மேலோரைச் சினந்து கொள்ளுதல் புத்தியீனம்; கீழானோரிடத்தில் சினத்தைச் செலுத்துதல் இழிவாகும்.

> 'காவா தொருவன்தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
> ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால் — ஓவாதே
> ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
> காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.'

6. மிகைபடக் கூறப் பழகலாகாது; நமது நாவினின்றும் வார்த்தைகள் வெளிப்படு முன்னரே, அவற்றை ஆய்ந்து அறிந்து உரைத்தல் வேண்டும்.

> 'செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்து
> காக்கின் என் காவாக்கால் என்.'

7. அறிவினும் புலன்களே முற்பிறந்தவை; நாம் பிறக்கும்போதே புலன்கள் நம்மோடு கூடப் பிறந்தன. நாம் அறிவுடையராதற்கு, பிறந்தபின் சிறிது காலம் செல்லும். இந்திரியங்களை, அவற்றின் போக்கின்படி விடாமல், அடக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு கோட்டையைப் பிடித்துக் கொள்ளுவதினும், கரணங்களையெல்லாம் நமது வசமாக்கிக் கொள்ளுதலே சிறந்தது. நியாயாதிபதி ஒருவர், 'ஆசை யற்றவனே தனிகன்; தன்னைத்தான் அடக்கப்பெற்றவனே ஆண்மை யுடை-

பவன் ; மரணத்தை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்பார்ப்பவனே மகா புருஷன் ; மற்றவர்களைப் பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்படேன் : மேற்சொன்ன மூன்றனுள் முற்கூறிய இரண்டைப்பற்றி நான் அவ்வளவாகக் கவலைப்படேன்; மூன்றாவதைப்பற்றி நான் எவ்வளவு கவலை வைத்திருந்தாலும் தகும்' என்று கூறுகின்றார். கோபம் எழும்போதே அதை வேரோடு களைந்துவிட வேண்டும் : ஆரம்பத்தில் அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அது வேரூன்றி விருத்தியாகி, ஆதியில் நகத்தாற் கிள்ளி எறிவதைப் பின்பு கோடரிகொண்டு வெட்டவேண்டுவதாக முடியும். எங்கே அறிவும் நீதியும் அமைந்து குடியிருக்குமோ, அங்கே அமைதியும் ஆனந்தமும் பல்கிப் பெருகும்.

8. மிதமான செல்வமும் பெருந் தன்மையும் இருந்தால், அவ்விடத்தில் அச்சமாவது பொறாமை யாவது கொஞ்சமேனும் இராது. இப்படி வாழ்ந்திருத்தலே இன்புற்று வாழ்ந்திருத்தல் என்று சொல்லப்படும். பொல்லாங்கு இழைத்தற்காகவே அதிகாரத்தை வகிக்கவேண்டும் என்று விரும்புவோர் சிலர் உளர்.

9. ஒன்றைப்பற்றி வாதிக்கும்போது, அகங்காரத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும் பேசலாகாது. ஏனெனில், உண்மை, பகைவருடைய எதிர்வாதத்தினும், தன்னை நிந்திப்பவர்களின் சினத்தீயினும் அதிகமாக வருத்தும். அமைந்து பேசினால்மட்டுமே அறிவிற்கு உண்மை புலப்படும். நாம் அந்தக்கரணங்களை யெல்லாம் நமது வசமாக்கிக் கொண்டாற்றான் நமக்கு மனநிலை உண்டாகுமே யன்றி, அவற்றிற்கு ஆட்படுவதனால் ஒரு போதும் அம் மனநிலை உண்டாகாது. செல்வம், பலம்

முதலியவற்றாலும் மனதிலே உண்டாதல் மிக அரிது. அடக்கமான மனமே சீர்பெறும். முத்தோர் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளாமல், எந்தச் செயலிலும் நாம் பிரவர்த்திப்பது கூடாது; எந்தச் செயலையும் எளிதில் முடிப்பதற்கு இளமைப் பருவம் ஏற்றதாயினும், யோசனைகேட்பதில், முத்தோர் கூறும் வார்த்தையே அமிர்தமாகும். சீர்தூக்கிப் பாராட்டப்படாத இளமைப்பு மறைந்துபோகும்; அதைப் பாராட்டுகிறவன உறுதியற்றவ னாகவாவது குற்றமுள்ளவ னாகவாவது ஆவான்.

10. நம்மிடத்தில் இவ்வுலக இன்பம் குடிகொண்டிருந்தால், அது காரணமாகத் தெய்வபக்தி குன்றிப் போம்; ஆதலால், நாம் இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து, ஈசுவர கிருபைக்குப் பாத்திரராகும்படி பார்க்கவேண்டும். அந்த இன்பம் என்றைக்கும் அழியாததாகும். ஈசுவர கடாக்ஷம் இருந்தால் அதுவே பிறவி நோய்க்கு மருந்தாகும்; புல்லறிவைப்போக்கி, நல்லறிவைத்தரும்; சோம்பலைக் கொன்று பருக்கத்தினைக் காக்கும்; மறதியைப் போக்கி ஞாபகத்தினை நிலைநிறுத்தும்; அச்சத்தை அகற்றி ஆண்மையைத் தரும்; மடத்தைக் கொன்று நல்லறிவை விசாலப்படுத்தும்; தெய்வ நிந்தனையைப் போக்கிப் பக்தியை ஆக்கும்; வீண்பெருமையை அறவே ஒழித்து, விநயத்தைச் செழிப்பிக்கும்.

11. பிறர்கூறும் நிந்தனைக்காக நாம் கிலேசப்படலாகாது; யார் எப்படி நிந்தித்தாலும் அதனை மௌனமாக இருந்து பொறுத்துக்கொள்ளுதலே நன்று.

'மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.'

12. நாம் பிறருடைய செய்கைகளைப்பற்றி விசாரியாமலே, செய்யவேண்டியவற்றை ஆராய்ந்து செய்தல் வேண்டும்; நற்குணங்கள் பலவற்றுள்ளும் நாவடக்கம் மேலானது; நாம் நாவடக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தால், நமது குற்றம் வெளிப்படாது; நாம் பிறருடைய குற்றங்களை அறிவது எளிதாகும். நாம் பெரியோருடைய அநுஷ்டானத்தை அநுஷ்டிக்கையில், குற்றமுள்ளவைகளை நீக்கிக் குணமாயுள்ளவைகளைமட்டும் கொள்ளுதல் வேண்டும். எவரும் சினத்தைப் பொருளென்று கொள்ளலாகாது.

14. வறுமையிற் செம்மை — IV

கண்ணபிரான் குசேலமுனிவரை ஆசனத்தில் இருத்தி நீராட்டி, ஈரம் புலர்த்தி, பட்டாடை சாத்திய பின்னர், நறுமணச் சாந்து பூசி, அறுசுவையோடு நால்வகை உண்டியும் அமர்ந்து இட்டனன்; பின்னும், அம் முனிவர்க்குத் தாம்பூலம் அளித்து, அமளியில் அமரச் செய்தனன்; குசேலர் நெடுந்தூரம் நடந்துவந்த களைப்பினும், வயிறார உண்ட இளைப்பினும் மெய்ம்மறந்து படுத்தனர். அப்போது, கண்ணன் அவர் அருகில் அமர்ந்து, இன்சொற் கூறினன். பின்பு,

'வழிநடந் திளைத்த வேதியன் மலரடி யிரண்டும் என்று
கழுமகிழ் சிறப்ப மெல்ல வருடினன் கமலக் கண்ணன்
பழியில்பல் உபசா ரங்கள் பண்ணவுந் தெரியா தாகி
ஒழிவறு தவக்கு சேலன் ஒன்றும்பே சாதி ருந்தான்.'

ஆயினும், குசேல முனிவர் தம் மனத்தினுள்ளே அக் கண்ணபிரான் அவயவங்களைப் பாதாதி கேசமாகத் தியானித்து, யோகு செய்திருந்தனர். அக்காலத்தே, கண்ணன் முனிவரை நோக்கி, அவரது மனைவி மைந்தர்

முதலாயினரைக் குறித்து, 'அந்தணர் பெரும, நம் மனைவியார் கற்குண நற்செய்கைகள் வாய்ந்தவரோ? நமது உடலினைப் போற்றி வளர்க்கும் தன்மையரோ? நமது வருவாய்க்குத் தக்கவாறு செலவிடும் செய்கை-யரோ? நம் மக்கள் மாண்புடைய குணத்தினரோ? நீவிர் அவர்கட்கு உபநயனம் முதலிய சடங்குகளைக் குறையற நிறைவேற்றினீரோ?' என்பது முதலிய பற்பல செய்திகளைப்பற்றி வினவ, குசேலர் அவற்-றிற்கெல்லாம் ஒன்றும் உரையாது, வாளா இருந்தனர். இருத்தலும், பெருமான், 'என்னை மோனமுற்றிருக்-கின்றீர்? "தோரானேனும் ஏழைமை பேசேல்" என-பதையன்றி, ஒருதச் சித்திரங்களை வெளியிடுதல் நன்-றன்று என இவ்வாறு இருக்கின்றீரோ? அவ்வாறாயின், அது நிற்க. நாம் சாந்தீப முனிவரைச் சார்ந்து, கல்வி கற்றகாலத்தே, கேட்டன யாவும் நினைவிருக்கின்-றனவோ?' என்று வினவினன். அதற்கெல்லாம் குசேலர் தக்கவாறு விடை கூறினர். இவ்வாறு இரு-வரும் அளவளாவி முடிந்த பின்னர், கண்ணன்,

'பந்தனை யகன்ற மேலோய் பற்பல நாட்குப் பின்பு
வந்தனை எனக்கென் கொண்டு வந்தனை

அதனை இன்னே எனக்குத் தருக, என் வாய் ஊறு-கின்றது' என்று, தன் மலர்க்கை நீட்டிக் கேட்டனன்.

௨. அப்போது, குசேல முனிவர் ஒன்றுங் கூற அறியாராய், 'என்னே, இம் மன்னர் மன்னனுக்கு யாம் தருவது யாது? இவற்கு இவ்வவலைக் கொடுத்தல், பாலுண்பானுக்குப் புளிங்காடி கொடுத்து உண்க என்று உபசரித்தலாகுமன்றே' என்று உன்னி, சும்மா இருந்தனர்.

3. அது கண்ட மாயவன், குசேல முனிவரது கந்தையை எடுத்துத் தேடி, அதன் முன்றானையில் முடியிட்டிருந்த சிறு பொதியைக் கண்டு, அதனை அவிழ்த்துப் பார்த்தலும், அதனில் அவலிருக்கக் கண்டான். கண்டு, பெருமகிழ்வு கொண்டு, 'ஆகா, நல்லதோர் சிற்றுணவு நமக்குக் கிடைத்தது!' என்று கூறி, அதில் ஒரு பிடி எடுத்து, வாயில் போட்டுக் கொண்டான். பின்பு, அதனைத் தன் வாயின் இருபுறங்களினும் அடக்கி, உமிழ்நீரில் பதமுற நனைத்தபின், சிறிது சிறிதாகமென்று, பலமுறை தலையை அசைத்து அசைத்து,

'சேறிதரு சுவைத்தீ தென்றும் தேவர்க்கும் அரிய தாகும்
அறிதரு விருப்பின் இல்லின் அமைத்ததே பழைதும் அன்று
குறிதரும் விலைப்பாற் சென்று கோடலில் வளத்ததோ என்று
உறியவை வாரி யுண்டோன் ஒருபிடி அவல்தின் றனே.'

மாயனது மாயச் செயல்களைக் கண்ட குசேல முனிவர் ஒன்றும் உரையாமல் அமைந்திருந்தனர். பின்னர், முனிவர் இரண்டொரு பகல் அங்கேயிருந்து, மூன்றாம் நாள், அவர், தம் அகத்திற்குத் தம்மைச் செலவிடுமாறு கண்ணனிடத்து விடை பெற்றனர். மாதவனும் வாயிற் கடைவரையில் நடந்து வந்து மாதவரை வழிவிட்டான்.

4. வந்தவாறே வறிய கோலத்தோடு செல்லுங் குசேல முனிவரைக் கண்ட மாதர் பலர், கண்ணனது கள்ளவுள்ளத்தைக் குறித்துப் பலவாறு பகர்வாராயினர்: 'அந்தோ, இவ்வந்தணர் யாது கருதி வந்தனரோ! இப்போது வறிதே செல்கின்றனரே! இந்த மாயனை நம்பியும் வரலாமோ! வந்ததும், இவன், அவர் தம் காலில் விழுந்தான், கட்டியணைத்தான், ஆடினான், பாடினான்; புகழ்ந்தான், போற்றினான்; முடிவில் ஒன்றுங் கொடாது

ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டானே! "கடித்த பாக்கும் கொடாத சிற்றப்பன் கடைத்தெரு வரையில் வழி விட்டான்" என்னும் உலகவழக்கேபோல், கடைவாயில் வரையிலும் வந்து வழி காட்டினான். என்னே, இவன் வஞ்சநெஞ்சம் இருந்தவாறு!" எனத் தூற்றுவாராயினர். அவர்களில் ஒருத்தி, 'நாம் வீணே நமது கண்ணபிரானை இவ்வாறு தூற்றலாகாது: அவன் எல்லாம் செய்ய வல்லவன்; அணுவை மலையாகவும், மலையை அணுவாகவும் மாற்றவல்ல ஆற்றல் உள்ளவன்; நல்லோர் எதையும் சொல்லாமலே செய்வர்.

'சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச்செய் வார் சிறியர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே — நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடின்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.'

என்னும் முதுமொழியை நீவிர் அறியீரோ?' என்றாள். அது கேட்ட மற்றொருத்தி, 'ஆம், ஆம், எதனையும் தீர நினையாமல் உரைத்தல் கூடாது: தன் உள்ளத்தில் நினைத்தமாத்திரத்தால் இந்திர பதவியையும் எளிதில் தரவல்ல நமது கண்ணபிரான், இந்த அந்தணருக்குச் சிறிது பொருள் கொடுப்பதையும் சிரமமாக எண்ணுமோ! வந்தவருக்குக் கையில் கொடுத்து அனுப்புவது நல்லோர் வழக்கன்று. அதனால், நமது கண்ணபிரான் அவருக்கு வியப்பு உண்டாகும்படி வேண்டியவற்றைப் பின்பு அவர் தம் அகத்திற்கே அனுப்ப எண்ணியிருக்கலாம்: அல்லது, இப்போதே ஆண்டு அமைத்து விட்டும் இருக்கலாம். அவனது திருவிளையாடலை அறியவல்லார் யாவர்!'' என்றாள்.

5. இஃது இவ்வாறாக, கண்ணன்பால் விடைகொண்ட முனிவர், துவரைப்பதியின் திருவீதிகளைக்

கடந்து, *துறைமுகத்தையணுகி, மாக்கலம் ஊர்ந்து, தம் நகர்ப்புறமாகச் செல்லுங் கால், கந்தை முற்றும் கனக வஸ்திரமாயிற்று ; துளபமாலை துகளில்லாத நவமணி மாலையாய் விளங்கிற்று ; உடலம் பூரித்தது.

6. அது கண்ட குசேலர் தம் யாக்கையை நோக்கித் தாமே ஐயுற்று, அதனைப் பன்முறை பார்த்துப் பார்த்து வியப்புடன் நடப்பாராயினர். ஆண்டுக் கண்ணன் ஏவலினால் ஏவலர் பலர் தொடர்ந்து வந்து, குசேலரது குற்றேவலுக்கு எதிர் நோக்கிச் சூழ்ந்து நின்றனர். அப்போது முனிவர் கண்ணபிரானது நட்பின் திறத்தை உன்னியுன்னி, அவரைப் பலவாறு புகழ்ந்துகொண்டே, சகல ஆடம்பாங்களோடும் தம் சூழலை அடைந்தனர்.

7. ஆண்டு, அவரது பர்ணசாலை முற்றும் சொர்ணசாலையாக மாறியிருந்தது. குசேலர் அது தம்முடைய அகம் என்பதையும் அறியாராய் மயங்கி நின்றனர். 'இஃது என்னே, யாவும் புதுமையாக விளங்குகின்றன! நம்மை நாமே அறிதற்கில்லையே! இது செல்வத்தின் செய்கை யன்றே ; நம் கண்ணபிரான் திருவிளையாடலை என்னவென்று இயம்புவது! அடியவர் எண்ணியதை எண்ணியவாறே ஈயவல்ல கருணாநிதி அவனேயன்றோ' என்று அவனது அருட்டிறத்தை யுன்னித் திகைத்து நின்றனர். தன் மணாளர் மயங்குவது கண்ட சுசிலை, பரிந்து வந்து, அவரை எதிர்கொண் டழைத்தனள்; மக்களும் போவாவுடன் ஓடி வந்து தம் தந்தையைச் சூழ்ந்து மகிழ்ந்தனர். குசேலரது குடிசை குபோன் மாளிகையேபோல் விளங்கிற்று. பொற்குவியலும், நவமணிக் குப்பையும் மூலைக்கு மூலை குவிந்திருந்தன.

சுசீலை அன்று தொடங்கித் தன் மக்களுக்கு வயிறார உணவுகொடுத்து, அவர்களை ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்துக் கண்குளிரக்கண்டு, மகிழ்சிறந்து வாழ்ந்திருந்தனள்.

8. குசேலர் செல்வ வாழ்க்கையைக் கண்டனர். அதனைச் சிலநாள் அனுபவித்த பின்பு, வறுமையே நல்வாழ்வெனக் கொண்டனர். செல்வத்தால் வருவது தீமையே யென்று உணர்ந்தனர். செல்வமே தெய்வபக்தியைக் கெடுப்பது, செல்வமே சிந்தனையை மயக்குவது என்பதை உண்மையுறத் தெளிந்தனர். அதனால், முனிவர் அவ் வாழ்க்கையில் சற்றும் பற்றில்லாதவராய், தாமரையிலைமேல் தண்ணீர் போல், பற்றியும் பற்றாமலும் இருந்து, கண்ணனடிகளைக் கனவிலும் மறவாது, மனமொழி மெய்களால் வழுத்தி வாழ்ந்திருந்து, முடிவில் பரந்தாமத்தை யடைந்து இன்பமுற்றனர். அவர் தம் மக்களும் வளம்பெற வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

15. ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்

ஸர் ஐஸக் நியூட்டன் கி. பி. 1642-ஆடு டிஸெம்பர்மீ 25உ பிறந்தனர். அவர் பிறந்தபோது, ஒரு சிறிய தட்டத்தில் அடங்கக்கூடியளவு சிறிய குழந்தையா யிருந்தனராம். அவர் ஓர் இள வாழைக்குருத்தேபோல் துவண்டு மெலிந்த உடலினரா யிருந்தமையால், அவர் உயிரோடு பிழைத்திருப்பார் என்று எவரும் நம்பவில்லை. ஆயினும், அவர் இந்நிலவுலகில் அடைதற்கரிய கீர்த்தியும் பிரதாபமும் அடைந்து, நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது அவர் சரிதத்தால் நன்குவிளங்கும்.

2. நியூட்டன் குழந்தையா யிருக்கும்பொழுதே அவருடைய தகப்பனார் மரணமடைந்தனர். அவர் தம் தாயார் அவரை அதிக கவனத்தோடும் ஜாக்கிரதை யோடும் வளர்த்து, பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார்; அப்போது அவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. முதலில் அவர் படிப்பிலே அதிகமாகக் கவனஞ் செலுத்திப் படிக்கவில்லை. ஆனால், பின்பு அவர் கல்வியில் கவனஞ்செலுத்தி, அதிகசிரமமெடுத்துப் பாடங்களைச் செவ்வையாய்ப் படித்து வரவே, தம் சகபாடிகளுக்குள் தாமே முதன்மையான ஸ்தானத்தை யடைந்தனர். மாணாக்கர்கள் விளையாடும்பொழுது, ஐஸக் நியூட்டன் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து எதைப்பற்றியாவது யோசித்துக்கொண்டாவது, கடினமான கணக்குகளை ஆராய்ந்து கொண்டாவது, பலவிதமான யந்திரபடங்களை வரைந்து, அவைகள் சரியாயிருக்கின்றனவா வென்று உற்று நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருப்பார். அவர் சாந்தகுணமுடையவர்; ஒருபோதும் சும்மா இராமல், எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் சுபாவமுள்ளவர். அவர் மற்றப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து ஒருபோதும் விளையாடமாட்டார்; ஆனால், அவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டுமகிழ்ந்திருப்பார். காற்றிலே பறக்கவிட்டு விளையாடும் காகிதக் காற்றாடியை அந்நாட்டில் பிள்ளைகளுக்காக நூதனமாகக் கண்டுபிடித்தவர் நியூட்டனே. கடதாசியினாலே ஒருவிதமான கைலாந்தரைப் புதிதாகச் செய்தனர். மேல் நாடுகளில் மாரிக்காலத்தில் காலைநேரம் இருட்டாயிருக்குமாதலால், அவர், தாம் செய்த கடதாசி லாந்தரைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, அதன் வெளிச்சத்திலே பள்ளிக்-

கூடத்திற்கு நடந்து போவார். சித்திரப்படம் வரைவதும் செய்யுள் இயற்றுவதும் அவருக்கு மிகவும் விருப்பமான காரியங்கள்.

3. நியூட்டன் பதினைந்து பிராயம் உள்ளவராய் இருக்கும்போது, தம் தகப்பனாருடைய நிலங்களையும் மற்றச் சொத்துக்களையும் பார்க்கும்படி அவர் தாயார் அவருக்குக் கூறவே, அவர் பள்ளிக்கூடத்தை விடும்படி நேரிட்டது. பொருள்களை வாங்குவதிலேயும் விற்பதிலேயும் அவரைப் பழக்கும்பொருட்டு அவருடைய தாயார் அவரைச் சனிக்கிழமைதோறும் சந்தைக்கு அனுப்புவது வழக்கம். நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரி ஒருத்தியை அவருடைய தாயார் அவருடன் கூட்டி அனுப்புவது உண்டு. சந்தைக்குப் போவதும் வருவதும் நியூட்டனுக்குப் பிரியமில்லை. அவர் குதிரைவண்டியில் ஏறிக்கொண்டு சந்தைக்குப் போவது வழக்கமாகையால், குதிரையை வண்டியில் பூட்டினவுடனே அவர், வேலைக்காரியை விட்டுவிட்டு, விரைந்து போய்விடுவார். லண்டன் நகரத்தில் எங்கேயாவது படிக்கிற இடத்திற்குப்போய், சந்தையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகிற நேரம்வரையில், ஏதாவது நல்ல புத்தகங்களை எடுத்துப் படித்துக்கொண்டிருப்பார்.

4. வயல் வெளிகளிலே ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும்பொருட்டு அவருடைய தாயார் அவரை அனுப்புவதுண்டு; அதுவும் அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஆடு மாடுகளைக் கவனியாமல், கையிலே ஏதாவது புத்தகம் வைத்துப் படித்துக்கொண்டிருப்பார்; அப்பொழுது ஆடு மாடுகள், அயலார் வயலுக்குள் இறங்கிப் பயிர் பச்சைகளையும், கதிர்களையும் மேய்ந்து அழித்துவிடும்.

அதுகண்டு வயதுக்கு உடையவர்கள் நியூட்டனைப் பலவாறு வைது நிந்திப்பார்கள்.

5. ஒருநாள் அவர் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து, தம் கையில் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு, முக்கியமான ஒரு பெரிய கணக்கை ஆய்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவ் வழியே போய்க்கொண்டிருந்த அவருடைய சிறிய தகப்பனார், நியூட்டனது கண்ணும் கருத்தும் அக் கணக்கிலேயே பதிந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவருடைய தாயாரிடம் சென்று, அவரை மறுபடியும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பும்படி சொன்னார். அவ்வம்மை அதற்குச் சம்மதித்து, அவரைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார். நியூட்டன் அதிக உற்சாகத்துடன் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவாராயினர்.

6. அவர் பதினெட்டுப் பிராயமுள்ளவரா யிருக்கும்பொழுது, உயர்தரப் படிப்புக்காகக் கேம்ப்ரிட்ஜ் பட்டணத்திற்குச் சென்று கேம்ப்ரிட்ஜ் கலாசாலையிற் சேர்ந்தார்; நியூட்டன் அப்போது—நக்ஷத்திரம், ஒளி, கணிதம், யந்திரம் முதலியவற்றில் அதிக நிபுணராய் விளங்கினார். நெடுங்காலம் நியூட்டன் அங்கேயே தங்கியிருந்து, அதிக ஜாக்கிரதையோடு படித்துக்கொண்டிருந்தனர். 1655-ஆம் வருஷத்தில் கேம்ப்ரிட்ஜ் நகரத்தில் பயங்கரமான நோய் ஒன்று உண்டாயிற்று. அதனால் அவர் கொஞ்சகாலம் கேம்ப்ரிட்ஜ் பட்டணத்தை விட்டு, அப்பாற் சென்றிருக்க நேர்ந்தது.

7. நியூட்டன் மறுபடியும் கேம்ப்ரிட்ஜ் பட்டணத்திற்கு வந்தபொழுது அதிவிநோதமான தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி யொன்றைச் செய்து, அதனை,

அப்போது இங்கிலந்தின் அரசனுய் விளங்கிய இரண்டாம் சார்லஸ் மன்னனிடத்தே கொண்டுபோய்க் கொடுத்தனர். அரசன் அதனைக்கண்டு அதிசயித்தான். அதுமுதல் நியூட்டனுடைய பெயர் அந்நாடு முழுதும் பாவி விளங்குவதாயிற்று.

8. ஒருநாள், நியூட்டன் தமது தோட்டத்தில் ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழே தனிமையாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவர் ஏதோ ஒரு காரியத்தைப்பற்றி ஆழ்ந்த கருத்துடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தச் சமயத்தில், அவருக்குச் சமீபத்தில் இருந்த ஒரு மரத்திலிருந்து திடீரென்று ஒரு பழம் கீழே விழுந்தது. உடனே அவர் மனத்தில் வேறோர் ஆலோசனை பிறந்தது. 'அந்தப் பழம் பூமியின்மேல் விழக் காரணம் என்ன? அஃது அப்படியே மேலே போயிருக்கக் கூடாதா? அதைப் பூமிக்கு இழுப்பதற்கு ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்கவேண்டும்; அஃது யாது? பூமியா, அல்லது, வேறொன்ரு?' என்று அவர் சிந்தித்தனர். பழத்தை அப்படி இழுப்பது பூமியினிடத்து அமைந்துள்ள ஒருவித சக்தியே என்று உணர்ந்தனர். ஒரு பொருளை மேலேயிருந்து கீழே இழுக்கப் பூமியினிடத்தே அமைந்துள்ள சக்திக்கு, 'மத்தியக் கவர்ச்சி விசை' என்று பெயர்.

9. அடுத்த வருஷத்தில் நியூட்டன் கேம்ப்ரிட்ஜ் சர்வகலாசாலைச் சபையின் அங்கத்தினரில் ஒருவராயினர். அதன் பின்பு, அவர் அங்கேயே உபாத்தியாயராயமர்ந்திருந்து, கடைசியாக அதே கலாசாலையில் கணித சாஸ்திர பண்டித ஸ்தானத்தை வகித்து, அவ்வுத்தியோகத்தை மிக்க திறமையுடன் நடத்திவந்தனர்.

10. அப்பொழுது அவர் அநேக நூதன விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டே இருந்தனர். சில வருஷங்களுக்கு முன்னே — சந்திரன், ஒளி, நக்ஷத்திரம் முதலியவைகளைப் பற்றித் தாம் கண்டுபிடித்திருந்த அநேக காரியங்களைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி யிருந்தனர். அந்த நூலை அநேகர் வாங்கிப் படித்து, அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள் ; நியூட்டன் பெயரை எடுத்துப் பேசாதவர் எவரும் இலர். ஒரு பிரெஞ்சுக்காரன் நியூட்டனுடைய புத்தகத்தை வாசித்துப் பார்த்தபொழுது, 'நியூட்டன், மற்றவர்களைப்போல் உண்கின்றாரா? உறங்குகின்றாரா? அவர் வேறோர் உலகத்திலே வசிப்பவராகத் தோன்றுகின்றதே !' என்று கூறினானாம்.

11. அதன்பின் நியூட்டன், மற்றும் பல சிறந்த புத்தகங்களை எழுதினார். ஒருமுறை அவருக்கு அதிக மனவருத்தம் உண்டாயிற்று ; இருபது வருஷமாக அவர் நாடோறும் அதிக நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவு செய்து, பலவகைப்பட்ட நிறங்களின் தன்மையையும், ஒளியின் தன்மையையும் ஆராய்ந்து அறியப் பிரயாசைப் பட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். கடைசியாக அவைகளைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதி முடித்தனர். அந்த நூலை எழுதி முடிக்க வெகுகாலம் சென்றது. அதனைச் சுத்தமாக எழுதி அச்சுக்கூடத்திற்கு அனுப்பும்படி தீர்மானித் திருந்தனர். அது மாரிக்காலம். ஒருநாள் காலை நியூட்டன் ஆலயத்திற்குப் போயினர். போகும்பொழுது, அந்நூலை, மேஜையின்மீது எரிந்து கொண்டிருந்த மெழுகுவர்த்தி விளக்கின் சமீபத்தில் வைத்துவிட்டுப் போயினர். அவர் அங்கு இல்லாத-

போது காற்றுப் பலமாக அடித்தமையால் விளக்கு அசைந்து அருகிலிருந்த அரிய கையெழுத்துப் பிரதி-யாகிய அந்த நூலின்மேல் தாக்கவே, அஃது எரிந்து கரிந்து போயிற்று. நியூட்டன் ஆலயத்திலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது, அங்கு நடந்திருந்த ஆபத்தைக் கண்டு, அடக்கமுடியாத துக்கங்கொண்டு, பைத்தியம் பிடித்தவரேபோல் திகைப்புற்றிருந்தனர். நெடுநாள்வரையில் அத்துன்பம் அவர் மனத்தைவிட்டு நீங்கவே இல்லை.

12. ஆன் என்னும் மாதுசிரோமணி இங்கிலந்து தேசத்திற்கு இராணியாராகச் சிங்காதனப் பேறு பெற்றபொழுது, அவ்வரசியார், நியூட்டன் கண்டு-பிடித்த நூதனமான விஷயங்களையும் அவருடைய புத்தி சாமர்த்தியங்களையும் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து, அவருக்கு 'நைட்' என்னும் சிறந்த பட்டம் அளித்து அவரைக் கௌரவப்படுத்தினர்.

13. ஐஸக் நியூட்டன், எதையாவது கருத்துடன் ஆலோசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவர் தம்மை மறந்திருத்தல் வழக்கமாம். தமக்கு அருகில் நடக்கும் செய்திகளும் அவருக்குத் தெரிவதில்லையாம். ஒருநாள் வித்துவச் சிரோமணியாகிய சாஸ்திரி ஒருவர் நியூட்-டனைப் பார்க்க அவர் வீட்டுக்கு வந்து காத்துக்கொண் டிருந்தனர். போஜன சமயம் ஆயிற்று; நியூட்டன் போஜனம் பண்ண வரவில்லை. மேஜையின்மீது ஆகாரம் சித்தமாயிருந்தும், நியூட்டன் எழுந்து வருவ-தாக ஏற்படவில்லை. அவரைப் பார்க்க வந்திருந்த அந்தச் சாஸ்திரி நெடுநேரம் காத்துக்கொண் டிருந்-தனர்; நியூட்டன் வரவேயில்லை. சாஸ்திரிக்கோ பசி

அதிகமாயிற்று. ஆகையால், அவர், நியூட்டனுக்காக
மேஜையின்மேல் வைத்திருந்த கோழிக் கறியைச்
சாப்பிட்டுவிட்டு, அதன் எலும்பைமாத்திரம் கிண்-
ணத்திற்போட்டு முன்போலவே அதை மூடி வைத்து-
விட்டு, நெருப்பண்டை உட்கார்ந்து குளிர் காய்ந்து-
கொண் டிருந்தனர். நியூட்டன், கடைசியாகத் தம்
ஆலோசனை முடிந்து, சாப்பாட்டு அறைக்கு வந்தார்.
அங்கேயிருந்த சாஸ்திரியாரைப் பார்த்து, 'உம்மைக்
காக்கவைத்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும்' என்று
வேண்டிக்கொண்டே, 'போஜனம் ஆயிற்றா?' என்று
வினவினார். அதற்குச் சாஸ்திரியார், 'ஆம், ஆயிற்று'
என்றனர். அதன் பின்பு நியூட்டன் நாற்காலியில்
உட்கார்ந்து, போஜனஞ் செய்வதற்காகக் கிண்ணத்-
தைத் திறக்க, அதில் கோழியின் எலும்புகள் நிறைந்
திருக்கக் கண்டு, 'இதென்ன, நான் சற்று முன்னே
சாப்பிட்டதையும் மறந்து போனேனே!' என்று
வியந்து கூறினாராம்.

14. 1704-ஆம் வருஷம் நியூட்டன் ஒளியைப்-
பற்றி ஒரு நூல் எழுதி வெளியிட்டனர். அதனால்
அவருக்கு மிகவும் மேலான கீர்த்தி உண்டாயிற்று.

15. நியூட்டனிடத்தில் விசேஷகுணம் ஒன்று
இருந்தது. அவருக்கு ஒருபோதும் கோபம் வருவ-
தில்லை. ஒருநாள் சாயங்காலம் அவர் சில விஷயங்-
களைப்பற்றி எழுதிக்கொண்டிருந்தனர்; அப்பொழுது
அக்காகிதங்களை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு, தோட்-
டத்திற்போய்ச் சற்று உலவிவிட்டுத் திரும்பிவந்தனர்.
அதற்குள்ளே, அவர் செல்லமாக வளர்த்த ஒரு சிறிய
நாய், அக்காகிதங்களையெல்லாம் கடித்துக் கிழித் துண்டு

துண்டாகக் கிழித்துவிட்டது. அவர் கொஞ்சநேரம் அக் கடிதத் துண்டுகளை அதிக துக்கத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, 'டயமண்ட்' (வயிரம்) என்னும் பெயருடைய அந் நாயை நோக்கித் திரும்பி நின்று, 'ஐயோ, டயமண்ட், நீ எனக்கு எவ்வளவு நஷ்டத்திற்குக் காரணமானாய் என்பது உனக்குத் தெரியாதே!' என்று கூறினர்.

16. நியூட்டனுக்குச் செருக்கு என்பதே கிடையாது. அவர் எல்லாரிடத்திலும் தாழ்மையாகவே பேசுவார். இங்கிலந்து தேசம் முழுதும் அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிற்று. அவர் எழுதி அச்சிட்ட நூல்களெல்லாம் நாடு முழுதும் பரவி, அவருக்கு என்றும் அழியாத புகழை விளைவித்தன. அந்தக் காலத்தில் உயிரோடிருந்த பண்டித சிகாமணிகளுள்ளே தாம் சிறந்தவர் என்பது அவருக்குத் தெரியும்; ஆயினும், அவர் ஒருபோதும் கர்வம் படைத்து, தமது சாமர்த்தியத்தைப்பற்றிப் பெருமை பாராட்டிப் பேசியதே இல்லை. யாராவது எவ்விஷயத்தைப் பற்றியேனும் சந்தேக நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுமாறு அவரோடு சம்பாஷித்தால், அவர் அந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தமக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிட்டு, 'என்னைப்பார்க்கிலும் இவ்விஷயத்தை நன்கு அறிந்தவர் யாரையாவது கேட்டு இன்னும் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்' என்று சொல்வது வழக்கம்.

17. முடிவில், நியூட்டனுடைய மனத்திற்கும், தேகத்திற்கும் சுகவீனம் உண்டாயிற்று. அவர் அதனால் அதிக வேதனை அடைந்தனராயினும், அதைச் சற்றும் வெளிக்குத் தெரிவிக்காமல் கடைசிவரையில்

தம் வேலையை ஊக்கமாக நடத்திக்கொண் டிருந்தார், அவர் மரிக்கும்பொழுது அவருக்கு வயது எண்பத்தைந்து. அவரது சரீரம், 'வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அபே' என்னும் ஆலயத்தில் சமாதி செய்யப்பட்டது. அவருக்கு ஞாபகஸ்தம்பமாக ஒரு கோரியும் கட்டப்பட்டுள்ளது. கேம்பிரிட்ஜ் பட்டணத்திலே நியூட்டன் படித்துக்கொண் டிருந்த சர்வகலாசாலைக்குச் சமீபமாக இருக்கும் ஆலயத்தில் அவரைப்போல் சிலையொன்று செய்து வைக்கப்பட் டிருக்கிறது. அப் படத்திலே நியூட்டன் நீண்ட அங்கி தரித்துக்கொண்டு, வானத்தைப் பார்த்து மிகவும் கருத்தாக ஆலோசித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், 'ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்' என்னும் அவருடைய பெயரை ஜனங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்கு யாதோர் உருக்காட்டும் வேண்டுவதில்லை. அவர் கல்வி விஷயமாகவும், சாஸ்திர விஷயமாகவும் செய்த நன்மைகளே அவருடைய பெயரையும், கீர்த்தியையும் என்றும் நன்கு விளக்காநிற்கும்.

16. தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்தது

வம்மிச சூடாமணி பாண்டியன், சோமசுந்தரக் கடவுள் பொருட்டுத் திருநந்தவனம் ஒன்று உண்டாக்கிச் சம்பக வனமும் வளர்த்து வைத்தான். அதிலே மலர்ந்த சம்பகப் பூக்களைக் கொய்து, இண்டை முதலிய பலவித மாலைகளைத் தொடுத்து, சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குச் சாத்துவித்தான். சம்பகமாலை யணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வியந்து, 'இவர் சம்பக சுந்தரர்' என்று சொல்லி, வணங்கினான். இன்றைக்கும் அக் கடவுளுக்கு அத் திருநாமம்

வழங்குகின்றது. அவருக்குச் சம்பகமாலை சாத்துவித்த காரணத்தினாலே, வம்சிய சூடாமணி பாண்டியனும் சம்பக பாண்டியன் எனப் பெயர் பெற்றான். சம்பக பாண்டியன் சம்பக சுந்தரருக்குப் பணி செய்துகொண்டுவருநாளிலே, இளவேனிற்காலம் வந்தது.

2. அவ்விளவேனிற்காலத்திலே ஒருநாள், சம்பக பாண்டியன், தன்னுடைய தேவிமாரோடும், வெப்ப நீக்கத்தின் பொருட்டு, அச் சம்பகவனத்தில் ஒரு சந்திரகாந்தக் குன்றில் இருந்தான். அவனுக்கு நேரே, ஒரு சுகந்தமணம் தோன்றும்படி, தென்றற் காற்று வீசிற்று. பாண்டியன், அவ் வாசத்தை மோந்து, 'இஃது ஒரு திவ்விய வாசம்; தென்றற் காற்றானது சோலையில் விளைகிய வாசமன்று. காற்றுக்கும் வாசமில்லை. இஃது எவ்வாசமோ!' என்று நினைந்து, தன்னுடைய தேவியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்! அஃது அவளுடைய கூந்தலின் வாசமாயிருந்ததைக் கண்டு, 'இவ்வாசம் எவர்க்கும் தெரியாது' என்று நினைந்து மகிழ்ந்து, இவ் வாசம் கூந்தலுக்கு இயற்கையோ, செயற்கையோ!' என ஐயங்கொண்டான். 'நான் ஐயுற்ற கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து, பாடல்செய்வாராயின், அவரே இவ்வாயிரம் பொன்னுக்கும் உரியர்' என்று சொல்லி, ஒரு பொற்கிழியை ஏவலாளர் கையிற் கொடுத்தான். அவர்கள் அதைக் கொண்டுபோய்ச் சங்கமண்டபத்தின் முன்னே தூக்கினார்கள். சங்கப் புலவர்கள் எல்லாரும், தனித்தனியே ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து, பாண்டியனுடைய மனக்கருத்தை அறியாது வருந்தினார்கள்.

3. அப்பொழுது ஆதிசைவருள் ஒருவனும், தந்தை தாய் இல்லாதவனும், பிரமசாரியும், விவாகத்-

தில் விருப்புடையவனுமாகிய தருமி என்பவன், சோம-சுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியை அடைந்து வணங்கி, 'எம் பெருமானே, அடியேனுக்குத் தந்தையும் தாயும் இல்லை; விவாகத்தில் விருப்பமுற் றிருக்கிறேன். அதற்குப் பொருள் சிறிதும் இல்லை. அடியேன் வேத சிவாகமங்களெல்லாம் ஓதினேனாயினும், இல்வாழ்க்கை-யின்றி உமது பூசைக்கு அருகனாவேனோ, ஆகேன். நீர் சர்வஞ்ஞர். பாண்டியனுடைய மனக்கருத்தை யறிந்து, ஒரு செய்யுள் செய்து தந்தருளும்' என்று விண்ணப்-பஞ் செய்தான். உடனே, சோமசுந்தரக்கடவுள், ஒரு தமிழ்ச் செய்யுளைச் செய்துகொடுத்தருளினார். அஃது இது,

> 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
> காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
> பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
> செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
> நறியவும் உளவோ நீ யறியும் பூவே.'

தருமி வணங்கி, அந்தச் செய்யுளை வாங்கிக்கொண்டு போய்ச் சங்க மண்டபத்தை அடைந்து, அங்குள்ள புலவர்கள் கையிலே நீட்டினான். அவர்கள் யாவரும் வாங்கி வாசித்துச் சொற்களையும் பொருட்களையும் நோக்கி, 'நன்று, நன்று' என்று மகிழ்ச்சியடைந்து, பாண்-டியன் எதிரே போய், அப் பாட்டைச் சொன்னார்கள். பாண்டியன், தன் மனக் கருத்து ஒத்ததினாலே முடியசைத்து, மனமகிழ்ந்து, 'இச்செய்யுள் கொண்டு வந்த பிராமணன், இப் புலவர்களோடு போய், ஆயிரம் பொன்னையும் கிரகித்துக்கொள்ளக் கடவன்' என்றான்.

4. அரசன் ஏவலினாலே தருமி புலவர்களோடு போய், சங்க மண்டபத்தின் முன்னே தூக்கிய பொற்-

கிழியை அறுக்கும்பொழுது, நக்கீரர், அவனை விளித்து அணுகி, 'நில், நில்' என்று தடுத்து, 'இச் செய்யுளிலே குற்றமிருக்கின்றது' என்றார். உடனே தருமி ஏங்கி, மெல்லச் சென்று, அச் செய்யுளைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருமுன் வைத்து, 'எம்பெருமானே, ஏழை-யேனுக்கு நீர் இப் பிழைப்பாட்டைத் தந்தது என்னே! வறுமை நோயினால் வருந்திப் பலநாள் உம்மை வழி-படும் அடியேன் உம்மால் இப்பொழுது பெற்ற பொருளை இழந்தேன் என்று தமியேன் பேசிலேன். எல்லோர்க்கும் மேலாகிய உமது செய்யுளுக்குச் சில வாழ்நாள் சிற்றறிவினை யுடைய புலவர் குற்றஞ் சொன்னாராயின், யார் உம்மை மதிப்பார்! இவ்விகழ்ச்சி உமக்கல்லது, எனக்கேது!' என்று சொல்லி நின்று இரங்கினான்.

5. அப்பொழுது, சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு புலவர் வடிவங் கொண்டு, விபூதியைத் திரிபுண்டர-மாகத் தரித்து, கண்டிகை, பதக்கம், குண்டலம், மோதிரம் முதலியவைகளை அணிந்து திருவடிகளிலே பாதுகை மாட்டிக்கொண்டு, முத்துக் குடை நிழற்ற, வெண்சமரம் வீச, கற்றுச்சொல்லிகள் பின்னே வரச் சென்று, சங்க மண்டபத்தை அடைந்து, நேர் நின்று அங்கிருந்த புலவர்களை நோக்கி, 'நமது செய்யுளுக்குக் குற்றஞ் சொன்னவர் யாவர்?' என்றார். என்று முன்-னர், நக்கீரர் அஞ்சாது, 'நானே சொன்னேன்' என்றார். புலவர், 'யாது குற்றம்?' என, நக்கீரர், 'சொற்குற்றம் இன்று; பொருட் குற்றம்' என்றார். புலவர், 'பொருட் குற்றம் என்னை?' என, நக்கீரர், 'கூந்தலுக்கு வாசம், பூவின் சார்பாகிய செயற்கையாலன்றி, இயற்கையா-

லில்லையே' என்றார். புலவர், 'பதுமினியுடைய கூந்தலோ?' என, நக்கீரர், 'அதுவும் அத் தன்மையதே' என்று கூறினர். புலவர், 'தெய்வப் பெண்களுடைய கூந்தலோ?' என, நக்கீரர், 'அதுவும் மந்தார நறுமலர் அளைந்து மணத்தலாற் செயற்கையதே' என்றனர். புலவர், 'நீ வழிபடுகின்ற திருக்காளத்தியப்பருடைய சத்தியாகிய ஞானப் பூங்கோதை யம்மையாருடைய கூந்தலும் அத்தன்மையதோ?' என, நக்கீரர், 'அதுவும் அத்தன்மையதே?' என்றார். உடனே புலவர் நெற்றிக் கண்ணைச் சிறிது காட்ட, நக்கீரர் அதற்கும் அஞ்சாது, 'உமது உடம்பு முழுவதும் கண்ணானாலும், உமது பாடல் குற்றம் குற்றமே' என்றார். நக்கீரர், சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணினுடைய அக்கினி வெப்பத்தினாலே பொறுக்கலாற்றாது, பொற்றாமரை வாவியிலே போய் விழுந்து அழுந்தினார். அவரை வென்ற புலவர் திருவுருக் கரந்தருளினார்.

17. கீரனைக் கரையேற்றியது

நக்கீரர், சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் அக்கினியினாலே பொற்றாமரை வாவியில் விழுந்து துயருழப்ப, மற்றப் புலவர்களெல்லாரும் கண்டு, பொறாது நடுங்கினார்கள். நக்கீரர் இல்லாத சங்கம், அரசன் இல்லாத குடியும், நாயகமணி யில்லாத கண்டிகையும், ஞானம் இல்லாதவர் கல்வியும் போன்றது. 'ஐயையோ, சொற்பொருள் வடிவாகிய சிவபிரானோடு வாது செய்த இப் பிழையோ பெரிது! இது தீர்வது எப்படி! உய்வது அரிதரிது!' என்று யாவருஞ் சிந்தித்தார்கள். சிவபிரான், தமது திருக்கைலாச மலையை எடுத்த இராவ

ணனும் கையில் வீணைகொண்டு இசைபாடத் திருவுள-மகிழ்ந்து, அவன் செய்த தீங்கைப் பொறுத்ததுமன்றி, அவனுக்குத் தேரும், வாளும் கொடுத்தருளினான்றே! இப் பிழை யாவராலும் நீக்கரிது. யாவருக்கும் தேவ-ராகிய சிவபெருமானே திருவுளம் திரும்பினால், இது நீங்கிவிடும். இதுவே துணிவு' என்று தங்களுள்ளே சொல்லிக் கொண்டு போய்ச் சங்கப் புலவர்கள், சோம-சுந்தரக் கடவுளை வணங்கி,

'திருத்தனே சரணஞ் சரணம் மறைச்சென்னிமேல்
நிருத்தனே சரணஞ் சரணம் நிறைவேதநூல்
அருத்தனே சரணஞ் சரணம் திருவாலவாய்
ஒருத்தனே சரணஞ் சரணங்கள் உனக்குநாம்'

என்று, துதித்து, 'எம்பெருமானே, புண்ணியஞ்செய்-தவருக்கு இன்பத்தையும், பாவஞ் செய்தவருக்குத் துன்பத்தையும் கொடுப்பது உமது திருவருள் இயற்கை. அதனால், அஃது உயிர்களுக்கெல்லாம் தாயும் தந்தையும் ஆகும். நக்கீரர் கல்விச்செருக்கினால் அறிவழிந்து உமது செய்யுளைப் பிழையென்றமையால் நீர் அவரை நெற்றிக் கண்ணினால் விழித்து, அவ் வெப்பத்தினால் அவர் பொற்றாமரை வாவியில் விழும்படி செய்தீர். இனிப் பெருங் கருணை கூர்ந்து இந்தப் பிழையைப் பொறுத்தருளும்' என்று விண்-ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

2. அப்பொழுது, சோமசுந்தரக் கடவுள், மீனாக்ஷி-யம்மையாரோடு எழுந்துபோய் பொற்றாமரை வாவிக் கரையை அடைந்து, புலவர் கூட்டத்துள்ளே நின்று-கொண்டு, அருட்கண்ணினாலே பார்க்க, நக்கீரர், தம்-முடைய பொறி புலன் கரணமெல்லாஞ் சிவபெருமா-

னுடையனவேயாக, அவரது பெருங் கருணைக்கடலில் ஆழ்ந்து, அவைபொறுவாராயினர். 'உலக மாதாவாகிய ஞானப்பூங்கோதை யம்மையாருடைய கூந்தலுக்கு நீரன்று சொல்லிய சொற்களின் குற்றத்தை அவரே யன்றி, யாவர் பொறுப்பார்!" என்று, திருக்காளத்தி யப்பர்மீது சேர்வை செய்யாநின்றுமே கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி பாடினார். சிவபெருமான், அவரைத் திருக்கண்மலர்ந்து, சேர்த்து, அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கரையில் ஏற்றியருளினார்.

3. நக்கீரர் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாட்சி யம்மையாரையும் வணங்கி, சிவபெருமான் தீமை செய்தவருக்கு நிக்கிரகமும், நன்மை செய்தவருக்கு அநுக்கிரகமும் செய்தலையே பொருளாகக்கொண்டு, கோபப்பிரசாதம் பாடி, சிவபெருமானுடைய திருவடி களில் வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்தார். மற்றைப் புலவர் களும் தனித்தனியே துதித்து வணங்கினார்கள். சிவ பெருமான், நக்கீரருக்குத் திருவருள் கூர்ந்து, "நீ முன் போலப் புலவர் கூட்டத்துள் இருக்கக்கடவாய்' என்று பணித்து, மறைந்தருளினார்.

4. நக்கீரரும், மற்றைப் புலவர்களும் சங்க மண் டபத்தில் முன்போல் தங்கிய பொற்கிழியை அறுத்துத் தருமிக்குக் கொடுத்து, பாண்டியனைக் கொண்டும் சில வரிசைகள் கொடுப்பித்து, கல்விச் செல்வர்களாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். சண்பக பாண்டியன் நாடோறும் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் துதித்து, பற்பல திருப் பணிகளை நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.

குமரகுருபர சுவாமிகள்

அருளிய

1. நீதிநெறி விளக்கம்

நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள் — நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காள் என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று. (1)

அறம் பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும் — உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை. (2)

கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனே தீங்கவியாச் — சொல்வளம்
மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்தும்
செல்வமும் உண்டு சிலர்க்கு. (3)

எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந்து
உய்த்துணர் வில்லெனி னில்லாகும் — உய்த்துணர்ந்தும்
சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னாகும் அஃதுண்டேல்
பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து. (4)

அவையஞ்சி மெய்விதிர்ப்பார் கல்வியும் கல்லார்
அவையஞ்சா வாகுலச் சொல்லும் — நவையஞ்சி
ஈத்துண்ணார் செல்வமும் நல்கூர்ந்தார் இன்னலமும்
பூத்தலிற் பூவாமை நன்று. (5)

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு. (6)

கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால்
மற்றோர் அணிகலம் வேண்டாவாம் — முற்ற
முழுமணிப் பூணுக்குப் பூண்வேண்டா யாரே
அழகுக் கழகுசெய் வார். (7)

முற்றும் உணர்ந்தவ ரில்லை முழுவதூஉம்
கற்றனம் என்று களியற்க — சிற்றுளியால்
கல்லுந் தகரும் தகரா கனங்குழாய்
கொல்லுலைக் கூடத்தி னால். (8)

தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க — தம்மினும்
கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றவெல்லாம்
எற்றே யிவர்க்குநாம் என்று. (9)

ஆக்கம் பெரியார் சிறியா ரிடைப்பட்ட
மீச்செலவு காணின் நனிதாழ்ப — தூக்கின்
மெலியது மேன்மே லெழச்செல்லச் செல்ல
வலிதன்றே தாழும் துலைக்கு. (10)

பிறராற் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டும்
மறவாமே நோற்பதொன் றுண்டு — பிறர்பிறர்
சீரெல்லாந் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து
யார்யார்க்குந் தாழ்ச்சி சொலல். (11)

கற்றன கல்லார் செவிமாட்டிக் கையுறூஉம்
குற்றந் தமதே பிறிதன்று — முற்றுணர்ந்தும்
தாமவர் தன்மை யுணராதார் தம்முணரா
எதிலரை நோவ தெவன். (12)

கண்ணிற் சொலிச்செவியின் நோக்கும் இறைமாட்சி
புண்ணியத்தின் பாலதே யாயினும் — தண்ணளியால்
மன்பதை யோம்பாதார்க் கென்னும் வயப்படைமற்
றென்பயக்கும் ஆணல் லவர்க்கு. (13)

முடிப்ப முடித்துப்பின் பூசுவ பூசி
உடுப்ப வுடுத்துண்ப வுண்டு — இடித்திடித்துக்
கட்டுரை கூறிற் செவிக்கொளா கண்விழியா
நெட்டுயிர்ப்போ டுற்ற பிணம். (14)

கண்கூடாப் பட்டது கேடெனினுங் கீழ்மக்கட்
குண்டோ வுணர்ச்சிமற் றில்லாகும் — மண்டெரி
தான்வாய் மடுப்பினும் மாசுணம் கண்டுயில்வ
பேரா பெருமூச் செறிந்து. (15)

நட்புப் பிரித்தல் பகைநட்டல் ஒற்றிகழ்தல்
பக்கத்தார் யாரையும் ஐயுறுதல் — தக்கார்
கெடுமொழி கோடல் குணம்பிறி தாதல்
கெடுவது காட்டுங் குறி. (16)

கன்றேறுக் கரும்பா நகைமுகமே நாண்மலரா
இன்மொழியின் வாய்மையே தீங்காயா — வண்மை
பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையா ரன்றே
சலியாத கற்ப தரு. (17)

வாக்குங் கவளத் தொருசிறிது வாய்தப்பின்
தூக்குங் களிறே தபருறு — ஆக்கத்தொண்
ணேறும் எறும்பிற் கொருகோடி யுய்யுமால்
ஆருங் கிளைபோ டயின்று. (18)

மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார் — செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார். (19)

சிறிய பகையெனினும் ஓம்புதல் தேற்றார்
பெரிதும் பிழைபா டுடையர் — நிறைகயத்துத்
தாழ்நீர் மடுவில் தவளை குதிப்பினும்
யானை நிழல்காண் பரிது. (20)

புறநட் டகம்வேர்ப்பார் நச்சுப் பகைமை
வெளியிட்டு வேறுதல் வேண்டும் — கழிபெருங்
கண்ணோட்டஞ் செய்பார் கருவியிட் டாற்றுவார்
புண்வைத்து மூடார் பொதிந்து. (21)

இனியவர் என்சொலினும் இன்சொல்லே இன்னார்
கனிய மொழியுங் கடுவே — அனல்கொளுத்தும்
வெங்காரம் வெய்தெனினும் நோய்தீர்க்கும் மெய்பொ
சிங்கி குளிர்ந்துங் கொல்லும். [ய்ப்பச் (22)

நல்லா ரொழுக்கின் றலைநின்றார் நல்கூர்ந்தும்
அல்லன செய்தற் கொருப்படார் — பல்பொறிய
செங்கட் புலியே றறப்பசித்துந் தின்னாவாம்
பைங்கட் புனத்தபைங் கூழ். (23)

வெள்ளைமை யில்லாதான் செல்வத்தின் மற்றையோன்
நல்குரவே போலும் நனிநல்ல — கொன்னே
அருளிலன் அன்பிலன் கண்ணறையன் என்று
பலரால் இகழப் படான். (24)

பகையின்று பல்லார் பழியெடுத் தோதி
நகையொன்றே நன்பயனாக் கொள்வான் — பயமின்று
மெய்விதிர்ப்புக் காண்பான் கொடுநடைத்துக் கொல்
கைவிதிர்த் தஞ்சப் படும். [வான்போல் (25)

தெய்வம் உளதென்பார் தீய செயப்புகின்
தெய்வமே கண்ணின்று நின்றொறுக்கும் — தெய்வம்
இலதென்பார்க் கில்லைதம் இன்புறல்வார்க் கன்றே
பலகாலுஞ் சொல்வார் பயன். (26)

தீயசெயல் செய்வா ராக்கம் பெருகினும்
தீயன தீயனவே வேறல்ல — தீயன
நல்லன வாகாவாம் நாவின் புறநக்கிக்
கொல்லுங் கவயமாப் போல். (27)

வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோம் என்று மகிழன்மின் — வஞ்சித்த
எங்கும் உளனொருவன் காணுங்கொல் என்றஞ்சி
அங்கங் குலைவ தறிவு. (28)

மறைவழிப் பட்ட பழிமொழி தெய்வம்
பறையறைந்தாங் கோடிப் பரக்கும் — கழிமுடைப்
புன்புலால் நாற்றம் புறம்பொதிந்து மூடினும்
சென்றுதைக்குஞ் சேயார் முகத்து. (29)

குலமகட்குத் தெய்வம் கொழுநனே மன்ற
புதல்வர்க்குத் தந்தையும் தாயும் — அறிவோர்க்
கடிகளே தெய்வம் அனைவோர்க்குந் தெய்வம்
இலைமுகப் பைம்பூண் இறை. (30)

குமரகுருபர சுவாமிகள்

அருளிய

II. சகலகலாவல்லி மாலை

வெண்டா மரைக்கன்றி நின்பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாதுகொ
லோசக மேழுமளித்
துண்டா னுறங்க வொழித்தான்பித்
தாகவுண் டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே. (1)

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை
தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்
வாய்பங்க யாசனத்தில்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனகக் குழையுமைம்பாற்
காடும் சுமக்குங் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே. (2)

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்ந்துன் அருட்கடலில்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுளங் கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே
சகல கலாவல்லியே. (3)

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த
      கல்வியுஞ் சொற்சுவைதோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
      வாய்வட நூற்கடலும்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
      தொண்டர்செந் நாவினின்று
காக்குங் கருணைக் கடலே
      சகல கலாவல்லியே. (4)

பஞ்சப் பிதந்தரு செய்யபொற்
      பாதபங் கேருகமென்
நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்
      னேநெடுந் தாட்கமலத்
தஞ்சத் துவச முயர்த்தோன்செந்
      நாவு மகமும்வெள்ளைக்
கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய்
      சகல கலாவல்லியே. (5)

பண்ணும் பரதமுங் கல்வியுந்
      தீஞ்சொற் பனுவலும்யான்
எண்ணும் பொழுதெளி தெய்தநல்
      காயெழு தாமறையும்
விண்ணும் புவியும் புனலுங்
      கனலும்வெங் காலுமன்பர்
கண்ணுங் கருத்தும் நிறைந்தாய்
      சகல கலாவல்லியே. (6)

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
      பொருந்தும் பயனுமென்பால்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்
      காயுளங் கொண்டு தொண்டர்

திட்டுங் கலைத்தமிழ்த் தீம்பா
லமுதந் தெளிக்கும்வண்ணம்
காட்டும்வெள் ளோதிமப் பேடே
சகல கலாவல்லியே. (7)

சொல்விற் பனமும் அவதான
முங்கல்வி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யுந்தந் தடிமைகொள்
வாய்நளி னாசனஞ்சேர்
செல்விக் கரிதென் றொருகால
முஞ்சிதை யாமைநல்கும்
கல்விப் பெருஞ்செல்வப் பேறே
சகல கலாவல்லியே. (8)

சொற்கும் பொருட்கும் உயிராமெய்ஞ்
ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோ
டரசன்ன நாணநடை
கற்கும் பதாம்புயத் தாளே
சகல கலாவல்லியே. (9)

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
மேற்பட்ட மன்னருமென்
பண்கண் டளவிற் பணியச்செய்
வாய்படைப் போன்முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்
டேனும் விளம்பிலுன்போல்
கண்கண்ட தெய்வ முளதோ
சகல கலாவல்லியே. (10)

I. நீதிநெறி விளக்கம் - குறிப்பு

1. நீரிற் குமிழி' என்னும் பாட்டு.

நமரங்காள், இளமை நீரில் குமிழி, நிறை செல்வம் நீரில் சுருட்டும் நெடும் திரைகள், யாக்கை நீரில் எழுத்து ஆகும்; எம்பிரான் மன்று வழுத்தாதது என்?

நமரங்காள் - நம்மவர்களே
திரை - அலை
யாக்கை - உடல்
மன்று - சபை
பிரான் - கடவுள்
வழுத்தாதது - துதி செய்யாதது

2. 'அறம்பொரு ளின்பமும்' என்னும் பாட்டு.

(கல்வி) அறம் பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல் இசையும் நாட்டும், உறும் கவல் ஒன்று உற்றுழியும் கைகொடுக்கும்; சிறுமை உயிர்க்கு உற்றதுணை கல்வியின் ஊங்கு இல்லை.

புறங்கடை - தலைவாயில்
கவல் - துன்பம்
உற்றுழி - நேரிட்ட இடத்து
ஊங்கு - சிறந்தது

3. 'கல்வியே கற்புடை' என்னும் பாட்டு.

கல்வியே கற்புடைய பெண்டிர்; அ பெண்டிர்க்கு தீம் கவி செல்வ புதல்வன் ஆக; சொல்வளம் மல்லல் வெறுக்கை ஆக; சிலர்க்கு மாண் அவை மண்ணுறுத்தும் செல்வமும் உண்டு.

புதல்வன் - புத்திரன்
வெறுக்கை - செல்வம்
மாண் - மாட்சிமைப்பட்ட
அவை - சபை
மண்ணுறுத்தும் - அலங்கரிக்கும்

4. 'எத்துணைய வாயினும்' என்னும் பாட்டு.

கல்வி எத்துணைய ஆயினும், இடம் அறிந்து உய்த்து உணர்வு இல் எனில் இல்லாகும், உய்த்து உணர்ந்தும் சொல் வன்மை இன்று எனின் என் ஆம், அஃது உண்டேல் பொன்மலர் நாற்றம் உடைத்து.

துணை - அளவு
உய்த்து - ஆராய்ந்து
சொல்வன்மை-விளக்கும் வல்லமை
நாற்றம் - வாசனை

5. 'அவையஞ்சி மெய் விதிர்ப்பார்' என்னும் பாட்டு.

அவை அஞ்சி மெய் விதிர்ப்பார் கல்வியும் கல்லார் அவை அஞ்சா ஆகுலம் சொல்லும், நவை அஞ்சி ஈந்து உண்ணார் செல்வமும், நல்கூர்ந்தார் இன் நலமும், பூத்தலின் பூவாமை நன்று.

மெய் விதிர்ப்பார் - உடல் நடுங்குகின்றவர்
ஆகுலம் - ஆரவாரம்
நவை - குற்றம்
ஈந்து - கொடுத்து
நலம் - அழகு முதலியன
பூத்தலின் - உண்டாவதினும்

6. 'கலைமகள் வாழ்க்கை' என்னும் பாட்டு.

மலரவன், கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும் வண் தமிழோர்க்கு ஒவ்வான், மலரவன் செய் வெறு உடம்பு மாய்வனபோல் மற்று இவர் புகழ்கொண்டு செய்யும் உடம்பு மாயா.

மலரவன் - பிரமன்
கலைமகள் - சரசுவதி
வெறு உடம்பு - பயனற்ற உடல்
மாய்வன - அழிவன

7. 'கற்றோர்க்குக் கல்வி' என்னும் பாட்டு.

முழுமணி பூணுக்கு பூண் முற்ற வேண்டா; யார் அழகுக்கு அழகு செய்வார். கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலன் அல்லால் மற்றோர் அணி கலம் வேண்டாவாம்.

பூண் - ஆபரணம்
கல்விநலன் - கல்வியறிவு
கலன் - ஆபாரணம்
அணிகலம் - அணியும் ஆபாரணம்

8. 'முற்று முணர்ந்தவ ரில்லை' என்னும் பாட்டு.

முற்றும் உணர்ந்தவர் இல்லை, முழுவதும் கற்றனம் என்று களியற்க; சிறு உளியால் கல்லும் தகரும், கொல் உலைக் கூடத்தினால் தகரா.

களியற்க-சந்தோஷமடையா[திருக்க	தகரும் - உடைபடும்
கல் - மலை	கூடம - சம்மட்டி

9. 'தம்மின் மெலியாரை' என்னும் பாட்டு

தம்மின் மெலியாரை நோக்கி, தமது உடைமை அம்மா பெரிது என்று அகம் மகிழ்க, தம்மினும் கற்றாரை நோக்கி, நாம் கற்றது எல்லாம் இவர்க்கு எற்று என்று கருத்து அழிக.

அகம் - மனம்	எற்று - எத்தன்மைத்து

10. 'ஆக்கம் பெரியார்' என்னும் பாட்டு.

ஆக்கம் பெரியார் சிறியார் இடைப்பட்ட மீ செலவு காணின் நனி தாழ்ப, தூக்கின் துலைக்கு மெலியது மேல். மேல் எழு செல்லச் செல்ல வலியது அன்றே தாழும்.

ஆக்கம் - செல்வம் [தை	நனி - மிகவும்
மீ செலவு-வரம்புகடந்த நடத்	துலை - தராசு

11. 'பிறரால் பெருஞ்சுட்டு' என்னும் பாட்டு.

பிறரால் பெருமை சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டும் மறவாமே நோற்பது ஒன்று உண்டு, பிறர் பிறர் சீர் எல்லாம் தூற்றி சிறுமை புறம் காத்து யார்யார்க்கும் தாழ்ச்சி சொலல்.

நோற்பது - அனுஷ்டிப்பது	புறங்காத்து - வெளி விடாமற்
தூற்றி - பலரறியச் சொல்லி	[காப்பாற்றி

12. 'கற்றன கல்லார்' என்னும் பாட்டு.

கற்றன கல்லார் செவி மாட்டி கையுறும் குற்றம் தமதே பிறிது அன்று, முற்றும் உணர்ந்தும் தாம் அவர் தன்மை உணராதார், தம் உணராத ஏதிலரை நோவது எவன்.

கையுறும் - அடைகின்ற	நோவது-நொந்து கொள்வது
ஏதிலர் - அன்னியர்	எவன் - என்

13. 'கண்ணிற்சொலிச் செவியின்' என்னும் பாட்டு.

வயம் படை ஆண் அல்லவர்க்கு என் பயக்கும்? (அது போல) கண்ணில் சொல்லி செவியின் நோக்கும் இறை மாட்சி புண்ணியத்தின் பாலதே ஆயினும் தண் அளியால் மன்பதை ஓம்பாதார்க்கு என் ஆம்?

மாட்சி - பெருமை	மன்பதை - உயிர்கள்
அளி - கிருபை	வயம் - வெற்றி

14. 'முடிப்ப முடித்து' என்னும் பாட்டு.

முடிப்ப முடித்து பின் பூசுவ பூசி, உடுப்ப உடுத்து உண்ட' உண்டு இடித்து இடித்து கட்டுரை கூறின் செவி கொளா கண்விழியா நெடுமை உயிர்ப்போடு உற்ற பிணம்.

இடித்து இடித்து - நெருக்கி நெருக்கி	உயிர்ப்பு - சுவாசம், மூச்சு
கட்டுரை - உறுதிச்சொல்	செவி கொளா - காதில் ஏற்க மாட்டா

15. 'கண்கூடாப் பட்டது' என்னும் பாட்டு.

கண்கூடாக பட்டது கேடு எனினும் கீழ்மை மக்கட்கு உண்டோ உணர்ச்சி, மற்று இல் ஆகும், மண்டு எரி தான் வாய் மடுப்பினும் மாசுணம் கண் துயில்வ, பெருமை மூச்சு எறிந்து பேரா.

கண்கூடு - வெளிப்படை	மாசுணம் - மலைப்பாம்பு
மண்டு - நெருங்கிய	துயில்வ - தூங்குவ

16. 'நட்பு பிரித்தல்' என்னும் பாட்டு.

நட்பு பிரித்தல், பகை நட்டல், ஒற்று இகழ்தல், பக்கத்தார் யாரையும் ஐயுறுதல், தக்கார் நெடுமொழி கோறல், குணம் பிறிது ஆதல், கெடுவது காட்டும் குறி.

நட்டல் - நேசித்தல்	நெடுமொழி கோறல் - உறுதியான சொற்களை யழித்தல்
ஒற்று - தூதுவர்	பிறிது - வேறு
ஐயுறுதல் - சந்தேகித்தல்	

17. 'கண்ணிறைக் கரும்பா' என்னும் பாட்டு.

கண்ணிறைக்கு அரும்பு ஆக, நகை முகமே நாள் மலர் ஆக, தீம் மொழியின் வாய்மையே பிஞ்சு காய் ஆக, வண்மை பலம் ஆக, நலம் கனிந்த பண்பு உடையார் அன்றே நவியாத கற்ப தரு.

வாய்மை - உண்மை	நலம் கனிந்த - நன்மை நிறைந்த
வண்மை - ஈகை (கொடுத்தல்)	பண்பு - குணம்
பலம் - பழம்	நவியாத - சோர்வடையாத

18. 'வாங்குங் கவளத்து' என்னும் பாட்டு.

வாங்கும் கவளத்து ஒன்று சிந்தி வாய் தப்பின் தூக்கும் களிறு துயர் உறா, ஆங்கு அது கொண்டு ஊரும் எறும்பு இங்கு ஆறும் கிளையோடு அயின்று; ஒன்று கோடி உய்யும் (ஆல்.)

கவளம் - வாயளவு கொண்ட	ஊரும் - நகரும்
தூக்கும் - அசைக்கும் [உணவு	அயின்று - தின்று

19 'மெய்வருத்தம் பாரார்' என்னும் பாட்டு.

மெய் வருத்தம் பாரார், பசி நோக்கார், கண் துஞ்சார், எவர் எவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார், செவ்வி அருமையும் பாரார், அவமதிப்பும் கொள்ளார், கருமமே கண் ஆயினர்.

கண் துஞ்சார் - உறங்கார்	கண் ஆயினர் - கருத்துடைய
செவ்வி - காலம்	பாரார் - கவனியார் [வர்

20 'சிறிய பகையெனினும்' என்னும் பாட்டு.

சிறிய பகை எனினும் ஓம்புதல் தேற்றார், பெரிதும் பிழைபாடு உடையார், நிறை கயம் ஆழ் நீர் மடுவில் தவளை குதிப்பினும் யானை நிழல் காண்பு அரிது.

ஓம்புதல் - பாதுகாத்தல்	கயம் - குளம்
தேற்றார் - தெளியாதவர்	காண்பு - காணுதல்

21. 'புறங்கட் டகம்வேர்ப்பார்' என்னும் பாட்டு.

புறம் கட்டி அகம் வேர்ப்பார் கற்ற பலகலை வெளி விட்டு வேறு நுதல் வேண்டும், கழி பெருமை கண் கோட்டம் செய்வார், கருவி இட்டு ஆற்றுவார், புன்மைக்கு பொதிந்து மூடர்.

கட்டி - சேகரித்து	கருவி - ஆயுதம்
வேர்ப்பார் - புழுக்குவார்	பொதிந்து - மூடி.

22. 'இனியவை யென்சொலினு' என்னும் பாட்டு.

இனியவர் என் சொலினும் இனிமை சொல்லே, இன்னார் கனியும் மொழியும் கடுவே, அனல் செருக்கும் வெங்காரம் வெய்து எனினும் நோய் தீர்க்கும், மெய் பொடிப்ப திங்கள் குளிர்க்கும் கொல்லும்.

கடு - விஷம்	பொடிப்ப - சிலிர்க்க
வெங்காரம் - காரச்சீலை	திங்கள் - விஷம்

23. 'நல்லா ரொழுக்கின்' என்னும் பாட்டு.

நன்மை ஆய ஒழுக்கின் தலை நின்றார் கல்லாரேனும், அல்லவை செய்தற்கு ஒருப்படார், பல் பொறிய செம்மை கண் புலி வேறு அற பசித்தும் பசுமை கண் புனத்து பைங்கூழ் தின்னா ஆம்.

ஒருப்படார் - சம்மதியார்	புனம் - கொல்லை
அற - மிகுதியாக	பைங்கூழ் - பயிர்

24. வள்ளன்மை யில்லாதான்' என்னும் பாட்டு.

வள்ளன்மை இல்லாதான் செல்வத்தின், மற்றுறையோன் நல்குரவு ஏ போலும் கனி நல்ல, கொன்னே அருளிலன் அன்பிலன் கண்ணறையன் என்று பலரால் இகழப்படான்.

வள்ளன்மை - ஈகைத்தன்மை	கண்ணறையன் - தாக்ஷணியம் அற்றவன்

25. 'பகையின்றி பல்லார்' என்னும் பாட்டு.

பகை யின்று பல்லார் பழி எடுத்து ஓதி, நகை ஒன்றே நன்மை பயன் ஆக கொள்வான் பயம் இன்று மெய் விதிர்ப்பு காண்பான், கொடிறு உடைத்து கொல்வான் போல், கை விதிர்த்து அஞ்சப்படும்.

விதிர்ப்பு - நடுக்கம் | கொடிறு - கன்னம்

26. 'தெய்வ முளதென்பார்' என்னும் பாட்டு.

தெய்வம் உளது என்பார் தீய செய்ய புகின், தெய்வமே கண் இன்று நின்று ஒறுக்கும், தெய்வம் இலது என்பார்க்கு இல்லை; தம் இனிமை புதல்வர்க்கு அன்றே பலகாலும் பயன் சொல்வார்.

கண்ணின்று - தாக்ஷணியம் இல்லாமல் | ஒறுக்கும் - வருத்தும்

27. 'தீயசெயல் செய்வார்' என்னும் பாட்டு.

தீய செயல் செய்வார் ஆக்கம் பெருகினும், தீயன தீயனவே வேறு அல்ல, தீயன நல்லன ஆகா ஆம், நா இன்பு உற நக்கி கொல்லும் கவயமா போல்.

நக்கி - நாவினால் நக்கி | கவயமா - காட்டுப் பசு

28. 'வஞ்சித் தொழுகும்' என்னும் பாட்டு.

வஞ்சித்து ஒழுகும் மதியிலிகாள், யாவரையும் வஞ்சித்தோம் என்று மகிழன்மின், எங்கும் உளன் ஒருவன் வஞ்சித்த காணும் கொல் என்று அஞ்சி அங்கம் குலைவது அறிவு.

மதியிலிகாள் - அறிவற்றவர்களே | வஞ்சித்த - வஞ்சித்தவைகளை
குலைவது - நடுங்குவது

29. 'மறைவழிப் பட்ட' என்னும் பாட்டு.

மறைவழி பட்ட பழி மொழி தெய்வம் பறை அறைந்தாங்கு ஒடி பரக்கும், கழி முடை புன்மை புலால் நாற்றம் புறம் பொதிந்து மூடினும் சென்று சேயார் முகத்து உதைக்கும்.

உதைக்கும் - தாக்கும், வீசும் | சேயார் - தூரத்திலிருப்பவர்

30. 'குலமகட்குத் தெய்வம்' என்னும் பாட்டு.

குலமகட்கு தெய்வம் கொழுநனே, மன்ற புதல்வர்க்கு தந்தையும் தாயும், அறவோர்க்கு அடிகளே தெய்வம், அனைவோர்க்கும் தெய்வம் இலைமுகம் பசுமை பூண் இறை.

குலமகள் - பதிவிரதை	அடிகள் - ஆசாரியர்
கொழுநன் - கணவன்	இலைமுகம் - இலை போன்ற
புதல்வர் - பிள்ளைகள்	பூண் - ஆபரணம்
அறவோர் - துறவிகள்	இறை - அரசன்

Printed at the 'Caxton Press,' Madras — 1934.

Rudg
8 12 87

ஸி. குமாரஸாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

பாட புத்தகங்கள்

	ரூ.	அ.
முதல் பாட புத்தகம்	0	3
இரண்டாம் பாட புத்தகம்	0	3
மூன்றும் பாட புத்தகம்	0	4
நான்காம் பாட புத்தகம்	0	6
ஐந்தாம் பாட புத்தகம்	0	7
ஆறும் பாட புத்தகம்	0	7
ஏழாம் பாட புத்தகம்	0	8
எட்டாம் பாட புத்தகம்	0	10
ஒன்பதாம் பாட புத்தகம	0	10

திராவிட வாசகங்கள்

	ரூ.	அ.
திராவிட பால பாடம்	0	2
முதல் திராவிட வாசகம்	0	3
இரண்டாம் திராவிட வாசகம்	0	3
மூன்றும் திராவிட வாசகம்	0	4
நான்காம் திராவிட வாசகம்	0	6

நூதன வாசக புஸ்தகங்கள்

	ரூ.	அ.
நூதன முதல் வாசக புஸ்தகம்	0	3
நூதன இரண்டாம் வாசக புஸ்தகம ...	0	3
நூதன மூன்றும் வாசக புஸ்தகம் ...	0	4
நூதன நான்காம் வாசக புஸ்தகம் ...	0	6
நூதன ஐந்தாம் வாசக புஸ்தகம் ...	0	7
நூதன ஆறும் வாசக புஸ்தகம்	0	7
நூதன ஏழாம் வாசக புஸ்தகம்	0	8

கணித புத்தகங்கள்

	ரூ.	அ.
புதுச் சட்டக் கணிதம் 2-3-ஆம் வகுப்பு ...	0	3
புதுச் சட்டக் கணிதம் 4-ஆம் வகுப்பு ...	0	6
புதுச் சட்டக் கணிதம் 5-ஆம் வகுப்பு ...	0	7

Caxton Press, Madras.